C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\Nová složka\May K. - Ztracený syn 08 - Střet bez předsudků.pdb

**PDB Name:** 08 Střet bez předsudků
**Creator ID:** REAd
**PDB Type:** TEXt
**Version:** 0
**Unique ID Seed:** 0
**Creation Date:** 11.4.2007
**Modification Date:** 11.4.2007
**Last Backup Date:** 1.1.1970
**Modification Number:** 0

Karel May
Střet bez předsudků
Původní název Der verlorne Sohn, oder Der Fůrst des Elends
8. Román z cyklu Ztracený syn

KAPITOLA PRVNÍ Královna baletu

Šéfredaktor Listů rezidence seděl ve své pracovně. Zdálo se, f. že není příliš zaměstnán, neboť bezmyšlenkovitě odřezával| třísky z dřevěného pravítka. Vtom vstoupil redakční sluha. :J
„Co zase?!" vyjel na něho pán.
„Něco velice zvláštního, jemného!" odtušil malý, rtuťovitý mužíček.
„Opravdu? Že by něco fajnového?"
„Dokonce skvostného!"
„Copak?"
„Mademoiselle Leda." Při zvuku jména vyskočil šéfredaktor ze židle.
„Mademoiselle Leda? Tanečnice? Sakra! Pořádně mne prohlédněte! Mám oblek v pořádku?" Mužíček se zalíbením hodil okem po vysokém nadřízeném, prohlédl jej od hlavy k patě a odpověděl:
„Jste nepřekonatelný, pane doktore!"
„Nech tedy dámu vstoupit!" V postoji elegána očekával tanečnici, jež o okamžik později vstoupila a s nenapodobitelnou ladností se před ním uklonila. Okem znalce si prohlédl její postavu, což s úsměvem strpěla. Pak se tlumeně, avšak příjemným hlasem otázala:
„Nu, líbím se vám, pane doktore?" Setkal se s dámou poprvé, proto byl její otázkou poněkud vyveden z míry rychle se však
vzmohl na odpověď:
„Jste nepřekonatelná, mademoiselle!" Kožich odložila venku, takže před ním nyní stála v jemných, hluboce vystřižených hedvábných šatech, které zdůrazňovaly její krásné linie.
„To mne samotnou těší, neboť se musíme stát přáteli," přikývla. S jistou nadřazeností se usmál a zeptal se:
„Považujete zajisté, že budeme přáteli?"
„Ano, protože se budu všemožně snažit, abyste neodolal."
„To zní lichotivě!"
„Podpoříte tedy mé snahy?"
„Budete-li si přát... - Pojďte, posaďte se!" Zřejmě i on si cosi přál, neboť ihned přisedl k ní na pohovku a uchopil ji za ruku. Tanečnice byla skutečně velice krásná, třebaže už ne nejmladší její postava se pomalu zaoblovala způsobem, který nemohl být pro její umění předností. Když přiložil její ruku ke rtům, hluboce vydechla a zeptala se:
„Pane doktore, víte, co znamená být cizí v neznámé zemi?"
„Ó, velmi, velmi dobře!"
„Tak si totiž právě připadám. Mám zde hostovat a soupeřit se sokyní. Pouze jedna z nás pak bude vystupovat. Ve svém umění jsem doma, ale tady jsem cizí. Potřebuji oporu, vedení a - a —jste první člověk, kterému se představuji." Mistrovsky zahrála uzardění a stydlivě sklopila zrak.
„Mademoiselle, potřebujete oporu a přicházíte ke mně. To znamená - - nu, co to vlastně znamená?"
„Že se svěřuji do vašich rukou. Jste nejuznávanější literární i žurnalistickou kapacitou této země. Koho podržíte, stojí, koho necháte padnout, už nikdy nevstane... Chtěla bych se stát vaší přítelkyní." Cítil se unesen, alespoň na okamžik. Nemohl hned odpovědět proto koketně pozvedla oči a dodala:
„Nebo mne necháte padnout?"
„Přejete si, abych vás podržel?" Jeho oči se chtivě zaleskly.
„Z celého srdce!"
„Pouze v mých recenzích anebo také tímto způsobem?" Při těchto slovech ji objal kolem boků.
„Také tak! Způsob nechám na vás."
„V tom případě vás na holičkách nenechám. Jste anděl!" Přitiskl ji k sobě a bez ostychu ji políbil. Nekladla sebemenší odpor. Líbání se postupné změnilo v tiché šeptání a laskání. Konečně se zvedla.

„Takže se na vás mohu spolehnout?"
„Dokonale."
„A ta druhá?"
„Padne!"
„Nezapomeňte tedy na pozítří! Jistě vyhraji, neboť jsem si jistá vaší pomocí. Doufám, že mne navštívíte, až se zde zařídím."
„Pochybujete snad, sladká Ledo?"
„Ne. Potřebuji však útěchu, poněvadž vás prozatím musím opustit. Adieu, pane doktore!"
„Adieu!" Opět ji objal a políbil. Když odešla, pokýval tiše hlavou.
„Přezrálé zjevení, které hned v prvním okamžiku zaslepí a okouzlí, ale potom postupně vychladne. Hm! Jsem zvědav na její sokyni. I ona se mi jistě představí." Po redakční uzávěrce opustil kancelář. Zatímco procházel přizemím budovy, kde byly kanceláře pro příjem inzerce, všiml si dámy, jež právě mluvila s jedním ze zaměstnanců. Se zalíbením se zahleděl na ladnou postavu, oblečenou v jednoduchých šatech. Slyšel hluboký, sonorní hlas s rozkošným přízvukem cizí řeči. Byla skutečně krásná. Štíhlá postava byla korunována dokonale ladnýma rukama a nohama. Nyní se otočila. Spatřil tvář nádherných rysů.
Její ňadra byla dokonale modelovaná, třebaže by svou velikostí každou jinou dámu musela zahanbit. V jeho nitru se cosi zasmálo. Kdo bylo toto nádherné, božské zjevení? Přistoupil k jedné vývěsce, aby si naoko něco přečetl, ale ve skutečnosti upíral zrak na nádherný obraz. A zde přicházela! Už stála u dveří, ale potom si zřejmě na něco vzpomněla. Vracela se zpět k úředníkovi. Vtom si všimla šéfredaktora a zastavila u něho. Zvonivým hlasem se zeptala:
„Promiňte, pane, ale patříte k zaměstnancům těchto novin?"
„Ano, slečno."
„Kde najdu redakci?"
„O patro výš."
„Kdy je možné mluvit s panem šéfredaktorem?"
„Pro vás kdykoli!" Zdálo se, že dotčeně zčervená. Nakonec jenom trhla opovržlivě rameny.
„Myslím, zda je šéfredaktor nyní u sebe!"
„Ano, hned!"
„Děkuji." Odvrátila se, vystoupila po schodech a hledala dveře s dotyčným štítkem. Po lehkém zaklepání vstoupila do místnosti, kde dosud pracoval malý redakční sluha.
„Pan šéfredaktor?" otázala se.
„Už odešel," odvětil, přičemž ji málem spolkl malými chtivými očky.
„Bylo mi řečeno, že s ním budu moci mluvit."
„Kdo vám to řekl?"
„Pán se zlatými brýlemi, v šedém obleku s širokým černým kloboukem." Sluha byl hned doma. Znal svého pána jako nadšeného obdivovatele ženské krásy a tušil, co se stalo.
„Skutečně?" ujistil se.
„Hned budu pana doktora informovat. Vstupte prozatím sem, milostivá slečno!"
„Předejte mu mou navštívenku!" Vstoupila tedy do redakční místnosti. Sluha s navštívenkou v ruce odběhl vyhledat pána. Nemusel hledat dlouho, neboť se s ním téměř srazil ve dveřích.
„Hrome, pane doktore, to je ale kost! Takovou jsem ještě neviděl!"
„Držte hubu! Navštívenku!" Na lístku stálo jméno Ellen Star tónová.
„Všichni čerti!" zajásal polohlasně šéf.
„Druhá tanečnice! Tahle je slunce, kdežto tamta mylný odraz! Tahle je růží, ta druhá bodlákem! Rychle za ní!" Odložil klobouk, vstoupil a uklonil se. Dívka vstala z křesla, na němž se zatím pohodlně posadila, a řekla, aniž by odpověděla na jeho pozdrav:
„Ptala jsem se po panu šéfredaktorovi!"
„To jsem já,
slečno Ellen!" Nyní její nepodařilo zlostné zrudnutí potlačit.
„Pane!" zvolala
„cizí dámy se oslovují křestními jmény jedině tehdy, když chodily společně do školy s těmi, kteří je oslovují!" Zbledl. Zašel příliš daleko — ale něco podobného se mu dosud nikdo neodvážil říci.
„Slečno!" vypěnil.
„Pane!" odtušila s hlubokou, ironickou poklonou.
„Takže se známe a mohu jít!" A aniž by na něho ještě pohlédla, opustila místnost... Druhého dne stálo v redakční části jeho novin pod rubrikou ‚divadlo následující: Nenapodobitelná divá byla vyrvána z uměleckých kruhů našeho baletu svatbou s knížecím princem, a proto přistoupil in- tendant k variantě, s jejíž pomocí snad vyplní zmíněné bolestně opuštěné místo. K soutěži byly vyzvány dvě dámy, zvyklé dosud hledět na hvězdy z největší blízkosti. Toto hodnocení je ovšem zcela správné, alespoň co se týká mademoiselle Ledy. Zmínit se byť jen jediným slůvkem podrobněji o jejích výsledcích, dosažených vzácným talentem, by bylo zločinem na jejím dokonalém umění. Ovšem druhá tanečnice - nazývaná Ellen Startonová nebo podobně — sama sotva ví, jak docílila nepochopitelné cti, že byla vybrána pro naše jeviště za sokyni mademoiselle Ledy. Nevíme, co na to říci. Zmíněná Startonová dosud vystupovala snad jen na obskurních pódiích kočovných společností v severoamerických pralesích, odkud byla vypískána Indiány. Tušíme, že byla jednou viděna v Missouri a dvakrát možná v Ohiu. Při těchto příležitostech zřejmě učinila několik pohybů, zdánlivě nazvaných tanec, ale které se spíše podobaly úkonům činěným

každou děvečkou při stloukání másla. Zdá se, že mademoiselle Leda nemusí mít z takové sokyně strach. V zájmu věhlasu našeho jeviště lze doufat, že místo divy nezaplní tanečnice, které lze s největší slušnosti prohlásit za di-letantky... pokud lze na těchto místech mluvit o diletantismu... Hned brzy ráno byla šéfredaktorovi ohlášena mademoiselle Leda. Jakmile vešla, přiskočila k němu, uchopila jej za ruce a nadšeně zvolala:
„Výtečné! Nepřekonatelné! Poradil jste
si s tím nesrovnatelně dobře! Musím vás hned odměnit, můj milý, můj nejmilejší, můj nejmilejší pane doktore!" Nechala své ruce vyklouznout z jeho, objala jej kolem krku a vtiskla mu dlouhý polibek. Nijak se jejím něžnostem nebránil, pouze se strojeným překvapením pokýval hlavou a zeptal se:
„Udělal jsem to výtečně, dokonce až nepřekonatelně? Co vlastně?"
„No vaší kritiku na Startonovou!"
„Ach tak! Inu, vždyť jsem řekl pravdu. Nepotřeboval jsem být příliš duchaplný. Koneckonců, nemám na tom sebemenší zásluhu."
„Opravdu?" zvolala a chápavě se na něho usmála.
„Že byste byl skutečně tak špatně informován?"
„Jak to?"
„Pojďte na pohovku!" Stáhla ho s sebou na měkký divan. Ovinul paží její kyprou postavu a zeptal se:
„Proč si myslíte, že jsem špatně informován?"
„Startonová je vynikající tanečnice."
„Mé informace jsou však přesné!"
„Pak byste musel vědět, že je"
„Zeje vynikající? To pochopitelně vím!"
„Dokonce se říká, že netancuje pro peníze, ale zeje k tomu hnána svým talentem."
„Slyšel jsem o tom."
„Prý je velice bohatá a peníze nepotřebuje."
„Také to vím."
„Pane doktore, ale!"
„Co? Tváříte se velmi překvapeně!"
„No, když tohle všechno víte -jak můžete ve vašich novinách vydat takový článek?"
„Neuhádnete?"
„Ne."
„Napsal jsem ho z lásky k vám."
„Opravdu? Skutečně?"
„Jistě!"
„V tom případě jsem vám dlužná nejhlubší dík!"
„Smím si jej vybrat?"
„Nevím jak."
„Líbáním vašich krásných, sladkých rtů! Pojďte sem!" Přitáhl ji k sobě a několikrát ji políbil. Chvíli se oddávala jeho něžnostem, ale pak se vymanila, pohrozila mu prstem a poznamenala:
„Přivádíte mne do rozpaků, pane doktore!"
„O tom pochybuji!"
„Jistěže!"
„Rád bych znal důvody."
„Jste - ženatý!"
„Jsem... ach, vyptávala jste se na mě?"
„Ne."
„Jak tedy můžete tvrdit, že jsem ženatý?"
„Tuším to."
„Ach tak! A vadilo by to?"
„Pochopitelně. Musím si na vás dávat pozor."
„Proč?"
„Začínáte mi být nebezpečný!" Při těchto slovech se odtáhla.
„Ó běda!" smál se.
„Vám - nebezpečný?
Nejsem žádný mladík a Adonis - tím jsem nebyl ani za mladých let."
„Pak tedy nevíte, že vzdělané dámě může duch imponovat daleko víc než postava."
„Chcete snad říci, že mne považujete za duchaplného?"
„Samozřejmě!"
„I vy malá, milá lhářko! Pojďte sem! Musím vás potrestat polibkem!" Natáhl se po ní, ale ona jej odmítla a zdrženlivě prohlásila:
„Ne, žádné líbání! Nesmíte zradit své povinnosti vůči manželce!"
„Pchá! Nevěděl jsem, že jste tak ctnostná!"
„Ó, také tanečnice mají svědomí!"
„Avšak nepříliš tíživé!"
„Mýlíte se! - Vaše žena je mladá?"

„ne.
„Krásná?"
„Ještě méně."
„Milá?"
„To už vůbec ne."
„Pak vás lituji a zároveň chápu."
„Srdečný dík! Pokud mne litujete, mohu snad doufat, že mi svěříte vaše chápavé srdce."
„Proč ne?"
„Láska snad potřebuje být povznesena. Mám se marně pídit po vašem polibku?"
„Ne. Zde je má ruka!"
„Líbání ruky?! S tím se spokojí jenom kočí, kterýje rád, když může na Nový rok políbit milostivé rukavici!"
„No dobře. Tady!"
„Tvář? I vy šelmičko! Za takovou ironii vás musím
tvrdě potrestat!" Přitáhl ji k sobě, aniž by kladla odpor. Vyměnili si mnoho polibků, než to začala považovat za dostatečné.
„Takže kvůli lásce kemně jste dneska napsal tento článek?" začala znovu.
„Přísaháte na mou vlajku?"
„S láskou a duší!"
„Zůstanete mi věrný?"
„Až do hrobu!"
„Nuže, složte slib věrnosti! Opakujte přesně po mně: přísahám"
„Přísahám"
„Při své cti"
„Při své cti"
„Že tě považuji za svou bohyni a"
„Že tě považuji za malého satana, kterému jsem se upsal tělem i duší."-
„Špatně, ale můžeme to nechat i v této podobě. Takže jsme spojenci a můžeme zasednout k válečné radě."
„K válečné radě? Proč?"
„Inu, jistě tušíte, že se v nejbližší době ocitneme na válečné stezce?"
„Ne. Přiznávám, že netuším vůbec nic."
„Skutečně? Vždyť je nadevše jasné, že Američanka Ellen Startonová vykope válečnou sekeru a vytasí bowiák, aby se pomstila za dnešní článek!"
„Ha, snad mě hned nepřipraví o skalp!?"
„To ne, ale zveřejní svou odpověď. O tom
nepochybujte!"
„Hloupost! My, žurnalisté, vytváříme veřejné mínění, a kdo si nás znepřátelí, je rázem odepsaný!"
„Ano, jste pány duchovního světa, ale, mezi námi, můj milý doktore - ta Američanka se vám představila?" Ne "
."skutečně ne?"
„Ne, vždyť vám to povídám!"
„Hm! Myslela jsem"
„Co jste myslela?"
„Upřímně se přiznávám, že jsem o vás tak trochu pochybovala."
„Mohl bych se zeptat po důvodech a příčinách vašich pochybností, spanilá nedůvěřivkyně?"
„Jistě. Říká se, že Ellen Startonová je mimořádně ctnostná."
„Snad jen zdánlivě."
„Ó ne! Ctnost je její povahou."
„Tomu nevěřím! Upejpavost není vlastností!"
„Možná máte pravdu. Kromě toho, Američanka má být nesrovnatelně krásná!"
„Do toho mi nic není."
„Opravdu? Myslela jsem, že se vám představí. Byl byste uchvácen její krásou, ale jinak byste od ní nemohl-" <Wř«.» j
„Copak?"
„Nemohl byste od ní nic čekat."
„Sakra, vy máte fantazii!"
„Nu, to mne jen tak napadlo - vlastně díky ostrosti vašeho dnešního článku."
„Neopodstatněné
domněnky!"
„Jistě?"
„Mohu na to přísahat."
„Že u vás nebyla?"
„Ano."
„Pak tu ženu nechápu! Vždyť vy jste první, na koho by se měla obrátit."
„Pchá! Co je mi do ní! Ale víte, že jste mne svou podezíravostí urazila?"
„Lituji a žádám vás o prominutí!"
„Mohu vám odpustit pouze po odpovídajícím trestu."

„Jaký trest požadujete?"
„Deset polibků!"
„Tady jsou!" Objali se. Byli právě v nejlepším, když se otevřely dveře a vstoupil malý redakční sluha.
„Hrome! Promiňte!" zvolal polekaně a rychle se stahoval zpět. Podle jeho lstivého a uspokojivého výrazu se však dalo uhodnout, že vyrušení plánoval. Šéfredaktor rychle vyskočil — ale přece jen pozdě! Zčervenal zlostí.
„Co chceš?" zvolal. Sluha již otevřel dveře, aby se mohl vytratit, ale nyní se otočil a oznamoval:
„Pan Holm žádá o přijetí."
„Sakra! Spěchá to?"
„Nemyslím."
„Ať tedy počká!" Sluha se vzdálil. Redaktor se ocitl v nejhlubších rozpacích.
„Já toho chlapa přetrhnu!"
„Pročpak?" zeptala se překvapeně. Z
jejího výrazu bylo zřejmé, zejí vyrušení z jejich tetě- a-tete přišlo vhod. ,
„Co sem má co lézt?!"
„Povinnosti, můj milý doktore!"
„Nesmysl! Je zvědavý!"
„Pochybuji! Jste-li ochoten vyslechnout mou prosbu, tak na to přestaňte myslet. Tito poskoci jsou jako stroje, o ničem nepřemýšlejí, nic nevidí. Pokud si výjimečně něčeho všimnou, za pět minut zapomínají. Teď se ale budu muset rozloučit. Šest polibků jste dostal - co uděláme s těmi zbývajícími čtyřmi?" Musel se zasmát.
„Schováme šije napříště!"
„Dobrá budete na tom o to lépe. Mám venku říci, aby pan Holm vstoupil?"
„Ano, prosím." Odešla. Venku v předsálí stál spolu se sluhou mladý muž vysoké postavy. Byl inteligentní, ale zasmušilé tváře, jeho černý oblek vyšel z krejčovské dílny jistě před dlouhými lety.
„Můžete vstoupit," vybídla jej. Vděčně se uklonil a poslechl. Když za sebou zavřel dveře, vytáhla tanečnice zlaťák, vsunula jej sluhovi do kapsy a polohlasně se zeptala:
„Jak dlouho sloužíte u pana doktora?"
„Skoro deset let."
„Jste mu pochopitelně věrný?"
„Mimořádně!"
„Ajstemlčenlivý!"
„Dokonale! Bohužel mám příliš špatné oči."
„To mne těší. Znáte Ellen Startonovou?"
„Ano."
„Takže jste ji viděl?"
„Jistěže."
„Byla tady?"
„Včera."
„Přede mnou nebo až po mně?"
„Po vás. Pan doktor už odcházel, ale kvůli ní se znovu vrátil do kanceláře."
„Jak dlouho u něho byla?"
„Ani minutu."
„Nelžete!"
„Je to pravda!" dušoval se s rukou na srdci.
„To je neuvěřitelné!"
„Proč?"
„Prý je nesmírně krásná!"
„Opravdu! Její krása okouzlila i mne -přes mé špatné oči," křenil se.
„Váš pán je nepochybně obdivovatel krásných žen?"
„Ano, ale jen tehdy, když ho obdivování nic nestojí. Je hrozně lakomý."
„Pak nemohu věřit, že přes veškerou její krásu a jeho obdiv netrval jejich rozhovor ani minutu!"
„Je to pravda."
„Nepochopitelné!" Tu přistoupil až k ní a zašeptal:
„Muselo se něco stát."
„Jak to?"
„Bylo to jako v divadle, když panna odmítne prvního nápadníka a s opovržlivým úsměvem zmizí za kulisami."
„Ach tak! A co pan doktor?"
„Byl vzteklý."
„Opravdu?" ,3yl vzteky úplně bledý. Jak
jsem řekl, muselo se něco stát."
„Hm! Ráda bych věděla, co to bylo."
„Inu, to si člověk může snadno domyslet."
„Myslíte?"
„Jasně."
„Nuže, co tedy?" Oči malého mužíčka blyštěly přidržel ruce u úst jako hlásnou troubu a šeptal jí do ucha:

„Nelibá se tak ráda jako vy!"
„Zrádče!" vyjela a lehce ho klepla přes čelo.
„Teď tam uvnitř začíná být pěkně veselo! Kdo byl ten mladík?"
„Reportér pan Holm."
„Ach tak! Budou-li takhle pokračovat, jistě dojde k jeho propuštění! Raději půjdu. Hlavně pssst!!" Přitom si varovně přiložila prsty na rty.
„Pssst!" zasyčel také on, přičemž na ni se stejným gestem chápavě zamrkal.
„Ani slovo! Nesmí se dozvědět, o čem jsme tady mluvili!"
„Ani hlásku! Jsem nejen krátkozraký, ale i němý." Když za sebou zavřela dveře, pokračoval:
„Ten uvnitřje dostává po tuctech, a našinec by se na to neměl ani podívat! Dary světa jsou rozdávány přece jen s rozdílem!" A ona si cestou dolů po schodech pomyslela:
„Takže mě přece jen obelhal! Mé tušení bylo správné! Byla
tady! Odmrštila ho! Její hloupost mi přijde vhod. Jistě byla i u ostatních stejně zdrženlivá - pak ale prohrála!" — Než odešla, slyšela velice dobře. V redakční místnosti bylo víc než živo. Šéfredaktor byl rozzloben, že jej sluha nečekaně vyrušil, proto přijal reportéra hluboce rozčertěn.
„Co chcete?" zahřměl na ubožáka. Mladý muž nebyl zvyklý na příliš uctivé a zdvořilé jednání, ale s podobným tónem se dosud nesetkal. Rychle zvedl hlavu a překvapeně pohlédl na šéfa.
„Ptal jsem se, co chcete?" Přes reportérovu tvář přelétl tichý úsměv, přesto odpověděl uctivým hlasem:
„Nejdřív jsem chtěl pozdravit. Dobré ráno, pane doktore!" Zdálo se, že nezvolil správný prostředek k zahnání šéfredaktorovy špatné nálady.
„Co z toho?" zvolal.
„Už potřetí se ptám, co chcete?!"
„Nejdřív bych si dovolil jednu otázku."
„Otázku? Myslel jsem, že mi nesete novinky!"
„Zatím nikoli."
„Hned po ránu mě přece nemusíte obtěžovat vašimi dotazy!"
„Promiňte, ale nejsem si vědom, že bych vám dal důvod k nějaké zlosti.
Mimo jiné, vyhledal jsem vás vlastně kvůli novince."
„Takže ven s tím!"
„Mám na mysli článek ohledně americké tanečnice!"
„Ach! Co je s ním?"
„Vyšel z vašeho pera?"
„Ano."
„Na základě jakých informací?"
„Co je vám do toho? Mně přísluší, abych se ptal! Co si přejete v souvislosti s tímto článkem?"
„Obsahuje nepravdu!"
„To se nesmírně mýlíte!"
„Ó ne! Zdroj, z něhož jste čerpal, je velmi nejasný."
„Snad si nemyslíte, že mne smíte poučovat?!"
„To by mne ani nenapadlo. Chtěl jsem vám však nabídnout informace, aby zítra mohl vyjít opravný článek." Obočí redaktora se hrozivě stáhlo.
„Ach!" vyrazil.
„Opravný článek?!"
„Ano!"
„V zítřejším vydání?"
„Ano."
„To je výborné! Zdá se mi, že se považujete za kompetentního zde rozkazovat!"
„V žádném případě. Přesto ale vyžaduje čest našeho listu opravu!"
„O tom vám nepřísluší rozhodovat! Já chráním naši čest! Jak můžete rozumět cti listu? Jste reportér, placený padesáti krejcary za každou dobrou novinku - nic víc! Mezi redaktorem a
reportérem, mezi mnou a vámi je propast, rozdíl, který si asi ze svého postu neuvědomujete."
„Prosím, nikdo nepochopí lépe než já, jaký morální rozdíl je mezi námi dvěma! Pokud existuje i v souvislosti s oboustrannou inteligencí, to by se muselo nejdřív prozkoumat." Redaktor o krok ustoupil, zapřel se rukama o stůl a zvolal s jiskřícíma očima:
„Hrome! Co to má znamenat?!"
„To znamená, že jako reportér stojím bezesporu pod vámi, avšak jako člověk nikoli! Snad vím lépe, jakou cenu pro mne má čest novin, pro které pracuji!"
„To - to - - říkáte mně?" zvolal redaktor bez sebe.
„Jistěže."
„Mně šéfredaktorovi, doktoru filozofie?!"
„Ani jedno mně nemůže imponovat! Také já jsem složil doktorát této fakulty."
„Vy? Vy?!" vyjel redaktor a zapomněl zavřít ústa úžasem.
„Ano, já!"
„Vy a doktorem filozofie? Chachacha!"

„Můžete se tomu smát anebo nad tím plakat, přesně podle svého gusta!"
„Doktor Holm, reportér doktor Holm! To zní klasicky! Jaký důvod však má celá tato komedie?"
„Nejedná se o komedii. Přijal jste mne
způsobem, který je mi zcela cizí, a to tím více, že si nejsem vědom příčiny, kterou byl vyvolán. Opíráte se o svůj titul, a tak vám sděluji, že vlastním stejný, abych vám dokázal, že stojíme na stejné duševní úrovni."
„Musím vás považovat za nemocného, takže s vámi budu jednat s klidem a objektivitou lékaře, pane doktore Holme!" Nezapomněl položit důraz na slovo ‚doktoť. Holm však ignoroval jeho ironii a odvětil:
„Vaše objektivita je mi navýsost vítána, neboť před chvílí jste mi připadal nekompromisně subjektivní."
„Pane Holme! Máte nějaké postranní myšlenky?"
„Ne. Vyznám se v upřímném chování i ve volení správných výrazů."
„To bych vám také doporučoval! Takže, jak je možné, že se mnou dnes mluvíte zcela jinak, než je běžným zvykem?"
„Jednak proto, že jste na mne zpočátku tak vyjel, a hlavně proto, že jsem opravdu rozezlen nad dnešním článkem."
„K podobnému rozezlení nemáte důvod! Co píšu, to píšu -vždy je to pravda!"
„Není to pravda! Slečna Startonová byla nesmírně zesměšněna, což
vyvolá opovržení všech vzdělanců!"
„Nepovažujete mne snad za vzdělance?"
„Abych vám mohl pravdivě odpovědět, musel bych vědět, z jakého pramene jste čerpal. Nebo vyvěraly ony lži z vaší fantazie? Talent slečny Startonové je nadevšechny pochybnosti. Nikdo jí neřekne jinak než ."
„Pochopitelně ironicky!"
„Ne. Jako redaktor musíte vědět o věhlasu, který si vydobyla na druhé straně oceánu. Jistě jste četl o entuziazmu, jaký vyvolaly její výstupy. Dokonce ji označili za meteorit!"
„O tom nic nevím."
„To je skutečně překvapivé! Žádám vás o dovolení poskytnout vám prameny, z nichž byste se lépe informoval." Vytáhl z tašky svazek papírů a podával jej redaktorovi. Ten jej však od sebe odstrčil volaje:
„Děkuji, děkuji! Svůj soud o tanečnicích již padl. Napsal jsem pravdu a u toho zůstane!"
„Přesto vám chci dokázat, že jste byl špatně informován."
„Nemožné! Už o této záležitosti nemluvte, považuji ji za ukončenou!" Odvrátil se a gestem naznačil, že reportér může odejít. Holm však zůstal a poznamenal:
„Ještě jsme neskončili, pane doktore! Pokud nechcete opravit dnešní lživý článek, opravím jej sám."
„Vy?" zvolal druhý zlostně.
„Ano."
„Vy byste k tomu byl ten pravý!"
„Ano, jsem ten pravý!"
„Jistě! Doktor Holm! Hahaha!"
„Jen se smějte! Chci vás varovat!"
„Vy mě? Vida! Jak chcete! Jste pochopitelně na hodinu propuštěn! Nemohu potřebovat reportéra vašeho zrna. Hledejte si práci jinde!"
„Najdu ji."
„Ohó! Kdo by vám zaplatil tolik co já? Všude vám dají nejvíc třicet krejcarů za zprávu! Budete muset víc přitlačit na housle!" Holm zbledl.
„Na housle?" opakoval bezděčně.
„Ano," vysmíval se redaktor.
„Nebo si myslíte, že nevím o vašem hraní v obskurním tanečním podniku v rezidenci? Fuj-tajbl!" Bledému Holmovi se vrátila barva do tváře.
„Pane doktore!" zvolal výhružně.
„Ohó! S takovým tónem na mne nechoďte! Reportér, který je vedle toho docela ubohým pivním sumářem a ještě má drzost si přivlastnit doktorský titul! To je směšné, to je pošetilé!" Jeho vztek stále rostl. Holm si
zachoval rozvahu. Se sebevědomým, nadřazeným úsměvem prohlásil:
„Vaše výrazy překypují urážkami! Co když vás vyzvu?"
„Vy? Mě? Blázne! Snad si nemyslíte, že jste schopen zadostiučinění?!"
„Pchá! Ukážu vám svůj diplom!"
„Přineste mi třeba tisíc diplomů, a přesto vyhodím sekun-danta, jehož mi pošlete, ven ze dveří! Zapamatujte si to!"
„Dobrá, přizpůsobím se."
„Co to má znamenat?"
„Bojíte-li se utkání s ostrou zbraní, vyberu jinou, která vašemu honosnému tělu nijak neublíží, ale přesto jí pocítíte: pero!"
„Pero? Člověče! Ach, je směšné, že se zlobím. Vždyť je to nakonec veselá tragikomedie! Lituji vás! Jděte, můj milý, ulehněte do postele a vyspěte se. Snad se vám uleví. Jedno ale zdůrazňuji: už mi nechoďte na oči! Jinak by mi nezbylo, než vás nechat vyhodit!"
„Dobrá! Podvolím se vaší božské radě. Adieu, pane doktore!"
„Adieu, pivní sumáři!" V předpokoji pokýval reportér přátelsky sluhovi, ale dole u domovních dveří přemýšlivě zastavil.
„Špatná, špatná historka!" mumlal.
„Vzdávám se tak

potřebného příjmu! Jak tento výpadek nahradím? Co je však do hladu a odříkání, když se jedná o pravdu? Božská už musela přijet! Kde se asi ubytovala? Musím se poptat." Když včera večer odešla Ellen Startonová od šéfredaktora, nastoupila do drožky, aby se nechala odvézt k bytu intendanta. Ten seděl u kaviáru a vína ve své písárně, podobající se spíš dámskému budoáru. Vonělo to zde po libých esencích a parfémech, a starý muž vypadal, jako by na sobě právě všechny tyto voňavky a dráždíce nosu vyzkoušel. Tenká, hubená postava byla zahalena v měkkém hedvábném županu. Právě uchopil žemli s kaviárem rukou, jež vězela v něj- jemnější rukavici. Jeho tvář byla oholena s dokonalou pečlivostí, zuby, které se při žvýkání občas zaleskly, byly příliš skvělé, než aby mohly být pravé, a jeho vlasy přesvědčovaly, že patří k parukám, jež prodá vlásenkář, mistr svého oboru, pouze za tučný svazek bankovek. Sluha v livreji přecházel po místnosti, když zvenčí zaznělo tiché zazvonění.
„Jeane, už
tu zase někdo je!" prohodil pán.
„Nejsem doma, pro nikoho nejsem doma!" Sluha se vzdálil. Trvalo dost dlouho, než se opět objevil, s mazaným výrazem ve tváři.
„Poslals je přirozeně pryč?" ujistil se intendant.
„Ne, urozený pane."
„Ne? Vždyť nejsem doma!"
„Milostivý pán ještě rád bude doma!" Jean to vyslovil tónem, který prozrazoval, že šije svou věcí jist a že svého pána dokonale zná.
„Rád?" divil se tento.
„Přece víš, že se v tuto dobu nenechám nikdy rušit."
„Ó, zde se jedná o šarmantní, skutečně šarmantní vyrušení!"
„Jak to?"
„Dáma, milostivý pane!" Intendant odložil nůž. Také on znal dobře svého sluhu, který by se jistě neodvážil obtěžovat jej nezajímavým návštěvníkem.
„Ach tak, dáma?" divil se.
„Co je zač?"
„Jistá slečna Ellen Startonová." Tu intendant vyskočil ze židle a bezděky si sáhl po krčním šátku, aby se ujistil, zda jej má dokonale uvázaný.
„Startonová?" zvolal.
„Tanečnice Startonová?"
„Ano."
„Bože! Pojď sem, Jeane, pojď sem!" Sluha přistoupil ke stolu. Pán mu šeptal:
„Prohlédl sis ji?"
„Velice dobře."
„Mluviljsi sní?"
„Vyměnili jsme si několik zdvořilostí." Oba muži se změnili v rozpustilé kluky, kteří stáli před první schůzkou s děvčetem.
„Odpovídá pověsti, která ji provází?" ptal se pán.
„Víc než to!"
„To říkáš ty, znalec? Vzbuzuješ mou zvědavost! Jaké je postavy?"
„Lepší průměr."
„Hubená?"
„Dokonale modelovaná, aniž by byla plná... mistrovské dílo umělce."
„A co ňadra?"
„K zulíbání."
„Ruce a nohy?"
„Jako dítě."
„Vlasy?"
„Tmavé, husté, nádherné! Řecké uzly."
„Takže klasické. A oči?"
„Jako černé démanty."
„Ústa?"
„K olíznutí!"
„Hlas?"
„Jako zvonek."
„Sem s ní! - Ale, Jeane - varuji tě!"
„Prosím, prosím, nerozumím vám, pane!"
„Nebudeš rušit!"
„Ne, ne!"
„Nevstoupíš dřív, než ti dám znamení zvonkem!"
„Samozřejmě!"
„Dobře, přiveď ji! Ale ještě něco: jakým dojmem působí, he? Něžně, měkkosrdcatě, povolně, co?"
„Tomu bych příliš nevěřil."
„Tedy ne?"

„Zdá se mi chladná a upjatá."
„Nepříjemné!"
„Snad ani ne chladná, spíš přísná."
„Přesto se pokusíme
zvítězit!"
„Nebude to snadné!"
„Pchá! Zavazující laskavost..." Jean rychle pohlédl na pána, připomínajícího nově natřenou ruinu, pokrčil rameny a prohlásil:
„S tím sotva uspějete!"
„Pak zbývá poslední cesta: dary. Jsem dost bohatý."
„To bych považoval za výhodnější."
„Nu, uvidíme. Přiveď ji!"
„Zůstanete v županu?!"
„Pchá! Tanečnice na to nehledí tak přísně." Sluha prolétl po vyleštěných parketách ke dveřím, otevřel je a zvolal, uctivě se uklaněje:
„Slečna Startonová je vítána!" Tanečnice odpověděla sebevědomou úklonou, vstoupila a čekala, až bude oslovena. Intendant svlékal pohledem její krásnou postavu a v duchu si říkal, že Jean mluvil velice skromně. ‚3udte vítána, slečno!" pozdravil, aniž by se však zvedl.
„Posadíte se?" Přitom ukázal na křeslo vedle sebe. Opět se uklonila a posadila se na křeslo, jež bylo od starého pána odděleno stolem.
„Pročpak tak daleko?" divil se starý.
„Ještě jsem neslyšel, že by Američanky byly tak bojácné!"
„Ani já ne," odvětila. Přivedla jej svou odpovědí do rozpaků. Chvíli
trvalo, než pokračoval:
„Jste tedy odvážná? Nu, to je mi milé. Jsem rád, že vás zde vidím dřív než vaší sokyni, mademoiselle Ledu, která se mi zatím nepředstavila. Co o ní soudíte?"
„Neznám ji."
„Snad jste o ní četla?"
„Leccos."
„Takže jste si musela vytvořit nějaký úsudek?"
„Tanec musí být viděn. Je nemožné hodnotit obraz, který člověk nespatřil. Jsem zvyklá posuzovat jen to, co vidím."
„Co vidíte? Nu, vlastně máte pravdu. I nejžhavější popis ne-řekne příliš, což sám v tomto okamžiku pociťuji." Odmlčel se, aby zhodnotil, jaký dojem vyvolal touto zcela otevřenou poznámkou. Bohužel pátral bezvýsledně. Tanečnice si lhostejně prohlížela tapety v místnosti, aniž by odpověděla na jeho vtíravost jediným slovem. Teprve po chvíli na něho upřela zkoumavý pohled a odtušila:
„Právě jste se zmínil o jedné mé kolegyni, pane intendante. Jak vás mohlo napadnout pozvat dvě sokyně na stejné představení v jediný večer?"
„Vedly mne k tomu důležité důvody, vážená slečno, ale smíte seje dozvědět teprve tehdy,
až se lépe poznáme. Doufám jen, že to nepotrvá příliš dlouho." Beze slova se uklonila. Proto pokračoval:
„Nepatřím totiž k ředitelům, kteří pohlížejí na své poddané z výšin Olympu. Rád se s nimi kontaktuji osobně, abych jim dokázal svou lidskost. Lidsky uvažuji, lidsky cítím-" Pohled, který na něho vrhla, dokázal, že jeho ‚lidskosť dokonale prohlédla. Pomalu pokývala hlavou a s úsměvem, který se nedal označit za vtipný ani za ironický, odpověděla:
„Ano, pane intendante, Bohem nepochybně nejste!"
„Ach! Jak to?"
„V tomto okamžiku jste nesrovnatelně lidský - kaviár není ambra."
„Cože? Patříte ke vtipálkům? Dokážete si střílet z lidí? To se mi líbí! Máte pravdu, jsem člověk, a nejen kvůli kaviáru. Rád bych byl člověkem i v souvislosti s vámi."
„Toto přání je vám již splněno." Nedokázal si odepřít sangvinistický přízvuk, když odpovídal:
„Děkuji„ děkuji! Budeme tedy oba skutečně lidští?"
„Jistě, pane intendante!"
„Tak prosím, posaďte se vedle mne!"
„Myslíte,
že jsem z tohoto místa méně lidská?"
„Ano. Z takové vzdálenosti mi připadáte nadlidská, nadpozemská. Okouzlila jste mne a oblouznila jako víla, která zmizí, jakmile splní nějaké přání. Nemám rád vzdálenosti, raději se přesvědčím, není-li taková víla pouhým výplodem fantazie. Potřebuji cítit, zda jste lidský tvor."
„Dost vám prozradí i pohled. Doufám, že nepochybujete o přítomnosti Američanů na tomto světě?"
„To jistě ne, ale přece jen jsou americké ladies obyvatelům našeho kontinentu poněkud příliš vzdálené. Při pohledu na takovou dámu sžírá člověka veliká touha poznat, zda jsou také Američanky z masa a kostí. Dovolíte mi, abych si vás lépe prohlédl?" Zvedl se a udělal dva kroky k ní. Jeho oči ji toužebně spalovaly. Klidně a chladně tomuto pohledu vzdorovala.
„Tato teorie nepotřebuje dalšího bádání, neboť byla dostatečně potvrzena."
„Ó ne! Vaše krása nemůže být v žádném případě pozemská. Pouze zkouška může vyvrátit mé pochybnosti. Dovolte mi, slečno, abych se přesvědčil, že nepřicházíte jako bohyně lásky,

ale že jste dcera pozemských rodičů." Natáhl po ní ruku, ale sáhl do prázdna. Rychle jako myška vyskočila a o několik kroků couvla.
„Pane intendante!" V těchto slovech se skrývalo napomenutí, které znělo téměř výhružně. Stála před ním, hrdá a krásná, takže se sotva kontroloval. Odpověděl:
„Prosím, zanechte takového tónu! Musíte mi dovolit sáhnout vám na ruku. Posaďme se vedle sebe a poraďme se, jakým způsobem nejlépe uspořádáme vaše zdejší působení. Pojďte, slečno!"
„Děkuji! Jakmile se dozvím bližší, budu vědět, jak si své postavení zde nejlépe uspořádat."
„Žádné postavení však zatím nemáte!"
„Zde ne, v tom s vámi musím souhlasit."
„A víte, čí vliv je zde nejdůležitější, slečno Startonová?"
„Nepochybně váš?"
„Jistě. Takže doufám, že vám nebude nemilé získat část tohoto vlivu na svou stranu!"
„Jistěže."
„Tak se snažte si jej zasloužit!"
„Vynasnažím se."
„Jistě máte dost životních zkušeností, abyste věděla, jakým způsobem si může krásná dáma podobnou protekci zajistit -
„Samozřejmě."

„Nuže?"
„Dokonalým plněním všech svých povinností. Můžete být přesvědčen, že se postarám, abych získala zasloužený potlesk."
„Dobrá, v to doufám! Nemluvme však pouze o umělecké stránce věci. V divadle jsem kritik - ale zde doma jsem člověk a muž. Tam mne povznáší umělecký výkon, ale zde mne povzbudí spíš polibek."
„Z vašich slov usuzuji, že jste nesmírně šťastně ženatý..."
„Cože? Jak to myslíte?"
„Pokud vás doma povzbuzují manželčiny polibky, musíte být dokonalý muž, otec i dědeček!" Oběma rukama si zajel ke krčnímu šátku a zeptal se s ne-strqjeným úžasem:
„Otec? Dědeček? Myslíte to vážně?"
„Ano," přitakala důvěrně.
„Vypadám snad jako dědeček?!"
„Jako velice zkušený a ctihodný dědeček!" To se mu ještě nestalo! Něco podobného do této chvíle považoval za nemožné. Škrábal se rozpačitě za ušima, opět si sáhl na krční šátek. Dědeček! To je příliš! Naprosto vyveden z rovnováhy ze sebe vyrazil:
„Nepovažujete mne dokonce za pradědečka?!"
„Inu, vyloučeno by to nebylo. Člověk může
být pradědečkem v šedesáti, ale i dřív."
„V šedesáti? I dřív? Zní to, jako byste mne považovala za staršího!"
„Samozřejmě!"
„Starší? Bože! Kolik myslíte, že mi vlastně je?"
„Šedesát devět a půl."
„Pane na nebesích! Slečno, co si o mně myslíte?!"
„Nemyslím si nic, pouze vzpomínám na jevištní almanach."
„Co je s ním?"
„Jste v něm přece zapsán na předním místě. U toho je pochopitelně uvedeno datum vašeho narození."
„Nepříjemné, to je opravdu nepříjemné! Budu si muset promluvit s vydavatelem!"
„To bych také udělala! Podobné údaje musí být naprosto pravdivé. Jistě napomůže vašemu věhlasu, když se lidé dozvědí, že jste vlastně ještě o několik let starší, než bylo napsáno. Čím je umělec starší, tím je zkušenější a znalejší, pane!" Hleděl na ni, jako by slyšel vlastní rozsudek smrti.
„Co jste to řekla?" zvolal.
„Že jsem ještě o několik let starší?!"
„Vždyť jste to tak myslel, ne?"
„Kdy?"
„Když jste říkal, že si budete muset promluvit s vydavatelem."
„Vy jste čertice! Ani mne nenapadne dělat se
starším, než ve skutečnosti jsem. Je mi jedenapadesát!"
„Skutečně? Opravdu?"
„Jistě! Nebo vypadám starší?"
„Možná byste vypadal mladší, ale"
„Ale? Co tím myslíte?"
„Nesměl byste mít paruku"
„Paruku? Nešťastnice! To jsou mé vlastní vlasy!"
„V tom případě obdivuji, jak jsou poddajné! Máte totiž přední tupé na levé straně."
„Cože? Jakže? Na levé straně?! Hned zavolám Jeana! Musí u
„Ó, prosím, dokáži to také! Pojďte! Vrátím vám ofinu na správné místo. Tak, a je to, můj nejmilejší dědečku!" Bez

rozpaků jej chytila za hlavu a pootočila paruku na správné místo. Ztuhl hrůzou, jeho oči téměř vypadly z důlků. Sípavě vydechl a konečně se sklesle zeptal:
„Dovolíte, abych se posadil?"
„Jistě! Jen si sedněte! Stáří potřebuje odpočinek." Vyrazil ze sebe zvuk, o němž se nedalo říci, zda je výrazem zloby nebo následkem naprostého vyčerpání.
„Necítíte se snad dobře?" zeptala se přátelsky.
„Dobře? Ale ano. Jsem přece mladý a silný. Akorát jsem trochu rozzloben."
„Nad čím?"
„Samozřejmě nad vámi!"
„To snad ne?
Nepamatuji se, že bych vám k tomu dala důvod."
„Ne? Podívejme se na ni! A co váš odhad stáří?"
„Byl bohužel příliš nízký."
„Ještě to! A paruka."
„Vždyť jsou to pravé vlasy."
„Nazvala jste mne dědečkem, dokonce pradědečkem!"
„Na důkaz úcty."
„Za takovou úctu pěkně děkuji! Vždyť ji vůbec, ale vůbec nepotřebuji! Trochu lásky by mi bylo milejší!"
„Pokud dovolíte, budu vás milovat jako vnučka otce své matky." Spráskl ruce a pokyvujíc hlavou se zeptal:
„Říkáte, slečno, že všechny Američanky jsou jako vy?"
„Doufám!"
„V tom případě nemají příslušnice vašeho národa šanci získat u nás angažmá jako tanečnice."
„Proč?"
„Trváme na tom, aby se naše tanečnice neptaly po stáří."
„To také není nutné. Vše najdou v almanachu."
„Dál musí být milé a musí tuto vlastnost zdůrazňovat vůči svým nadřízeným. Člověk může mít mládí za sebou, a přesto to nevylučuje žár jeho srdce! Jak tak na vás koukám, nikdy z vás nemůže být dobrá tanečnice!"
„Můžete své tvrzení dokázat?"
„Ano.
Posláním tance je zvýraznit veškeré lidské city pohybem. Je to tak?"
„Vlastně ano."
„Tanečnice musí vlastnit dvojí: znalost těchto pohybů a hlavně city, které má zvýraznit."
„Správně."
„Vy však tyto city nevlastníte!"
„Vskutku odvážné tvrzení!"
„Nemáte srdce! Řeknu vám upřímně, že se o vás strachuji. Bohužel již nemám čas, abyste se pokusila mne přesvědčit, že tyto city opravdu vlastníte. Snad budete tak laskavá, že mne zítra opět navštívíte."
„Pochybuji, že bych měla ještě jednou chuť studovat stáří. Pokud zde získám angažmá, jistě vás přesvědčím, že nejsem bez srdce. Lidské srdce se však nesmí podobat mraku, který potřísní deštěm stáří i mládí, krásu a ošklivost, chytrost a hloupost, spravedlnost a nespravedlnost!"
„Takže vy jste mrak, z něhož se nikdy nedá očekávat kapka rosy? Tomu nevěřím! Existují mraky, které jsou milostivější." Uklonil se. Opětovala pozdrav a vzdálila se. Sotva se za ní zavřely dveře, zatahal intendant zuřivě za zvonek. Jean přiběhl a zkoumavě si jej prohlédl, přičemž se snažil
potlačit výsměšný úsměv. Intendant klesl zničeně mezi podušky a vydechl:
„Jeane, podej mi Eau de millefleures) Jsem jako rozbitý!" Sluha mu podal flacon) s otázkou:
„Rozbitý? Boj byl tvrdý?"
„Ó, k žádnému nedošlo!"
„Ihned kapitulovala?"
„To ji ani nenapadlo. Vůbec jsem se jí nedotkl."
„Neuvěřitelné!"
„Ano, ano! A víš, kdo to zavinil?"
„Kdepak."
„Ty!"
„Já?"
„Ano. Stalo se, co jsem nikdy nepovažoval za možné! Jsem blamován! Američanka ví, že nosím paruku!"
„Snadjste její nepřiznal?"
„Ani mne nenapadlo. Tys mi nasadil paruku křivě!"
„To není pravda!" ) Duše tisíce květin (fr.) ) Lahvička (fr.)
„A přece! Slečna Startonová mi ji musela narovnat." Jean se nedokázal ovládnout. Hlasitě se rozesmál.
„Člověče!" zařval pán.
„Co tě to napadlo?!"
„Promiňte! Když si ale představím tanečnici, jak vám urovnává paruku, nemohu se opanovat. To máte z toho věčného drbání!"
„Drbání? Jak to?"

„Jakmile vám něco nejde podle chuti, drbete se za uchem. Tak tomu muselo být i teď."
„Nevzpomínám si,
že bych se drbal!"
„Ach, to děláte, aniž byste si toho byl vědom. - Co říkala?"
„Představ si, že věděla přesně, jak jsem starý!"
„Nemilé!"
„Ano. Nazvala mne dědečkem, dokonce pradědečkem!"
„Taková podlost!"
„A potom chtěla — poslouchej, zas někdo zvoní! Pro nikoho nejsem doma!"
„Ani tehdy, kdyby to byla nějaká krásná"
„Žádnou krásnou tady nechci vidět! Mají čerta v těle!" Natáhl se pohodlně na pohovce. Jean odešel. Po chvíli se však vrátil se zvláštním, nedefinovatelným úsměvem na tváři.
„Nu, kdo to byl?" otázal se pán.
„Další dáma."
„Ach! Odmítnulsji?"
„Ne."
„Přece jsem ti nařídil!"
„Nešlo to, milostivý pane! Je mladá, krásná, úplně vzrušující! A jak krásně ke mně mluvila!"
„Kdo je to? Zřejmě nějaká šička, která se chce stát statistkou?"
„Ó ne, něco lepšího, mnohem lepšího!"
„Nuže?"
„Mademoiselle Leda."
„Leda? Ach! To je něco jiného. Prohlédl sis ji dobře?"
„Ano." Musel ji popsat. Poté se intendant zeptal:
„Která je hezčí, Američanka nebo ona?"
„Nepochybně Američanka, ale
Leda vypadá povolnější a vstřícnější."
„Tak ji uveď. Ty ale zůstaneš venku, dokud nezazvoním!" Za okamžik tanečnice vstoupila. Nejprve vrhla na intendanta zkoumavý pohled. Zdálo se, že vše odhadla, neboť ihned vysekla fešáckou piruetu, uklonila se a polohlasným, vemlouvavým tónem řekla:
„Promiňte, Excellence, že vyrušuji, ale nutí mne k tomu má povinnost." Excellenci ho ještě nikdo nenazval - nebyl šlechticem, nebyl také úředníkem královského dvorního divadla. Tím víc mu to zalichotilo. Porovnal mrazivé vystupování Američanky s teplým usměvavým vzhledem Ledy, roztál a proti své vůli vyrazil:
„Právě odešla!" Netušila, o čem mluví, proto se bez ostychu zeptala:
„Kdo odešel?"
„Vaše sokyně."
„Startonová?"
„Ano."
„Běda! Takže mne přece jen předstihla! To je mi velice líto!"
„Snad byste ji mohla dostihnout."
„Jak bych to dokázala?"
„Zpoždění lze vždy dohonit dvojnásobným úsilím."
„Jistě, Excellence, ale přesto s tím nemohu být spokojena."
„Uvádíte mne do rozpaků, poněvadž nevím, zda jsem muž, který by vám mohl
pomoci."
„Kdo jiný by to dokázal, když ne vy? Jste Jupiter, kterému musím svěřit svůj osud."-
„Ach, jaké přirovnání! A vy jste Leda, která se zjevuje Jupiterovi v podobě labutě, aby ho obšťastnila!"
„Fuj!"
„Ale, ale! Copak se vám ta řecká báj nelíbí?"
„Ne, vůbec ne!" odvětila naštvaně. ,
„Proč ne?"
„Protože Leda není žena! Jak byste se mohl spokojit s láskou labutě, chladného vodního ptáka?!"
„Ach! Máte raději teplo?"
„Přímo žár!"
„Pták vám nevyhovuje?"
„Mám raději člověka."
„Ale mladého?"
„Nikoli. Byli snad Zeus nebo Jupiter zosobňováni jako mladíci? Mám raději dokonalé, vyzrálé muže, kteří ve svém věku mohou posoudit dokonalost ženy."
„Mademoiselle, hovoříte jako umělecká múza!"
„Obešla bych se snad jako tanečnice mez múz?"
„Ne, nikdy! Víte, co patří ke správné umělkyni, mademoi-selle?"
„Myslím, že vím."
„Nuže?"

„Hlavně cvičení a zkoušení."
„Samozřejmě. Tělesná obratnost. Totéž jsem řekl Američance."
„Souhlasila?"
„Ano," přikývl nepřesvědčivě.
„Předvedla vám svou zručnost?"
„Jak bezohledné a nepraktické! Vždyť pouze vy můžete objektivně posoudit talent. Podívejte se, Excellence!" Vykroužila piruetu, že nemohla být odvážnější, a protože na sobě měla týž oblek, v němž byla u šéfredaktora, nezůstalo hla- dovému pohledu intendanta ukryto nic z jejích bujných proporcí.
„Je to tak dobře?" otázala se.
„Jistě, jistě! Pepita nemohla být lepší!"
„Lichotíte mi, Excellence!"
„Ne, nikoli! A protože jste krásná jako Fanny Elsslerová, musím" Zasněně se usmál.
„Proč jste se odmlčel? Pokračujte!"
„Ještě ne. Málem jsem se nechal strhnout kouzlem vaší bytosti k rozhodnutí, které momentálně není na místě."
„Přesto by mne učinilo šťastnou!"
„Ještě jsem se nepřesvědčil, že jste skutečná umělkyně. Technickou stránku ovládáte, tam nevyvstanou těžkosti, avšak tu druhou?"
„Myslíte mou koncepci?"
„Ještě víc. Mluvím o duchu, duši, o citu a žáru!"
„Že byste mne považoval za bezduchou?"
„Těžko!"
„Nebo bezcitnou?"
„To by se muselo dokázat."
„Tvrdím,
Excellence, že disponuji city, dokonce velmi přirozenými city!"
„Například?"
„Chuť k jídlu."
„I vy šibalko!"
„Kdo by mohl hledět na víno a kaviár, aniž by odolal pozvání?"
„Skutečně?"
„Jistě!"
„Tak pojďte, ale seru, ke mně!"
„Děkuji! Už sedím, pouze nevím, zda vám můj způsob stolování bude vhod."<
„O jakém způsobu mluvíte?"
„V přítomnosti pánů si ráda hraji na paní domu. Nyní byste si měl představit, že jsem vaše žena."
„Skvělý nápad!"
„Obsloužím vás!"
„Dostanu, nač budu mít chuť?"
„Pochopitelně!"
„A kdybych měl chuť na vás, místo na tyto prozaické věci?"
„Podobná chuť může domácí paní jedině obšťastnit, Excellence!"
„Dobrá, zahrajme si na manželský pár! Začneme jídlo několika polibky?"
„Tady, Excellence! Doufám, že se mnou budete jako s domácí paní spokojen!" Snídaně trvala déle, než bylo u intendanta běžně zvykem. Když se tanečnice loučila, zeptala se:
„Jak dlouho jste jedl s Američankou?"
„Ani minutu."
„To není možné!"
„Mluvím pravdu."
„Budu vám tedy věřit. Kdy budete
opět snídat?"
„Zítra, mé milé dítě."
„Ve stejnou dobu?"
„Ano. Klidně přijďte! Pak snad najdeme příležitost poradit se nad způsobem, jakým zde zařídit vaši existenci."
„Ó, má existence dosud visí příliš vysoko?
„Ne, ne! Považujte celou věc za uzavřenou."
„Ruku na to?"
„Zde!"
„Výborně! Tady je vaše odměna!" Přitáhla jej k sobě a snažila se mu dokázat, že vlastní nesmírně vděčné srdce. Jean stál pochopitelně venku u klíčové dírky a zaujatě pozoroval laskající se pár.
„Tisíc hromů!" mumlal nakvašeně.
„Ten starý páprda je zá-viděníhodný chlapík! Možná má temperament a čerta v těle! Polibek od ní musí být básní!" Když slyšel, jak se loučí, stáhl se. Po chvíli vystoupila tanečnice ze dveří, zavřela za sebou, přistoupila k němu a sáhla do kapsy, ačkoli jeho hladový pohled říkal, že by mu udělala radost zcela jiným spropitným. Proto se rychle rozhodla.
„Jak vám říkají?"

„Jean."
„Dobrá, milý Jeane! Peníze a statky nemám, ale co mohu, to vám dám. Zde, berte!" Pevně jej objala a vtiskla mu dva - tři polibky.
„Tak! Jste spokojen?"
„Královsky!" vydechl, otíraje si ústa.
„Pokud budete rozumný, dostanete příště víc!" S těmito slovy vyšla ven ze dveří. Současně zazněl zvonek intendanta. Jean spěchal dovnitř. Pán na něho vrhl triumfální pohled a zeptal se:
„Co máš? Co je s tebou?"
„Se mnou? Co by se mnou mělo být?"
„Jsi celý červený!"
„Skutečně?"
„Ano. Proč to, he?"
„Musel jsem se shýbnout na zem pro klíč."
„Ach tak! Dala ti Leda spropitné?"
„Ne."
„To mne udivuje, neboť se chová velice vybraně. Co jí říkáš?"
„Ani slovo."
„Cože? Ani slovo? Proč?"
„Nemohu jí říci ani slovo, protože tady není."-
„Slovní hříčky! - Doufám, že jsi mi rozuměl?"
„Inu, je to správná umělkyně."
„Samozřejmě!"
„Nejen tanečnice, dokonce i herečka!"
„Máš pravdu. A jaký má krásný hlas! Věřím, že by z ní byla dobrá zpěvačka. Má obrovský, mnohostranný talent. Co myslíš, budeme ji angažovat?"
„Hm! Co uděláme s tou chladnou Američankou?"
„Správně! Ať táhne, odkud přišla! Mademoiselle Leda
je meteorit! Není jen umělkyní, ale i ženou, a to druhé nemá o nic menší cenu než to první!" A ta, která byla tímto způsobem chválena, se venku spokojeně usmála a řekla si:
„Oba dědky mám v kapse jeden je odpornější než druhý, ale člověk se musí přizpůsobit. Teď si musím pospíšit za ředitelem, kapelním a baletním mistrem, jinak mě Američanka předstihne." Ředitele zastihla doma a byla hned vpuštěna. Vystupovala svým smělým, koketním způsobem, vysekla hlubokou poklonu, a čekaje na oslovení vykouzlila na tváři sebejistý, vítězoslavný úsměv. Úředník působil dokonalým uměleckým dojmem. Byl vysoké postavy, svérázné tváře s ostře řezanými rysy, které svědčily o neustálé duševní činnosti. Tvrdost rysů byla poněkud zmírněna jistou dobrotivostí, jež činila jeho tvář o něco přitažlivější. Jakmile však spatřil tanečnici, veškerá dobrotivost se z jeho tváře vytratila.
„Posaďte se!" prohlásil zkrátka a pokynul rukou k židli.
„Už jste někoho navštívila?" pokračoval, když se posadila.
„Ne," odvětila.
„Jste pochopitelně
první, koho informuji o svém příj ezdu." Jeho pohled se stal pronikavějším.
„Jak je tedy možné, že redakční sluha mluvil o vaší návštěvě u šéfredaktora?"
„Ach, o tom nelze mluvit. Měla jsem nějaké jednání v expedici a využila jsem této příležitosti, abych mu předala svou navštívenku."
„A když jsem procházel tržnicí, spatřil jsem vás vstupovat k intendantovi." Zčervenala. t
„Nebyl doma," snažila se ospravedlnit.
„Byl doma, neboť krátce před tím přijal slečnu Startonovou."
„Ach, už jste s ní mluvil?" zeptala se rychle, jen aby ho odlákala od nepříjemného rozhovoru.
„Ano, již u mne byla. Správně pochopila, že ředitel je mužem, v jehož rukách se sbíhají všechny nitky umění. Znáte se se slečnou osobně?"
„Zatím ne."
„O její pověsti jste však určitě slyšela?"
„Jen málo," odtušila bez zájmu.
„To je škoda! Je nejen umělkyní první třídy, ale také dokonalou dámou, což nebývá mezi baletními umělkyněmi příliš běžné."
„Doufám, že se neocitnu v jejím stínu."
„V jaké souvislosti?"
„V obou: jako žena i jako
umělkyně."
„Mademoiselle, otevřeně vám řeknu, že není příliš dobrým doporučením prokazovat se hned po příchodu nepravdami. Slečna Startonová by se k něčemu takovému nikdy nesnížila. A potom, umělecké pojetí této dámy je skutečně geniální. Navenek je kráskou, třebaže trochu nepřístupnou, ale také každá její taneční figura je zosobněním ladnosti a vznešenosti, vyjadřujících skutečnou mravní čistotu, což odpovídá božskému poslání umění. Otevřeně vám říkám, že v ní máte sokyni, kterou jen těžko porazíte - pokud se vám to vůbec podaří."- Pokrčila rameny a krátce odpověděla:

„Přesto si důvěřuji!" Lehce pokýval hlavou a zeptal se:
„Skutečně?"
„Věřím na úspěch."
„Vašeho umění anebo vašich intrik?"
„Považujete-li mne za intrikánku, velice se mýlíte, pane řediteli!"
„Doufejme! Nepopírám, že mne varovali před vaším diplomatickým talentem."
„Že by sama Startonová?!" vypěnila.
„Nikoliv. Ta o vás neřekla jediné slovo. Zítra budete vzájemně představeny, jak alespoň doufám. Moje příkazy vám budou doručeny divadelním zaměstnancem. Adieu, mademo-iselle!" Nezbylo, než aby se s hlubokou úklonou vzdálila. Venku zaťala pěsti.
„Takže i tady mě předstihla!" vrčela.
„Tento ředitel je pedant bez ducha i znalostí! Nikdy se nestane mým přítelem, stejně jako já se ho budu snažit vždycky obejít. Nyní si musím pospíšit za kapelním mistrem. Má to být lakomý a chtivý muž... proč toho nevyužít!" Našla jej mezi haldami partitur. V rychlosti dopisoval nějaké noty, zřejmě musel cosi zaranžovat. Přestože mu byla ohlášena, zeptal se při jejím příchodu, aniž by vzhlédl od notového papíru:
„Kdo?"
„Madernoiselle Leda."
„Hned!" Trpělivě stála u dveří než dopsal několik stránek. Konečně odložil husí brk a obrátil se k ní. Měl hubený, voskově bledý obličej a velké tmavé oči virtuóza dlouhý nos se vyznačoval nesmírně mohutným kořenem, ústa byla velmi široká, avšak s tenkými rty, brada trčela dopředu. Celá tvář prozrazovala lakomce. Začal chladným, bezzvučným hlasem:
„Posaďte se! Co si přejete?"

„Považovala jsem za povinnost k zdvořilosti se vám představit, pane kapelní mistře."
„Dobrá! S jakým úmyslem?" Přivedl ji touto otázkou do rozpaků, takže chvíli trvalo, než se vzmohla na odpověď:
„Přece je nutné, abyste mne před vystoupením poznal."
„V žádném případě!" Překvapeně na něho pohlédla. Proto vysvětloval:
„Budeme hrát dvakrát po sobě balet ‚Královna noci. Nejdřív vystoupíte vy, poté Američanka. Obě jste tento kus absolvovaly vícekrát, proto není zapotřebí zkoušek. Která z vás bude úspěšnější, získá po krátkém hostování angažmá. Z toho jistě sama usoudíte, že nebylo nutné, abyste mne vyrušovala."
„A přece! Bylo mou povinností položit vám jistou otázku čistě obchodního rázu." Tu se zaposlouchal.
„Jakou otázku máte na mysli?"
„Jednoduše řečeno, ctfázku peněz." Do jeho tváře se nahrnula krev, a když k ní opět vzhlédl, zdálo se, že trochu zašilhal.
„V jakém smyslu by se tato otázka měla projednávat mezi námi dvěma?" vyzvídal.
„Netušíte?"
„Ne."
„U vás neexistují orchestrální tantiémy?"
„Ne."
„Opravdu ne?" zeptala se ještě jednou hlasem nejvyššího úžasu.
„Ještě jsem o ničem takovém neslyšel. Co vlastně míníte výrazem .orchestrální tantiémy?"
„Inu, je přece logické, že na orchestrálním podání závisí celý přednes a umělecké ztvárnění kusu."
„To se rozumí samosebou."
„Nejvýraznější je to právě u tance. Bez dobrého kapelního mistra se nepodaří ani nejlepší umělkyni předvést to, co skutečně dokáže."
„Dobře řečeno, velice dobře řečeno!" přikyvoval hlavou.
„Vidím, že jste chytrá, mademoiselle! Zastáváte názory a přístup, který je u vašich kolegyň zřídka k vidění."
„Bohužel! A poněvadž právě já uznávám význam kapelního mistra, je mým zvykem před každým vystoupením vypočítat orchestrální prémii."
„Jak by měla být vysoká?"
„To závisí na dohodě."
„Komu je vyplacena?"
„Kapelnímu mistrovi."
„Podílí se na ní celý orchestr?"
„To záleží na dirigentovi. Já mu vyplatím prémii a víc se nestarám, co s ní udělá."
„Ředitel o tom ví?"
„Samozřejmě se s tím nikomu nesvěřuji."
„Takže tento zvyk zůstává pouze mezi vámi a dirigentem?"
„Jistěže!"
„Mademoiselle, o podobné prémii jsem dosud neslyšel. Nyní je zcela samozřejmé, že se k sobě postavíme úplně jinak, než kdyby tato prémie neexistovala."
„Výborně! Zastavila jsem se zde, jen abych vás o svém zvyku informovala. Nyní vás již nesmím připravovat o

drahocenný čas. Zatím uvažte, na jaké procentuální částce se můžeme dohodnout." Podal jí ruku a s nelíčenou radostí odpověděl:
„Mademoiselle, váš umělecký věhlas je nesrovnatelný, ale nikdy bych nevěřil, že jste stejně dobrá obchodnice. Umělci většinou bývají špatní počtáři. Bylo by mi jen milé, kdybyste u nás získala angažmá. Můžete si být jista mou pomocí. Žijte blaze!" Odešla, radujíc se, jak spolkl nastraženou žížalu. Ještě zbývalo vyhledat baletního mistra. Po nějaké době zazvonila u jeho dveří, které byly záhy otevřeny dlouhou, kostnatou ženou.
„Co chcete?" zeptala se tato.
„Baletní mistr je doma?"
„Myslíte pana baletního mistra a uměleckého malíře, mého muže?"
„Ano."

„Co si od něho přejete?"
„Mám v úmyslu se mu představit."
„Nemá čas - právě maluje."
„Vyruším baletního mistra jen na chvilku."
„Prosím, mluvíte o panu baletním mistrovi a malíři?"
„Jistě, madam."
„Kdo vlastně jste?"
„Říkají mi mademoiselle Leda."
„Neznám vás."
„Tím lépe mne bude znát baletní mistr"
„Myslíte snad pana baletního mistra a malíře, mého muže?"
„Ano. Zná mne, alespoň podle pověsti. Pozítří mám tancovat ‚Královnu noci."
„Ach, jste jedna ze dvou umělkyň, které spolu mají soupeřit?"
„Ano."
„Dobrá, to je něco jiného. Uvedu vás. Pojďte se mnou!" Vedla tanečnici dvěma místnostmi, jež jevily chaotický nepořádek. Žena pana baletního mistra a uměleckého malíře neměla, jak se zdálo, talent zútulnit domácnost. Když otevřela dveře, bylo vidět několik stojanů, velké množství nádob s barvami, kusy pláten, obrazové rámy a další. Před jedním stojanem stál umělec, pan baletní mistr, malé, velice hubené postavy, obrovské brýle na nose. Zdálo se, že jej otevření dveří nijak
neruší.
„Arture!" zvolala.
„Ano, miláčku!"
„Dáma!"
„Dobrá! Je mladá?"
„Ano."
„Že by konečně nová Psýché?"
„Na to je příliš baculatá!"
„Ó běda!" Nyní se otočil a upřeně tanečnici pozoroval. Konečně se zeptal:
„Kolik žádáte na hodinu?" Pochopila, zeji považuje za modelku. S úsměvem pokrčila rameny, aniž by odpověděla. Proto pokračoval:
„Dal bych vám třicet krejcarů, což považuji za dostatečnou odměnu pro proporce, které bývají častěji nabízeny k zachycení na plátno."
„Arture!" ozvala se jeho žena.
„Ano, miláčku?"
„Tato dáma není modelka."
„Co tedy chce?" Při této otázce se opět obrátil zády k ženám a nenechal se rušit. Natíral plátno fermeží a nanášel barvu, aniž by se o návštěvu dál staral. Poskakoval kolem stojanu jako zápasník, který se chystá k souboji těžkými meči.
„Bojovat!" odpověděla zatím jeho žena.
„Bojovat? U všech čertů! S kým?"
„S tou druhou."
„Kde?"
„No přece v baletu!"
„Ach tak! Jak se jmenuje?"
„Mademoiselle?"
„Leda," doplnila tanečnice.
„Leda!" zvolal a rychle se
otočil, aby si ji ještě jednou prohlédl.
„Ó, mademoiselle, promiňte, nejste tak baculatá, jak jsem před chvílí usuzoval!"
„To si také myslím!" smála se.
„Takže nebudu muset vydělávat třicet krejcarů za hodinu?"
„Ne, ne! To je něco jiného! Teď to budete dělat úplně zadarmo!"
„Zadarmo?!" zeptala se překvapeně.
„Jistě!"

„Arture!" ozvala se opět jeho žena.
„Ano, miláčku?"
„Mohu odejít?"
„Vrať se do našeho útulného domova. Později mi přineseš sýrovou žemli s pálenkou." Odešla. Nyní se obrátil na Ledu:
„Vítám vás v chrámu mého druhého umění, mademoiselle! Zkušební sál pro baletní žákyně je o poschodí výš."
„Pod střechou?"
„Ano. Umění nemůže být nikdy dostatečně vysoko. Čím blíž je nebi, tím je čistší, duševně svěžejší a omlazující!"
„Také v této zimě?"
„Pchá, co byste chtěla? Umění je duševní schopnost, z níž sálá nepopsatelný žár. Prosím, právě jste mi převrátila nádobku s bělobou! Jedenáct krejcarů je v tahu!"
„Ráda vám je vynahradím. Tady je dvacet!"
„Nemohu vám vrátit."
„Nevadí, nechtě si všechno."
„Děkuji!
Za to koupím mé paní k večeři uzeného lososa. Ona je, jak se říká, éterické povahy a nesnáší sýrové žemle. Co se týká vás, jsem rád, že jsme se poznali. Doufám, že jsme si vzájemně padli do oka, co?"
„Jistě."
„Už před chvílí jsem mluvil o modelkách. Každé takové sezení stojí peníze. Jsou modelky, kterým platím padesát krejcarů za hodinu a ve výjimečných případech - vidíte, právě chci malovat Psýché. Je objednána - - ale kde vzít vhodný model? Znám mladou dívku, která by se k tomu nesmírně hodila, pravé božské stvoření - ale ta hlupačka nechce, i když jsem jí nabídl gulden za hodinu. Snad se přece jen zakousne."
„Dokážete své obrazy zhodnotit?"
„Pracuji jen na objednávku. Nedávno si u mne objednali Médeu. Prý mi dají sto padesát guldenů — ale kde vzít Médeu -proklatě!!" Odložil štětec i paletu a zkoumavě pozoroval postavu Ledy.
„Nu, co jste chtěl říci?"
„Hm! Bohužel neznáte poměry."
„Tak mi je přibližte."
„Věc se má totiž tak, že jsem velice uznalý muž, a proto jsou dámy z
baletu stejně uznalé ke mně. Když mi může některá z nich vypomoci jako model, udělá to ráda zadarmo, protože, jak víte, ruka ruku myje"
„To se rozumí samosebou."
„Také ta poslední, divá, vaše předchůdkyně, mně několikrát seděla modelem. Prozraďte mi, mademoiselle, jste příliš pru-dérní?"
„Vůbec ne."
„Byla byste výtečnou Medeou!"
„To mne těší!" Slova ,vaše předchůdkyně vyslovil tak, jako by si byl jist, že bude angažována. Cítila se polichocena. Mohla přece využít jeho podporu a pomoc, a protože nebyla ani v nejmenším zdrženlivá, považovala za vhodné vyhovět jeho narážkám.
„Tak? Těší vás to?" ujišťoval se s rozzářenou tváří.
„Byla byste ochotná sedět mi modelem jako Médea?"
„Samozřejmě."
„Díky, díky! Budu pochopitelně připraven na každou protislužbu. Doufám, že se přede mnou nebudete stydět!"
„V žádném případě!" smála se.
„Proč bych se měla stydět?"
„Jste žena bez předsudků, a to se mi líbí! Jsem unesen vaším postojem! Ó, kdybyste měla aspoň čtvrthodinku času!"
„K čemu? Snad
nechcete začít s malováním Médey už teď?"
„Ne, to by ani nešlo. Rád bych se však zaryl do paměti linie vaší krásy. Musím přece porovnat vaše tvary s proporcemi Médey. Pouze bych si udělal malou skicu na plátno. Chcete?"
„Hm! Zrovna mám dost práce."
„Ó, prosím, jednu čtvrthodinku!"
„Ale právě tolik času zabere svléknutí a obléknutí."
„Kdepak! Dnes bych se spokojil pouze s horní částí těla. Také byste si měla trochu upravit účes. Opakuji, byl bych vám velice, velice vděčný!"
„Nu, podvolím se, že jste to vy!"
„Výborně! Pojďte, odložte si! Pak se posadíte na tento červený divan. Zahalíte se do vídeňského šálu - zde. Bude to báječné! Jak mohu již nyní konstatovat, budete skvělý model!" Nemusel ji příliš prosit. Bez ostychu odložila vrchní část obleku, upravila si účes a položila se na starý, odřený divan, aby se nechala ozdobit řaseným vídeňským šálem. Baletní mistr nebyl žádný hlupák, rozuměl své práci výtečně - a měl pravdu. Jak tak ležela na divanu, opíraje si hlavu o jednu ruku, zatímco druhou měla položenou
na vnadném těle, vypadala skutečně kouzelně. Záhyby látky nedokázaly zcela zastřít sněhobílá, plná ňadra-báječné ztvárnění Médey, rozverné a pomstychtivé královské dcery z dob výpravy Argonautů. Baletní mistr tleskal nadšením rukama.
„Tak, tak, mademoiselle!" volal.

„Jste Médea, o jaké se mi ani nesnilo! Jen zůstaňte chvíli ležet, abych si mohl zafixovat vaše tvary!" V tom okamžiku byl opět vyrušen svou ženou. Stalo se to z jednoduchého důvodu. V jednom ze zadních domů staré tržnice byly ve třetím patře dveře, označené nápisem Max Holm, reportér. V místnosti za dveřmi bylo naprosté ticho. Ve starém ušáku seděl spící muž, jehož opuchlé, ochrnuté tělo bylo přivázáno k opěradlu kusem látky. U stolu seděla mladá, asi osmnáctiletá dívka a vedle ní stará žena dobrosrdečného vzezření, se staromódním cvikrem na nose. Pilně pletla punčochu. Obě se bavily téměř neslyšně, aby neprobudily spáče.
„Takže váš bratr o tom nic neví?" zeptala se paní,
pokračujíc v rozhovoru.
„Ani slovo."
„Proč jste mu to neřekla?"
„Hodný Max má i bez toho dost starostí. Stejně se to bude muset dozvědět. Za osm dní přijde žid Leví a předloží směnku."
„Ano, směnky jsou postrachem lidí. Nemohla jste sehnat peníze jiným způsobem?"
„Ne. Žid přišel a všechno sepsal. Museli jsme mu všechno zdánlivě prodat a podepsat směnku. Pak nám dal reverz. Pokud mu nezaplatíme v určený den, vezme nám reverz i všechno, co námještě zbylo."
„Není proti tomu pomoc? Kolik vlastně váš bratr vydělává peněz?"
„Jako reportér dokáže vydělat téměř celý gulden, navíc chodí hrát, což mu vynese tři čtvrtě guldenu. Jenže pomyslete, že musíme žít. Otce ranila mrtvice a druhý bratr nechce opustit studia. Konečně, byla by to nesmírná škoda."
„To samozřejmě stojí peníze, mnoho peněz, a nemohu se divit, že dnem i nocí bez ustání šijete."
„Dělám to ráda. Pamatuji i lepší doby, když náš otec byl ještě zdráv."
„Pokud se nemýlím, byl hudebním ředitelem?"
„Ano. Max studoval a dotáhl to k doktorskému titulu, ale
hudba mu učarovala. Oblíbil si housle a dotáhl to skutečně daleko. Odjel do Ameriky, kde koncertoval a vydělal mnoho peněz. Dokonce ho označovali za virtuóza. Pak nás postihlo dvojí neštěstí."
„Ubožáci! Jak se to vlastně seběhlo?"
„Inu, matka onemocněla a zemřela. Otce ranila mrtvice. Napsali jsme Maxovi, kterého postihlo jiné neštěstí: uložil své peníze do banky, která zbankrotovala, a všechno bylo ztraceno. Chtěl začít znovu, ale úraz způsobil, že to dopadlo úplně jinak."
„Co se mu vlastně stalo s rukou!"
„Byl do ní střelen."
„Bože! Snad ne ve válce?"
„rNc.
„Byl napaden?"
„Taky ne. Stalo se to - v souboji." Vyslovila to tiše, velice tiše.
„Božíčku! Souboj! Proč?"
„Nechtěl nám to ani říct."
„Ale víte to?"
„Ano."
„Kdo vám to prozradil?"
„Vedl si v Americe deník, do kterého vše zapisoval. Nemůžeme ho číst, ale když ho jednou zapomněl zamknout, tajně jsme ho otevřeli."
„A četli?"
„Ano."
„Co v něm stálo?"- Stará očekáváním poposedávala na židli. Toto
téma ji dokázalo rozehřát. Tajemství, souboj - a snad ještě víc!
„Nu, vlastně bych o tom neměla ani mluvit," povzdechla dívka.
„Ano, jistě, ale mně to snad můžete říct? Co?"
„Snad nedělám dobře, ale vy se k nám chováte skoro jako vlastní matka. Ujala jste se otce, abych mohla víc pracovat a vydělávat. Určitě by bylo nevděčné, kdybych k vám neměla důvěru."
„Správně, milá Hildo! Můžete mi důvěřovat, nezklamu vás. Taky vám se uleví na srdci, když na mě přenesete část starostí."
„Ach ano, máte pravdu! Jak je těžké, když má mládí takové starosti!"
„Takže souboj, souboj?"
„Nu, milá paní sousedko, bylo to spojeno s - s - - s láskou."
„S láskou? Ó, to je skutečně zajímavé! Náš pan Max byl zamilovaný?"
„Ano."
„Mluvil o tom?"
„Ani slovem všechno ale napsal do deníku. Ach, je to tak srdcervoucí! Musela jsem plakat, když jsem to přečetla."
„Byla to Američanka?"
„Ano."
„Jistě dcera hodných rodičů?"
„Byla - byla — tanečnicí."
„Ó, můj Spasiteli! Dítě, jste při rozumu?! Takže baletka?"
„Ano."

„A on ji miloval? Tak vážený a
opatrný muž?"
„Byla hodná, skutečně hodná!"
„Ale jděte! Tanečnice nemůže být hodná!"
„A přece! Ona totiž netancovala kvůli penězům, nýbrž proto, aby využila talent, jímž byla obdařena."
„Podívejme se! Talent k tanci! Schiller a Goethe, Mozart a Beethoven, ti měli talent, byli to dokonce géniové - a nechali se snad proto svést k tanci?!"
„To je něco jiného!"
„Ne! Můj zesnulý muž měl také talent, dokonce významný talent, jinak by se nestal mistrem tesařského umění, šikovate-lem střelců a zapisovatelem spolku skatu — ale nikdy se nenechal svést k tanci v baletu!"
„Milá paní sousedko, mluvím o talentu k tanci, kdy je člověk stvořen k vyjádření citů pohybem."
„Drahé dítě! Tuto vrozenou vlastnost máme skoro všichni, ženy i dívky, muži i chlapci. Přesto nikdo z nás nejde tančit balet!"
„Nu, pod uměleckým tancem si musíte představit něco jiného než valčík a skočnou. V Maxově deníku stojí, že tanec Američanky je spíš duševní než tělesný."
„Tomu nerozumím! Jak může duch tancovat? To je příliš pro mou starou hlavu!"

„Ano, my tomu snad nerozumíme, ale Max jistě ano. Není mužem, který by dal srdce padlé ženě. Je čistý a ušlechtilý, vznešeného charakteru. Nemyslíte?"
„Ano, v tom s vámi souhlasím. Ona však byla tanečnicí!"
„Inu, byla také něčím jiným."
„Čímpak?"
„Jedinou dědičkou bohatého plantážníka."
„Bože, je to možné?!"
„Ano. Rodiče zemřeli, proto plantáž pronajala."
„To je ovšem něco jiného! Proč se nevdala?"
„Nikdy se jí na to neptal."
„Byla hloupá! Každá žena potřebuje nějakého milého."
„Maxe nemohlo ani napadnout, že by mohla mít ráda právě jeho."
„Nesmysl! Vždyť je hezký, silný chlapík!"
„Jistě, ale sám to musel vědět nejlépe. Poprvé ji spatřil na svém koncertě. Zpozoroval, že navštěvuje všechna jeho vystoupení, a taky on začal navštěvovat všechny její kusy. Viděli se ale jenom zdálky."
„Pak jsem to se svým nebožtíkem zaonačila lip. Viděli jsme se, mluvili jsme spolu a nakonec jsme se vzali."
„Zde to zřejmě nešlo."
„Nechtěla jste mluvit o souboji?"
„Souvisí to spolu."
„Tak
mluvte! Umírám zvědavostí!"
„Max byl jednou svědkem, jak nějaký americký rváč mluví o tanečnici nejhoršími slovy, protože ji chtěl mít, ale byl odmítnut. Za to ji pomlouval."
„Špatný chlap!"
„Viďte? Max to nestrpěl, proto došlo k souboji. Ujednali si, že budou střílet tak dlouho, dokud jeden z nich nezemře."
„Všemohoucí Bože! Takový hřích!"
„Na druhé straně se to jinak nedělá."
„Američan ale Maxe nezastřelil?"
„To jistě ne, když ještě žije!"
„Ach ano, máte pravdu! Hrůza vašeho vyprávění mě docela vyvedla z míry! Takže dál!"
„Střídali na sebe. Max byl zasažen první kulkou do levé ruky. Američan totiž nepočkal na povel a vystřelil dřív, jinak by bratra netrefil."
„Zloduch! Max ho měl zastřelit!"
„Samozřejmě. Je mrtev."
„Cože? Max ho zastřelil?"
„Ano."
„Bože! Padám do mdlob! Vždyť Maxe připraví o hlavu!"
„Ano, chtěli ho odsoudit, ale on utekl, nasedl na první loď a vrátil se domů. Cesta však spolkla všechny jeho úspory. Vrátil se domů jako žebrák."
„Takové neštěstí!"
„Zranění bylo tak zlé,
že musel úplně zanechat hry na housle. To ho bolelo nejvíc. Vždyť byl známý jako virtuóz!"
„Zlý osud! A co Američanka?"
„Nic o ní nevím."
„Přece se ho mohla ujmout!"
„Nebyla jeho nevěstou ani snoubenkou, vlastně ani nevěděla, kam odešel."
„Pravda! To mě nenapadlo."

„Max se tedy vrátil domů, chudý a zraněný. Matka byla mrtvá, otec ochrnutý. Abychom udrželi bratra na studiích, museli jsme ze všech sil pracovat."
„Proč si Max nenašel lepší práci?"
„Protože je umělec. Nechce a nemůže se zříct hry na housle. Věří, že se vrátí k dřívějším úspěchům."
„Dítě, to je nemožné! Se svou zraněnou rukou nemůže ovládnout hmatník."
„Ne, ale může jí držet smyčec."
„Pak by musel držet nástroj ve druhé ruce!"
„Jistě."
„Obráceně to ale nejde!"
„Ale ano! Sám to dokázal. Natáhl si struny obráceně, aby mohl držet smyčec v levé ruce, zatímco pravou tiskne struny."
„To je zajímavé."
„Stejně tak se naučili psát levou rukou lidé, kteří přišli o pravici."
„O něčem takovém jsem dosud neslyšela. Lze to zvládnout?"
„Ano. Náš domácí nestrpí
hudbu, proto tady Max nesmí hrát. Každý večer však chodí do podniku, kde hraje k tanci."
„Taky možnost!"
„Nejdřív hrál třetí, potom druhé housle. Dneska hraje prim, takový udělal pokrok! Říká, že za rok a půl se odváží k novému veřejnému vystoupení. Pak budeme mít vystaráno."
„Díky Bohu! Co jste dneska jedla?"
„Teprve budeme večeřet. Poslouchejte, někdo jde!" Zaposlouchala se, její tvář se rozzářila. Poznala kroky bratra. Tiše vstoupil, aby nevzbudil otce. Přistoupil k sestře, políbil ji na měkké, kudrnaté vlasy a šeptem řekl:
„Tady máš jídlo pro sebe i pro otce, milá Hildo!" Přitom jí podal balíček.
„A ty?" zeptala se.
„Už jsem jedl," odvětil s jiskřícím zrakem. Na jeho spokojené tváři ležel výraz takového štěstí, jaký už dlouhou dobu nepozorovala.
„A tady," pokračoval, ‚je včerejší výdělek." Vytáhl z peněženky několik guldenů.
„Tolik najednou?" zvolala radostně.
„Ano. Dnes mám hrát doprovod k pianu tajnému radovi. Jedná se o zásnuby a bylo mi dobře zaplaceno předem. Bůh pomůže, abychom za osm dní sehnali tolik, kolik bratr potřebuje." Sklonila hlavu a tiše vzdychla. Pak se rychle napřímila a zeptala se:
„Milý Maxi, jsi dneska tak šťastný je to kvůli penězům?"
„Nejen kvůli nim. Po dlouhé, dlouhé době jsem spatřil milého člověka, o kterém jsem si myslel, že už ho v životě nespatřím." Řekl ‚člověk, a přesto mínil Ellen Startonovou, tanečnici.
„Znám ho taky?" otázala se Hilda.
„Ne. Poznal jsem ho na svých koncertních cestách."
„Přivedeš ho někdy k nám?" Po jeho tváři se rozlil stín, když váhavě odpovídal:
„Asi ne. Jeho životní dráha je jiná než moje. Teď budu muset jít. Uvidím, snad se mi podaří získat nějakou zprávu pro noviny." Podal jí ruku, pokývl přátelsky sousedce, přistoupil k otci, zaposlouchal se do jeho pravidelného dechu a poté vyšel z místnosti.
„Ten dobrák!" šeptala žena.
„Bůh pomůže, snad má pravdu," vydechla Hilda zamyšleně, spíš sama k sobě. Položila si hlavu mezi dlaně a chvíli zůstala nehnutě sedět. Když se opět napřímila, bylo na její
tváři vidět jisté rozhodnutí. Stará to zpozorovala a zeptala se:
„Myslíte na něco důležitého, milé dítě?"
„Ano."
„Na co?"
„Bratr si dělá starosti a přemýšlí. Do osmi dnů musíme poslat na školu patnáct guldenů. Nesmím a nemohu mu říci nic o směnce."
„Vždyť se to musí dozvědět!"
„Ne. Řekl, že nám Bůh pomůže. Ano, měl pravdu, ale jen prostřednictvím člověka. Znám způsob, jak se z těchto starostí vymanit."
„To jsem ráda. Smím se ho dozvědět?"
„Později vám všechno řeknu." Učinila těžké, velice těžké rozhodnutí a byla ochotna je vykonat. Protože se bála, aby jí je sousedka nerozmlouvala, rozhodla se mlčet. Ještě půl hodiny pilně šila, a když skončila, připravila jídlo pro otce. Pak se zeptala:
„Paní sousedko, potřebuji odevzdat šití. Můžete zůstat u otce, dokud se nevrátím?"
„Jistě, ráda."
„I kdybych se vrátila později, než bývá zvykem?"
„Samozřejmě. Vždyť je jedno, jestli sedím doma nebo tady."
„Děkuji vám! Až se otec vzbudí, dejte mu najíst." Oblékla se pečlivěji, než
bylo běžné, a zabalila hotovou práci.
„Pro koho to je?" ptala se stará.
„Pro paní baletní mistrovou." Nejdřív se zastavila u domácího, aby vyrovnala nájemné, a pak se zastavila u pana

baletního mistra a uměleckého malíře, třebaže se cítila trochu nejistě. Žena umělce ji přátelsky přivítala, pochválila práci a zaplatila ji. Pak se zeptala:
„Nepomyslela jste náhodou na nabídku mého muže, slečno Holmová?" Zčervenala, ale když už se jednou rozhodla, chtěla nyní toto rozhodnutí uskutečnit. Nešťastná směnka musela být zaplacena, aniž by se o tom Max dozvěděl.
„Řekněte, paní baletní mistrová, je to těžké?" zeptala se bázlivě.
„Co si myslíte! Vůbec ne."
„Přesto mi to připadá těžké, ba nemožné."
„Naopak, je to nadmíru snadné. Když onemocníte, také se nebojíte pohledu lékaře. Můj muž není žádný mladík, ale starý člověk a umělec. V prvním okamžiku se snad budete trochu stydět, ale tento pocit záhy pomine."
„Kolik by mi zaplatil?"
„Gulden za hodinu."
„Kdy dostanu peníze?"
„Po každém sezení. Mám za ním jít a říci mu
to?" Přitakání jí nechtělo přes rty, ale nakonec dala souhlasnou odpověď.
„Tak pojďte hned se mnou!" Odvedla dívku do ateliéru, otevřela dveře a podle svého zvyku zavolala:
„Arture!"
„Miláčku?" zněla tradiční odpověď.
„Máš čas?"
„Právě jsem s Medeou. Co chceš?"
„Vedu ti něco podstatně lepšího."
„Co?"
„Psýché."
„Psýché? Pohanské dílo! Kde je?"
„Tady!"
„Hned ji sem pošli! Takové překvapení!"
„Vstupte a ničeho se nebojte," povzbudila žena Hildu, zatímco ji strčila do ateliéru a zavřela za ní dveře. Malíř běžel dívce vstříc. Hilda se téměř propadala studem, ale to jí jenom přidalo na kráse. Když stála před ním, řekl si, že by lepší Psýché nenašel na celém světě.
„Vítejte, vítejte, milé dítě!" volal.
„Dobře, že jste změnila své mínění. Pojďte sem dozadu! Hned budu hotov. Pak jsem vám zcela k dispozici." Strkal ji před sebou. Tu padl její pohled na tanečnici Ledu, jejíž bujné tělo leželo na díváně. Nebyla schopna učinit další krok krve by se v ní nedořezal.
„Podívejte se na tuto dámu,"
vysvětloval umělec.
„Dělá totéž, co je žádáno po vás, a ani ji nenapadne, aby se styděla. Posaďte se zatím na tuto židli. Nebudete muset dlouho čekat." Hilda poslechla, ale nedokázala se na tanečnici podívat ani jediným pohledem. Konečně zazněl spokojený hlas pana Artura:
„Takže pro dnešek to stačí, mademoiselle. Jakmile budete mít čas, ukažte se u mne." Leda se zvedla, podívala se na skicu a užasle zvolala:
„Pane baletní mistře, jste skutečný umělec!"
„Jak to?" otázal se, rozradostněn její chválou.
„Zachytil jste mé tělo s přesností fotografa!"
„Je vám to snad nemilé? Mám snad dát Medee jinou tvář?"
„Ne. Ať to tak zůstane. Kdo si obraz objednal?"
„Baron Franz voň Helfenstein. Je milovníkem malovaných aktů. Nejraději kupuje koupající se ženy a podobné obrazy."-
„Koupí-li i mne, ať pořádně zaplatí. Sto padesát guldenů je příliš, příliš málo!"
„Dobrá, zvýším cenu. Chcete se obléci v kabinetu?"
„Pchá, to je zbytečné! Tato mladá, hezká dívka je snad no-vickou?"
„Ano."

„Neseděla dosud modelem?"
„Je zde poprvé."
„Stydí se?"
„Bohužel!"
„Nesmysl! Hned ji vyléčím." Zatímco stála před obrazem, halila se do vídeňského šálu nyní jej nechala padnout, takže se objevila celá horní část jejího těla. Poté přistoupila k Hildě.
„Pořádně si mne prohlédněte!" nařídila jí. Hilda k ní pozvedla zrak, ale hned opět sklonila hlavu. Měla dojem, jako by se ocitla před bezednou propastí. Zachvěla se a pocítila závrať, až málem spadla ze židle.
„Čím se vlastně živíte?" zeptala se tanečnice.
„Šitím," vydechla Hilda.
„A to se chcete stydět? Nenechte se vysmát! Stojím mnohem, mnohem výš než vy, a přece by mne v životě nenapadlo, abych dala najevo směšný stud." Opět se od ní odvrátila. Zato malíř uchopil dívku za ruku a odvedl ji do malého přilehlého kabinetu. Ukázal na velký pruh červené, velmi tenké látky a řekl:
„Odložte si úplně své šaty - úplně - a zahalte se do této látky. Za pět minut můžete být připravena." Pohlédla na něho

stejným pohledem jako pták na hada, kterému skončí v žaludku, a tiše
se zeptala:
„A potom?"
„Potom vás vyzvednu a předvedu vám pozici vhodnou pro zamýšlený obraz."
„V této látce?"
„Nikoli. Tu odstraníme." Opustil ji. Vložila tvář mezi dlaně a zasténala:
„Bůh pomůže, řekl Max co asi řekne, až se dozví, co jsem zde udělala! Odpustí mi? Může chtít Bůh, který mne i nyní vidí, abych tímto způsobem pomohla z našich nesnází? Nebo je natolik milosrdný, aby nás vysvobodil z nouze a bídy jiným způsobem? Musím pokleknout a pomodlit se. Ať nás Bůh osvítí!" - Tanečnice se zatím oblékala v ateliéru. Když byla hotová, řekla tiše baletnímu mistrovi:
„Ráda bych viděla, jak si ta malá bude počínat. Dalo by se to nějak zařídit?"
„Proč ne? Zůstanete prostě tady."
„Pak se bude stydět dvojnásobně!"
„Právě naopak. Viděla, že nejste prudémí, a vaše přítomnost ji spíš povzbudí, než aby ji odradila."
„Hm! O tom pochybuji! Raději se nahlas rozloučím, ale potom se schovám za tyto stojany."
„Pro mě za mě!"
„Takže domluveno!" pokračovala Leda hlasitě.
„Mám vám oznámit, až budu mít
čas?"
„Buďte tak laskavá."
„Tak mne nyní omluvte. Přeji vám, aby se vám Psýché povedla stejně dobře jako Médea. Žijte blaze, pane baletní mistře!"
„Vřelý dík a mé doporučení, mademoiselle!" Hlasitými kroky přistoupila ke dveřím, otevřela je, ale ihned je opět zavřela a plížila se tiše zajeden ze stojanů. Po nějaké době zazněl malířův hlas:
„Jste hotová, slečno Holmová?"
„Ne," zaznělo zevnitř.
„Prosím, pospěšte si!"- Za dalších pět minut opakoval otázku:
„Už jste skončila?"
„Ano."
„Tak vyjděte ven!" Dveře se otevřely. Malíř jí vykročil nedočkavě vstříc, ale zklamaně se zarazil — byla dosud úplně oblečena.
„Co to znamená?" otázal se rozhořčeně.
„Máte mne za blázna?" Byla mrtvolně bledá. V tváři neměla snad ani jedinou kapku krve.
„Nemohu," vydechla.
„Nesmysl!"
„Ne, nejde to. Musela bych zemřít - a kdybych přežila, raději bych se šla utopit."
„Myslím, že nutně potřebujete peníze?"
„Velice nutně."
„A zde byste si je mohla snadno vydělat!"
„Bůh mi pomůže!"
„Tomu nevěřte!
Legendy o andělích, kteří sestupují na zem, aby pomohli lidem z nouze a smutku, jsou pouhými básničkami. Pravdou je, že žádní andělé neexistují."
„Existují alespoň dobří lidé."
„Hloupost! Nikdo vám nedá peníze, aniž byste šije zasloužila. Vysvlečte se!"
„Nemohu! Raději zemřu."
„Ó, sancta sirnplicitas - ó, svatá hlouposti!" Tato slova zazněla mezi stojany tanečnice vystoupila ze svého úkrytu. Hildiny oči se zlostně zaleskly.
„Chtěla jste mě pozorovat?" zvolala.
„Jistě, má milá."
„Ale dělala jste, že odcházíte!"
„Pouhá válečná lest."
„Ne, podvod!"
„Moc se nerozčiluj, malá, nejsi na správné adrese! Spíš plakej nad svým směšným studem! Žádná chytrá holka by se nerozmýšlela, kdyby si mohla vydělat tak snadným a nenáročným způsobem."
„Takové peníze nechci!"
„Jak jsi tak naráz změnila názor? Před chvílí jsi tvrdila, že je nutně potřebuješ. Co jsi pro ně měla udělat? Co po tobě žádali? Nic, vůbec nic! Nikdo by se tě nedotkl, nikdo by se o tom nedozvěděl. Tisíce holek bez studu stály jako modelky
a pak se provdaly za hrabata a barony!"
„To je pravda," připojil se malíř.
„Leckterá modelka se proslavila, když se nechala malovat. Nedělejte zbytečné potíže a svlékněte se!" Uchopil ji za paži a snažil seji odvést do kabinetu. Rychle se vymanila z jeho sevření.
„Nechtě mě!" prosila..

„Prostě nemohu!" Tu tanečnice přistoupila až k ní. Zlostně pohlédla na čistou dívku a prohlásila:
„Nedělejte takové okolky, pane baletní mistře. Otázka zní: chtěla sedět modelem?"
„Ano," přikývl.
„Byl určen honorář?"
„Ano."
„Pak musí dodržet slovo. Pokud to neudělá dobrovolně, máme právo ji přinutit." Vtom náhle z Hildiných očí prudce vyrazila zlost plnou silou.
„Kdo by mě mohl donutit?!" zvolala.
„My! Já!" odpověděla tanečnice.
„Zkuste to!" Zmocnila se jí nepoznaná rozhodnost. Pochopila, co musí chránit jako nejsvětější ctnost, a byla ochotna bránit tento poklad ze všech sil.
„Ohó! Vosa chce píchat! Seděla jsem modelem, aniž bych za to chtěla platit... je snad šička něco lepšího než já?! Dolů s těmi cáry, rychle!" Natáhla ruku a strhla Hildě z hlavy klobouk. Dívka zatnula pěsti a rozčileně zvolala výhružným hlasem:
„Neopovažujte se, nestydo! Vím, jak se bránit!" Malíř zůstal nezúčastněným divákem. Chtěl se ze své strany vyhnout jakémukoli násilí, ale nechtěl přijít o krásnou, mladou modelku.
„Cože jsem? Co?!" řvala tanečnice.
„Nestyda? Počkej, hade, roztrhnu tě!" Přiskočila k Hildě. Ta ve svém strachu popadla velkou nádobu s barvou, jež dosud ležela na schodech. Než se tanečnice vzmohla na obranu, měla obsah nádoby na hlavě!" Ihned propukla v ohlušující řev. Neviděla na oči tvář pokrývala vrstva barvy, která pomalu stékala na šaty. Ve svém vzteku se tanečnice chtěla zmocnit Hildy. Obřím skokem se přenesla do míst, kde ji tušila, ale protože byla oslepena, zmýlila se ve směru a skočila přímo na stojan, který se i s obrazem Médey zřítil k zemi, kde se válely sáčky se suchými a sklenice i misky s namíchanými barvami. Tanečnice zapadla mezi všechno to harampádí, válela se sem i tam, neboť
nemohla vstát, a záhy hrála všemi možnými i nemožnými barvami. Malíř byl řevem a všeobecným zpustošením úplně bez sebe. Natáhl se ke stojanu, aby zachránil, co bylo možné, ale jeho paže se bohužel dostala do rukou tanečnice. Křečovitě se ho chytla a ve snaze postavit se na nohy... strhla nešťastného umělce do barevné kaše na zemi. Byla přesvědčena, že drží sokyni, a proto tloukla do baletního mistra s takovým úsilím, že jeho veškerý odpor byl zcela marný. Mokré barvy cákaly kolem, kdežto suché prášily, že nebylo téměř vidět. Za několik okamžiků měl také pan Artur plné oči, takže nic neviděl. Tu se v něm zvedl nesmírný vztek. Sebral veškeré síly a vracel tanečnici vše, co od ní dosud dostal, přičemž nešetřil úroky. Oba řvali, křičeli, ječeli, funěli, kašlali, kýchali, chrochtali, mlátili kolem sebe, kousali a štípali se navzájem. Byl to obraz dokonalé spouště, třebaže se při něm člověk mohl usmát k smrti. Hilda byla nejdřív zděšena z následků svého odporu, pak se rozhodla jim pomoci. Hned
si však uvědomila, do jakého nebezpečí by se tím odvážila, a tudíž považovala za nejlepší utéci. Co by ji asi čekalo, kdyby oběma pomohla na nohy a vymyla by jim oči? Proto zvedla z podlahy svůj klobouk, který naštěstí zůstal ušetřen všeobecné barevnosti, a pospíchala k východu. Ven se však nedostala, poněvadž ve stejném okamžiku se otevřely dveře. Vstoupila baletní mistrová, následována černě oděnou dámou s úctyhodným držením těla. Krátce před tím se totiž ozval zvonek u domovních dveří. Baletní mistrová otevřela dveře, u kterých stála zmíněná dáma v černém.
„Co si přejete?" otázala sejí.
„Mohu mluvit s panem baletním mistrem?"
„Myslíte snad pana baletního mistra a uměleckého malíře, mého muže?"
„Ano, samozřejmě."
„Asi nebude mít čas."
„Nemohl by se na okamžik uvolnit?"
„Myslím, že těžko. Maluje totiž modely, Médeu a Psýché."
„Současně?"
„Ne, jednu po druhé."
„To musí být velice zajímavé: Psýché po Medee anebo Médeu po Psýché."
„Ach, můj muž si s tím jistě poradí! Co od něho vlastně chcete?"
„Musím se mu
představit. Jmenuji se Ellen Startonová."
„Cože? Americká tanečnice?"
„Ano, madam."
„Ó, nebudete odmítnuta! Najdete u něho i svou kolegyni, totiž mademoiselle Ledu." Šla napřed, Ellen ji následovala. Brzy zaslechly nevysvětlitelný řev a rámus. Obě pospíchaly vpřed, otevřely dveře - -a spatřily pestrobarevné boží dopuštění! Žena baletního mistra nemohla pochopit, co se stalo, ale spatřila manžela bojovat s tanečnicí. Rychle přispěchala, a aby pomohla svému Arturovi, udeřila jeho protivnici plnou silou do tváře. Ve stejném okamžiku však byla uchopena čtyřmi pažemi, stržena dolů a vyválena v barevné kaši ze všech stran. Navíc se většina ran, kterými se bojující strany častovaly, snesla na její hlavu.
„Proboha, co se stalo?!" obrátila se cizinka na Hildu, chvějící se rozčilením.
„Ach, pomozte mi! Chtěli mne donutit, abych seděla modelem. Raději bych zemřela!"
„Ubohé dítě! - To je baletní mistr?"
„Ano."
„A tato žena je tanečnice Leda?"
„Nevím už musím jít!"

„Počkejte! Nikdo vám
neublíží, neboť jste pod mou ochranou. Jak ale dostaneme rváče od sebe?" Chtěla se přiblížit ke skupince, válející se na zemi, ale sama Hilda ji zadržela a zvolala ustrašeným hlasem:
„Ne, ne! Nechoďte tam, slečno! Zapletete se do jejich sporu!"
„Snad máte pravdu. Raději se posadíme a jako diváci budeme očekávat rozuzlení tohoto zajímavého uzlu." Obě se stáhly do bezpečné vzdálenosti a usadily se na dvě židle v rohu, kde mohly doufat, že nebudou zataženy do barevné pranice. Ostatně, se zdálo, že se blíží konec. Baletní mistrová pozvedla svůj skřehotavý hlas takovou silou, že její Artur rázem poznal, komu uštědřil notnou část ran, které měly platit tanečnici.
„Auroro!" zvolal
„to jsi ty?"
„Přirozeně!" řvala.
„Proč mě tak biješ?"
„Vždyť tě nemůžu vidět, miláčku!"
„Tak mě aspoň pusť!"
„Dobře! Tak! Pomoz mi taky!"
„Hned, hned!" Popadla tanečnici vší silou pod krkem, dokud tato následkem ztráty dechu nepustila baletního mistra ze spárů. ,
„Díky Bohu!" hekal.
„Konečně se můžu zase nadechnout!"
Zvedl se ze země, obě dámy ho hned následovaly.
„Taková nestydatost!" sténala tanečnice.
„Napadl jste mě jako divoch, jako lupič!"
„Zavinila jste to sama!" bránil se.
„Chtěl jsem vás zvednout, ale hned jste mě začala bít!"
„Myslela jsem, že držím tu ženskou, šičku! Kde vlastně je?"
„Nevím. Nic nevidím!"
„Já také ne!"
„Ani já ne!" Nyní stáli všichni tři vedle sebe a zuřivě si mnuli oči. Konečně dostal baletní mistr spásný nápad.
„V rohu u okna máme vodu!" zvolal
„a ručník je tam také!" Kráčeli, spíše tápali, na uvedené místo, aby se s pomocí stojanu s lavorem pokusili vypláchnout si oči. Pro tuto chvíli se vzdali všech ústních potyček a slastně se oddávali zmíněné bohulibé činnosti. Schopnost vidět se podařilo obnovit nejdřív panu Arturovi. Rozhlédl se rychle kolem sebe.
„Bože, Spasiteli!" zvolal.
„Taková zkáza!" Jeho žena se prohlédla shora dolů a naříkala:
„Mé šaty, mé krásné šaty! Celá má toaleta je v háji! Všechno je zničeno!" Tanečnice si zatím roztírala barvu po obličeji, aby alespoň trochu rozlepila víčka. Konečně se jí to podařilo. Nyní se všichni tři podívali na sebe. Zpočátku nevěděli, jak se mají tvářit, ale vtom ze sebe Leda vyrazila hlasitý smích a zvolala:
„Pane baletní mistře, podívejte se do zrcadla!"
„Proč?" zabručel zlostně.
„Vypadáte jako stehlík!"
„To bych si vyprosil!"
„Paruka vám zůstala přilepená v nádobě s olejovou barvou!"
„Hergot!" Sáhl si na hlavu a hned se přesvědčil, že skutečně ztratil kudrnatou čupřinu. Zahlédl ji v nádobě s barvou.
„Svatá smůlo!" hromoval.
„Už je po ní!"
„Ó ne," smála se tanečnice, ‚jen dostala modernější barvy!"
„A moje kalhoty, vesta, sako!"
„Jak jsem říkala: dokonalý stehlík!"
„No, vy nevypadáte lépe!" Teprve nyní se podívala na sebe. Rozcuchané, barvou slepené vlasy splihle visely dolů, šaty byly roztrhané a úplně se ztrácely pod vrstvou barev. Přesto ji ani nenapadlo, aby se přestala smát, dokonce ještě rozverněji pokračovala:
„Báječné, výtečné, neporovnatelné dobrodružství!"
„Pěkně děkuji!"
„Jak se to stalo?" ptala
se jeho žena.
„Nedorozuměním," vysvětlovala Leda.
„Nedorozuměním?" opakoval.
„Tomu přece sama nevěříte!"
„Proč by ne? Považovala jsem vás za — ach, kam vlastně odešla?"
„Kdo?" otázala se baletní mistrová.
„Šička!" Rozhlédli se kolem. Američanka s Hildou seděly tak, že nemohly být přes stojany a závěs zpozorovány.
„Je pryč!" řekl.
„Utekla!" přitakala tanečnice.
„Asi odešla se Startonovou," přidala se žena pana Artura.

„Se Startonovou?" vyrazila Leda.
„Ano, se Startonovou."
„Mluvíte snad o americké tanečnici?"
„Ano."
„A s ní měla odejít?"
„Myslím si to."
„Američanka byla tady?"
„Samozřejmě. Chtěla mluvit s mým mužem."
„Kde byla?"
„V této místnosti. Vzala jsem ji s sebou, abych ji ohlásila."
„Nebesa! V této místnosti? Takže viděla, co se stalo?"
„Jistě. Přišly jsme spolu."
„Nu, to se vám skutečně povedlo! Taková blamáž! Bude o tom mluvit! Viděla všechno, úplně všechno?"
„Nevím. Třeba hned odešla."
„Doufám, že mne nepoznala."
„Bohužel jsem se zmínila, áe jste zde s mým mužem, takže jistě
věděla, o koho jde." Tanečnice opět propukla v hlasitý smích.
„Ó je, ó je!" volala.
„Tak to mě poznala z té nejbarevnější stránky!"
„Snad netuší, že jste to byla právě vy, kdo se tady válel v barvě."
„Určitě se to dozví."
„Od koho?"
„Od šičky, která odešla s ní."
„Mýlíte se!" zaznělo z druhé strany místnosti. Ellen vstala a přistoupila k nim.
„Jste ještě tady?" zvolala baletní mistrová, polekána na nejvyšší míru.
„Jak vidíte!"
„Myslela jsem, že jste odešla."
„Mohla jsem? Přece jste slíbila, že mne ohlásíte u pana baletního mistra. Svým odchodem bych porušila pravidla zdvořilosti." Stála zde, hrdá a vzpřímená, před třemi osobami obalenými barvami.
„Prosím, milostivá paní, nechcete mne představit?" pokračovala. Žena odpověděla:
„Vaše jméno jsem už řekla - můj manžel, pan baletní mistr a umělecký malíř — mademoiselle Leda, o které jsem se již zmínila." Lehce se uklonila a zeptala se:
„Prominete, že vyrušuji?"
„Ó, prosím," usmál se baletní mistr,
„malá šarvátka, která není
mezi umělci ničím zvláštním."
„Nepochybně zkouška na vystoupení?"
„Ach, kdepak! Pouze malé nedorozumění, nic víc."
„Tomu nevěřím!" Tato slova byla vyřčena tak vážně, až se malíř zarazil.
„Jak to myslíte?" otázal se.
„Snad jsem slyšela, že se nejednalo pouze o malé nedorozumění."
„Ach, mýlíte se!"
„Lze skutečně nazvat omylem, když někdo nutí mladou, ctnostnou dívku, aby se stala modelem k obrazu?"
„Nutí?"
„Jistěže." Baletní mistr se rozhlédl po místnosti. Hilda stála dosud za stojany, takže ji nemohl vidět. Myslel, že utekla, a to mu dodalo odvahu k odpovědi:
„Mýlíte se! O nucení nemůže být ani řeči."
„Opravdu?"
„Ano."
„Prosím, vystupte, slečno!" Hilda poslechla. Malíř se polekal a bez rozmýšlení vyrazil:
„Myslel jsem, že jste odešla!"
„Jak vidíte, je dosud zde."
„A ona mluvila o nucení?"
„Ano."
„Pak lhala!" Ellen vzala Hildu za ruku a zeptala sejí:
„Mluvila jste pravdu, když jste mi úzkostlivě říkala, že vás chtěli donutit, abyste seděla modelem?"
„Ano," vydechla tázaná.
„To je lež!
Nutil jsem vás snad já?"
„Nepřímo," vysvětlovala Hilda statečně.
„Tato dáma se na mně chtěla dopustit násilí. Nadávala mi a urážela mne, a když to nepomohlo, měla v úmyslu mne bít."
„Za to přece nemohu!"
„Klidně jste přihlížel, místo abyste mě ochránil."
„Vida! Ta holka se opovážila mne obžalovat!" Leda dosud mlčela a ostře pozorovala svou sokyni. Nyní pokrčila

opovržlivě rameny a prohlásila:
„Nechtě to být, pane baletní mistře! Šička stojí hluboko pod vámi, pod vaší i mou důstojností! Vlastně se s ní ani nemusíme bavit." Tím přinutila Hildu ke zlostné odpovědi:
„Předtím jste se se mnou ale bavila, když jste mě nestydatě odhalená nutila, abych vás následovala!"
„Vyhoďte tu žebračku na ulici!" zvolala teď Leda rozezleně.
„Zadržte! Ne tak rychle!" přidala se Ellen.
„Tato mladá dáma stojí pod mou ochranou a odejde až se mnou. Považovala jsem za povinnost složit vám poklonu, pane baletní mistře, ale nyní z celého srdce lituji, že jsem to učinila!" To mu ještě nikdo neřekl!
Baletka, která zde žádá o angažmá, a odváží se mu předhazovat takové výtky! Silná, skutečně silná káva!
„Ohó!" vyrazil.
„Jistě," pokračovala.
„Nemohu považovat za příjemnou scénu, jež se zde odehrála. Dovolíte, abych se vzdálila?"
„Prosím, ještě na okamžik!" zarazil ji.
„Posaďte se na minutku!"
„Děkuji," odtušila odmítavě. Jeho žena nasadila povýšený výraz, Leda opovržlivě pokrčila rameny. To mu dodalo sebevědomí k odpovědi:
„Pokud se nepletu, hledáte angažmá na našem jevišti?"
„Hledat? Nezvolil jste nejvýstižnější výraz, pane."
„Ne? Ach, myslíte si snad, že vám angažmá spadne samo do klína?" V těchto slovech se skrýval nejhlubší výsměch. Proto uchopila Hildu za paži a prohlásila:
„Pojďte, milé dítě! Jak se zdá, zde pro nás není místo."
„Ohó!" nechal se malíř opět slyšet.
„Tanečnice jako vy by neměla hovořit tak arogantně! Pokud někdo touží po angažmá, neměl by se snižovat k narážkám, které zde vyslovujete! Rozumíte?" Ještě jednou se obrátila ode dveří a odvětila:
„Teprve soudce rozhodne, zda mluvím
arogantně, když odsuzuji způsob, jakým jste jednali s tímto dítětem. Vše pochopitelně oznámím." Odešla. Ti tři na sebe hleděli poněkud zaraženě, dokud malíř nezvolal:
„To jsou Američanky!"
„Ano, přesně tak!" přikývla Leda.
„Impertinentní tvor!"
„Ti Yankeeové!"
„Přesto je mi to nepříjemné!"
„Nesmysl! Pokud se chová stejným způsobem i jinde, nemusím ji nadále považovat za svou sokyni."
„Bude mluvit!"
„Tomu nevěřím."
„Já ano. Cítila se uraženě, a sama dobře víte, jak nesmiřitelně dokáže uražená dáma jednat."
„Myslíte, že půjde k soudci?"
„Jsem o tom přesvědčen. Určitě vznese obžalobu. Vypadala velice rozhodně, k tomu její rezolutnost. Navíc je to všechno kvůli vám."
„Nežvaňte!"
„Žvanit? Kroťte se, mademoiselle! Proč jste se starala o šičku? Co vám bylo po celé naší záležitosti!"
„Skoro nic. Pouze jsem vám chtěla pomoci - a tohle je váš vděk!"
„Mohu být hrozně blamován!"
„Tomu nevěřím, ale i kdyby tomu tak bylo, měl byste spíš toužit po mém spojenectví, než mi předhazovat neopodstatněné
výčitky. Měl byste se zamyslet!"
„Hm! Nakonec máte docela pravdu. Čertovské kvítko, tahle Američanka. Byl bych blázen, kdybych ji angažoval!"
„Nuže, nepřijměte ji!" „.-.,
„Jak bych tomu mohl zabránit?" i: Nasadila překvapený výraz a zeptala se:
„Myslím, že máte vliv?"
„Jistěže."
„A ten přece dosahuje dost daleko! Nebo ne?"
„Možná se poněkud mýlíte. Je nepochybné, že jsem vlivný člověk, že mne musí poslouchat a že to dělají - ale tento vliv není tak mocný, aby z mého podnětu odmítli skutečnou umělkyni."
„Inu, najděte jiný způsob!"
„Jaký?"
„Intrikujte!"
„To se snadno řekne."
„A stejně snadno vykoná."
„Ohó! Jste snad intrikánka?"
„My, dámy od baletu, musíme být neustále více nebo méně intrikánkami."
„Nu, tak mi poraďte!"
„Ráda."
„Zřejmě to nebude snadné."

„Určitě snadnější, než se snad může zdát. Právě mě něco napadlo."
„Skvělé! Výtečné! Mluvte!"
„Nu, víte, že my, tedy Startonová a já, máme tancovat Královnu noci nejdřív já, potom ona. Co když já oslním — a ona zůstane v mém stínu?"
„Jak by to bylo možné?"
„S pomocí kapelního mistra a vás."
„Rád bych vám vyšel vstříc, ale nejsem si jist, zda to udělá i kapelní mistr."
„Co se jeho týká, mám ho v hrsti."
„Skutečně?"
„Zcela nepochybně."
„To by mne těšilo. Přesto nevím, jak bychom mohli my dva zařídit, aby ta Američanka zůstala ve vašem stínu, mademoi-selle."
„Co kdyby se po mém vystoupení hrálo několik taktů nebo pasáží trochu odlišně, než jak byly hrány mně?"
„Safra!"
„Co tomu říkáte?"
„Nemáte špatné nápady!"
„Že ano? Američanka často tento kus tancovala, zná jej zpaměti, a tyto rozdíly ji musí vyvést z konceptu."
„Samozřejmě, samozřejmě!"
„K tomu několik pomlk, některé kratší, jiné delší - osmi-taktovou pasáž zahrát na dvanáct dob - ó, vždy lze najít takové drobné prostředky, které stoprocentně zapůsobí."
„Přirozeně! Nejlepší je, že normální člověk jejich změnu nezpozoruje. Chyby budou připočteny jen a jen umělkyni."
„Jsem ráda, že jsme našli společnou řeč."
„Přistoupí kapelní mistr na tyto malé
změny?"
„O tom jsem přesvědčena. Abychom si byli naprosto jisti, ještě jednou ho dnes navštívím. Potom vám podám zprávu, abyste se mohli dohodnout na konkrétních věcech."
„Mám se s ním snad domlouvat sám?"
„Pochopitelně. Musíte se zapojit a spolupracovat."
„Jak to myslíte?"
„Američanka má být zaskočena změnami v hudebním doprovodu těleso baletu však musí být v pořádku. Proto je nutné, abyste se dohodli s kapelním mistrem a upozornili doprovod na tyto změny."
„Ach tak! Mademoiselle, jste skutečně neporovnatelná intrikánka!"
„Nepochybně se upejpavé Američance vyrovnám."
„Přesto bych vám chtěl udělit dobrou radu."
„Mluvte! Dobrou radou člověk nesmí opovrhnout."
„Už jste mluvila s ředitelem aplausu?"
„Ne."
„Pak to rychle napravte!"
„Je skutečně aplaus tak dobře organizovaný, že by mohl být považován za míru úspěšnosti?"
„Tak dobře, že se s ním musí počítat za všech okolností."
„Jaký muž je ředitel?"
„Milý pán, který navíc umí dobře počítat."
„Milý?"
„Jistě. Miluje krásu, peníze ještě víc."
„Má určené
nějaké ceny?"« l
„Ano. Jeho ceny jsou stálé a pevné."
„Kdybych je tak znala!"
„Mám zdejeho ceník. Najdetete tam také jeho adresu. Chcete jej půjčit?"
„Ano, prosím." Otevřel zásuvku stolu a podal jí potištěný papír. Na něm stál nadpis i seznam: Ceny za potlesk a ovace v divadle hlavního města Jednotlivý potlesk.....lOkrejc. za osobu Souhlasné pokyvování..... lOkrejc. za osobu Hlasitý uspokojivý povzdech .....krejc. za osobu Hlučné chvály.....krejc. za osobu Nadšené vstáváni.....krejc. za osobu Hlasité volání,ach, och .....krejc. za osobu Omdlévání nadšením ..... guldenů za osobu Bouřlivé ovace a aplaus.....guldenů za osobu Tyto ceny jsou propočítané na osobu. Při velkém množství osob zapojených do placeného aplausu dáváme výhodný množstevní rabat. Hostující umělci nemají na množstevní slevy nárok a musí se
řídit konkrétními dohodami.
„K těm patřím i já!" smála se Leda.
„Zřejmě budu muset zaplatit víc?"
„Jistěže. Můžete ale počítat s nejlepšími výsledky."
„Raději pana ředitele co nejrychleji vyhledám. Ale" Postavila se před zrcadlo a opět se dala do hlasitého smíchu.
„V tomto stavu se nemohu řediteli placeného aplausu ukázat! Je vaše služebná k dispozici, paní baletní mistrová?"
„Jistě."
„Ráda bych ji poslala pro jinou toaletu. Tato už skončila pozemské žití."

„Můj oblek také!"
„O mých šatech ani nemluvím," poznamenala baletní mistrová se sladkokyselým výrazem.
„Nezlobte se, vše vám vynahradím. Dejte mi pero a inkoust. Vaše služebná se bude muset prokázat." Uplynula nějaká doba, než byly přineseny čisté šaty. Leda se převlékla, a ještě než odešla, zeptala se:
„Apropos, jak mám vlastně ředitele aplausu titulovat? V jeho adrese jsem žádný titul nenašla."
„Hm!" usmíval se malíř.
„Tento pán býval chudým dámským krejčím. Jednou bral míru staré, bohaté matróně, aby jí mohl ušít šaty... a ona se do něho
zamilovala. Vdala se za něj, určila mu stálou rentu a přivedla jej do divadla. Netrvalo dlouho, a stal se velkým uměleckým entuziastou, a pak — no ano, pak zorganizoval spolek aplausu. Musím přiznat, že si počínal velice šikovně. Tituly a hodnosti nemá, ale jinak je úctyhodného vzezření a ocení, jedná-li se s ním uctivě. Lidé šuškají, že nejlépe slyší na titul ‚barone."
„Dobrá! Mně je vlastnějedno, budu-li ho oslovovat ‚Výsosti nebo rovnou .Veličenstvo. Uvidíme, co dřívější krejčí nejvíc ocení. Zatím žijte blaze! Brzy na shledanou!" Vzala si drožku a nechala se zavést k bytu ředitele aplausu. Vlastnil celý dům, který mohl bohatou architekturou soutěžit s mnohými šlechtickými sídly. Znalec však záhy poznal, že to vše bylo pouze v souvislosti s bohatstvím sloh, symetrie, umělecký nadhled - to zde chybělo. Leda předala navštívenku sluhovi ve fraku. Ihned byla vpuštěna. Vlivného muže našla na pohovce, kde ležel s vonnou cigaretou v ruce, zastrčené v jemné glace rilavočce. Hluboce se uklonila. Krejčí si pomalu
nasadil cvikr na nos, prohlédl si ji od hlavy k patám a poté se zeptal:
„Mademoiselle si přeje?"-
„Vaši ochranu, pane barone." Uspokojivě zamrkal levým okem, opatrně spustil levou nohu z pohovky a pokračoval:
„Někdo vás sem poslal?"
„Ne."
„Přišla jste z vlastní iniciativy?"
„Samozřejmě. Nemám tolik sebevědomí, abych si namlouvala, že svou uměleckou dráhu zvládnu bez vaší uctivé pomoci." Zamrkal pravým okem, spustil z pohovky také pravou nohu, napřímil tělo, blahosklonně pokynul rukou a usmívaje se mínil:
„To mne těší. Upřímné přiznání k zohledňujícím poměrům může vzbudit pouze sympatie. Přejete si celou záležitost projednat obchodně, mademoiselle?" Přitom na ni vrhl pohled plný nepostradatelnosti a... smysl-nosti. Předsevzala si, že se bude tvářit, jako by mu nerozuměla, a proto odpověděla:
„Co jiného? Mohli bychom záležitost projednávat jinak než obchodně?"
„Pochopitelně."
„Neumím si to představit."
„Ó, mademoiselle, pak vám musím složit kompliment. V baletním umění
najdete jen málo dam, které by se mohly chlubit podobnou neznalostí. Kde jste studovala balet?"
„V Paříži."
„Ach, prosím, posaďte se vedle mě! Takže v Paříži jste studovala umění! Paříž je město lásky a nedostatku předsudků. Jak je možné, že jste tak nezkušená, milé dítě?"
„Nezkušená?"
„Pochopitelně. Jinak byste musela vědět, jak lze také neob-chodně zajistit výtečný aplaus."
„Matka je velmi přísná."
„Ach tak! Matka byla v Paříži s vámi?"
„Ano."
„Je s vámi i tady?"
„Miluje mne tolik, že mě nikdy neopustí, a já ji taktéž."
„Skutečně úctyhodné! Ostatně, kdo by neměl milovat tak úctyhodnou dámu, jakou jste! Matka pochopitelně tím víc! Ale abychom zůstali u naší záležitosti: chcete se mnou uzavřít obchod?"
„Ano, pane barone."
„Smím vás požádat o adresu?"
„Hotel Korunní princ. Soukromé ubytování si pochopitelně najdu jen tehdy, když mne potká štěstí, že budu angažována."
„Jistě. Nu, uvidíme, co budeme moci zaranžovat, mademoiselle. Slyšel jsem, že budete vystupovat v Královně noci jako první."
„Intendant to tak zařídil."
„Jste si jistá svou rolí?"
„Naprosto."
„Nuže, budete-li si přát, převezmu roli efektů do svých rukou." Protože se mezitím posadila vedle něho, uchopil ji po těchto slovech za ruku, aby na ni vtiskl polibek.
„Považujete snad mou ruku za svou roli, pane barone?" zeptala se s dobře hraným dívčím studem.
„Proč ne? Přesto bych ji raději vyměnil za rty." Přitom ji ovinul kolem boků a chtěl ji políbit.
„Pane barone!" varovala jej bráníc se.
„Je snad zakázáno chovat se k vám pozorně?"
„Není vaše chování víc než pozorností?"
„Ne, určitě ne! Sama jistě uznáte, že se musím se svými klientkami dobře seznámit?"

„Pochopitelně."
„Musím také vědět, zda budou milostivé."
„Skutečně?"
„Pochopitelně!"
„Nu, nechme to být a raději pokračujme v našem přerušeném rozhovoru."
„Jsem vám k službám." Ustoupila ještě o krok ke dveřím. On ihned zvolal:
„Ne, tak ne! Z takové vzdálenosti to není možné!"
„Ale pan baron před chvílí zřetelně nařídil, abych se držela v dostatečné
vzdálenosti."
„To bylo před chvílí - víte, má žena! Nebo mám mluvit jasněji?"
„Ne, rozumím vám!" zasmála se.
„No tak! Pojďte tedy zpátky!"
„A váš sluha?"
„Co je s ním?"
„Zdá se, že vlastní talent objevovat se v nejnevhodnější chvíli!"
„Nedělejte si starosti! Už se to nestane. Mimo jiné, je velice věrný a mlčenlivý. Takže prosím!" Přistoupil k ní, uchopil ji za ruku a odvedl ji k pohovce, kde šiji přitiskl na prsa.
„Kde jsme skončili?" ptal se přitom.
„U mých rtů."
„Správně. Tam tedy začneme." Začal ji vášnivě líbat. Několik okamžiků to trpěla, ale pak se vymanila z jeho sevření a prohlásila:
„Prozatím to stačí. Snad už jste poznal, zda jsem milostivá nebo ne."
„Jste. Zůstanete taková i nadále?"
„To záleží pouze na panu baronovi."
„Nuže, co se mě týká, nezapomenu na nic. Koho jste se zeptala na můj byt, mademoiselle?"
„Baletního mistra."
„Dobrá! Má u sebe mé ceníky. Ukázal vám je?"
„Ano. Četla jsem je."
„Nemyslíte, že jsem příliš laciný?"
„Ano, pro stálé členy zdejšího divadla."

„Myslíte, že pro hosty ne?"
„Nemám dost podkladů, abych to mohla posoudit."
„Inu, cizí umělci se musejí spokojit s jinými cenami."
„Dobrá. Dejme se do práce, pane barone!"
„Jsem připraven. Prozatím si vyjasněme, co po mně vlastně žádáte."
„Chci, abyste mne považoval za stálého člena divadla a podle toho se mnou jednal."
„To je v tuto chvíli nemožné!"
„Tak se postarejte, ať mne angažují."
„Co nabízíte?"
„Kolik žádáte?" Se zamyšleným výrazem chvíli počítal. Poté prohlásil:
„Tento případ je skutečně neobvyklý. Je těžké říct něco určitého. Kromě toho, neznám vaše přesné propozice."
„Domnívám se, že mne předcházel dost významný věhlas, který mne snad doporučil."
„Ó, vaše umělecké propozice právě nemyslím mluvím o vašem finančním postavení. I když jste mé ženě říkala, že máte peníze"
„Hlavně proto, abych ji uklidnila."
„To mne hned napadlo. Jaká je ale skutečnost?"
„Nejsem bohatá."
„Přesto je to bod, jehož se můžeme držet. Jistě přiznáte, že je těžké zaujmout publikum pro umělkyni takovým způsobem, aby byla
ihned angažována."
„Tomu věřím."
„Tím spíš, když máte takovou sokyni."
„Nebojím sejí!"
„Přesto má být Američanka význačnou umělkyní."
„Mně neimponuje!"
„Dobrá, o tom se nebudeme dohadovat. Výsledek vašeho prvního vystoupení musí být průkazný, takže musím zapojit všechny své síly. S tím je spojeno mnoho práce, ale především obrovské výdaje."
„V jaké výši?"
„Minimálně pět set guldenů." Bylo dobře vidět, jak se polekala.
„Pět!" Slovo jí nešlo přes rty.
„Ano, pět set guldenů."
„Nedá se to změnit?"
„Vlastně ne."

„Ale myslela jsem"
„Nu, nemám příliš tvrdé srdce a doufám, že mi budete vděčná. Můžete nyní zaplatit čtyři sta?"
„Teď hned ne."
„Ó běda! Levněji to nepůjde."
„Což takhle úvěr?"
„Rád bych vám vyhověl, ale můj pokladník by s tím nesouhlasil."
„Jste na něm snad závislý?"
„Na něm?" zasmál se.
„Pokladníkem je má žena."
„Ajéje!"
„Ano, jéje! Takže vidíte, že nemohu vyhovět příkazu mého srdce."
„V tomto případě jsem nucena vzdát se vaší pomoci, pane barone."
„Pouze k
vaší škodě!"
„Já vím, ale čtyři sta guldenů vám zaplatit nemohu, neboť je nemám." Lehl si zpět a dlouho přemýšlel. Potom řekl:
„Hm! Snad by zde bylo ještě jedno východisko."
„Jaké?"
„Jedno, na něž bych mohTpřistoupit pouze za zvláštních podmínek."
„Jmenujte je!"
„Vyjádřím se upřímně: jste roztomilá, líbíte se mi rád bych s vámi strávil několik chvil"
„To děláme i teď."
„Ó, myslím to trochu jinak."
„Jak?"
„Snad není zapotřebí, abych to rozebíral podrobněji. Pozítří vystupujete. Jste hned po vystoupení nějak vázána?"
„Ne."
„Dobrá. Kladu si podmínku, že po skončení představení zůstanete v kostýmu královny noci"
„Nemám se převlékat?"
„Ne. Přehodíte si pouze kabát."
„Proč? K čemu?"
„Chci vás alespoň hodinu pozorovat ve vašem vzrušujícím kostýmu."
„Kde se setkáme?"
„Vyzvednu vás drožkou."
„Kam pojedeme?"
„Zatím nevím. Nepochybně si najdeme místo, kde nás nikdo nebude rušit."
„S tím nebude má matka souhlasit!"
„Záleží jenom na vás, jak to s ní vyřídíte. Tuto podmínku jsem
měl na mysli. Pokud ji splníte, získáte mou veškerou podporu a navíc najdeme východisko, jak obejít pokladníkovu obezřetnost. Nuže, souhlasíte?"
„Ještě mi řekněte, jak chcete obejít pokladníka!"
„Vlastně bych to neměl dělat, ale u vás bych si vymohl výjimku. Neplatila byste čtyři sta guldenů, nýbrž bych počkal --
„Vaše žena s tím nebude souhlasit!"
„Prosím, nechtě mne domluvit! Takže bych počkal - místo čtyř set guldenů, které byste vlastně měla zaplatit, aniž byste měla jistotu, že budete angažována, místo nich byste tedy platila pět procent vašeho honoráře každý výplatní den."
„Pak bych vám zaplatila daleko víc než čtyři stovky!"
„Za to se zaručím, že po celý rok budete mít k dispozici ovace a aplaus mých poddaných."
„To je ovšem něco jiného!"
„Vidíte! Mé požadavky jsou nesmírně vstřícné."
„Alespoň se dobře poslouchají."
„Poslouchají? Nevěřte, že bych si nechal ujít třeba jen jediný krejcar!"
„Hm! Nejsem příliš velká počtářka, čísla nejsou mým koníčkem. Proto se
nehádejme!"
„Rozumné řešení! Takže pět procent?"
„Pro mě za mě!" Podala mu ruku.
„Pochopitelně sepíšeme smlouvu?"
„Smlouva - hu!"
„Je to bezpodmínečně nutné. Ostatně, nebude to trvat tak dlouho. Dám se hned do psaní."
„Prosím. Zatím vás požádám o jednu z vašich cigaret."
„Jsou vám k dispozici. Nabídněte si!" Posadil se ke stolu a psal. Ona zatím klidně kouřila. Odsouhlasené závazky jí nedělaly ani nejmenší starosti.
„Hotovo!" pravil po čase.
„Přečtu vám to. Poslouchejte!"
„Prosím, prosím!" bránila se.
„Ušetřete mne toho! Nikdy bych nevydržela poslouchat čtení nějaké smlouvy!"
„Přece ji musíte podepsat!"

„Podepíši ji i tak. Podejte mi pero!" Napsala na papír své jméno a pak se k němu blahosklonně obrátila se slovy:
„Tak, jsme hotovi. Každý z nás má práva i povinnosti, ale nyní vás požádám o upřímnou a pravdivou odpověď."
„Na jakou otázku?"
„Znáte Startonovou?"
„Osobně ne."
„Nebyla u vás?"
„Ne."
„Přesto se dá očekávat, že vám bude představena."
„O tom pochybuji."
„Máte snad důvod k
pochybnostem?"
„Hm!" odkašlal rozpačitě.
„Neměl bych o tom mluvit."
„Proč ne? Požádala jsem vás o upřímnost."
„Pochopitelně. Nu, mademoiselle, nyní jsme spojenci, a tak doufám, že nemusím být příliš zdrženlivý. Přiznám se, že jsem dostal několik řádek napsaných rukou Američanky."
„Ach! Žádala vás o podporu?"
„Ne."
„Proč by vám tedy psala?" Nemohl a nechtěl jí říci pravdu. Slyšel již tolik o úspěších Ellen Startonové, že považoval za nejlepší sám jí nabídnout služby aplausu. Jakmile se doslechl, že přijela do rezidence, učinil jí následující nabídku: Milá slečno! Umělkyně Vašeho formátu ví přesně, jaký význam má organizovaný placený aplaus při snaze získat nové angažmá. To bývá závislé na úspěchu prvního vystoupení, který opět závisí na výkonu sil, kterými mám tu čest už delší dobu disponovat. Proto Vám dávám k dispozici můj spolek více jak šedesáti mužských i ženských placených aplausem a jsem přesvědčen, že s jejich pomocí porazíte svou baletní sokyni. S nejhlubší úctou a uctivostí Leon Staudigel, šéf
aplausu Ani ho nenapadlo zmínit se před Ledou o tomto dopisu, třeba jen jediným slůvkem. Proto vysvětloval:
„Byl jsem na cestách, když můj zástupce udělal hloupost, že Američance nabídl jistou vstřícnost. Nesmíme mne tím rozzlobil."
„Tomu věřím. Mohu předpokládat, že na jeho nabídku odpověděla?"
„Ano."
„Smím vědět, co napsala?"
„Pouze pod slibem mlčenlivosti."
„Zajisté."
„Tady, čtěte!" Vytáhl ze stolu dopis a podal jí jej do ruky. Četla: Můj pane! Nemohu tvrdit, že bych byla přítelkyní služeb, které nabízíte. V důsledku toho se jistě nebudete divit, že se můj názor liší od Vašeho. Sotva mohu věřit, že by placený, tedy podvodný aplaus mohl umělci prospět. Nenávidím podobnou faleš, a proto cítím povinnost zříci se Vaší nabídky. Bílen Startonová
„Nuže, co tomu říkáte?" otázal se bývalý krejčí, když tanečnice dočetla dopis. Trhla opovržlivě rameny a odvětila:
„Hloupost, nekonečná hloupost!"
„Viďte! Co si ta ženská vlastně myslí?!"
„Je blázen!"
„Není jen blázen, nýbrž je úplně
nemožná!"
„Necháte ji samozřejmě vypískat?"
„Takové syčení a pískám divadlo ještě nezažilo. Spolehněte se, mademoiselle! Angažmá máte téměř v kapse."
„Už jsem říkala, že se té husy nebojím. Tady máte svůj dopis. Dejte si ho zarámovat jako ukázku doslova grandiózní drzosti!"
„Dobrý nápad! Raději jí však tento dopis vrátím, až bude donucena opustit město. Pak pozná, co dělá umělce umělcem, jestli umění - nebo potlesk!"
„Klidně to udělejte. Ted bych vás požádala, abyste mne propustil."
„Tak brzy?"
„Myslím, že jsme vše dohodli?"
„Vše ještě ne!" Objal ji a políbil.
„Ó, pokud by to záviselo na vás, jak se zdá, nebyli bychom nikdy hotovi! Žijte blaze, pane barone!"
„Adieu, mademoiselle! Považujte mne za spojence!"
„S jehož pomocí vyhraji boj!"
„Odneseme si nezvratné vítězství."
„A ještě poctivěji se rozdělíme o kořist. Svůj slib vyplním." Kočímu zaplatila hned po příjezdu, neboť se chtěla vrátit do hotelu pěšky. Právě když vyšla ze dveří, procházel kolem jistý pán. Pohlédli na sebe... a
překvapeně se zarazili.
„Milostivá slečno!" zvolal.
„Pane správce!" vyrazila překvapeně.
„Nebo snad už milostivá paní?"
„Pane Petermanne!" Hned se vymanil z překvapení, smekl klobouk a prohlásil odměřeným hlasem:

„Pozdravujte, prosím, vašeho pana manžela!" M To jí vrátilo rovnováhu. Výsměšně se zasmála a vyjela:
„Manžela? Zbláznil jste se?"
„Předpokládám, že jste se vdala?"
„Ani mne nenapadlo!"
„Takže ten vnitřní citový svazek byl přetržen, milostivá slečno?"
„Přetržen? Pchá! Nikdy se nemluvilo o vdavkách." V jeho tváři se objevilo zděšení.
„Slyším dobře? Můžete to zopakovat?" , ,Proč ne? Svoboda člověka má větší cenu než všechno ostatní. Nikdy jsem neměla chuť stát se otrokyní nějakého muže!"
„Ale milostivá slečno!"
„Milostivá slečno? Jak legrační! Nevíte snad, že-"
„Co?" zvolal v obavách.
„Skutečně jste o tom neslyšel?"
„Ani slovo. Vždyť ani nevím, co máte na mysli!"
„Nu, považujete mne za slečnu Editu voň Wartensleben?"
„Jistěže."
„Dokonce i teď?"

„Samozřejmě! Proč by ne?"
„Nu, to je skutečně legrační!"
„Nejste to snad vy?"
„Ne. Nejsem a nikdy jsem nebyla."
„Kdo nebo co jste tedy byla?"
„To vám může být jedno. Podívejte, vzbuzujeme zbytečný rozruch! Adieu!" Chtěla odejít, ale on ji zadržel se slovy:
„Prosím, slečno, odpovězte mi! Kdo vlastně jste?"
„Do toho vám nic není."
„Řekněte mi, kde bydlíte?"
„Nevím proč?"
„Musím s vámi mluvit!"
„K tomu nemám chuť!" Setřásla jeho ruku a odcházela. Chtěl ji rychle následovat, ale všiml si udivených pohledů kolemjdoucích.
„Takové setkání!" šeptal.
„Záhada, kterou nechce rozluštit! Ach, tamhle jede drožka! Však se dozvím, kde bydlí!" Naskočil do drožky a přikázal kočímu nenápadně sledovat dámu, kterou mu označil. Cesta vedla pouze dvěma ulicemi, pak Leda vstoupila do hotelu Korunní princ.
„Ta dáma bydlí nepochybně v hotelu," mínil kočí.
„Jak to?"
„Vrátný ji pozdravil způsobem, jakým se zdraví významní hosté."
„Tady máte odměnu!" Vystoupil a pomalu kráčel k hotelovému vchodu, kde stál vrátný.

„Prosím, znáte dámu, která právě vešla?" otázal se ho.
„Ano."
„Kdo je to?"
„Proč to chcete vědět?" Petermann chápal jeho zdrženlivost a vytáhl několik mincí, aby otevřel mužova mlčenlivá ústa.
„Zajímám se o ni," odvětil.
„Tady, vezměte si, prosím. Nu, jak se ta dáma jmenuje?"
„Leda."
„Leda?" vydechl překvapeně.
„Neznáte ji snad?"
„Ne."
„Ale slyšel jste o ní?"
„Ani slovo."
„To zní přímo neuvěřitelně!"
„Je to pravda! Kdo je Leda? Čím je?"
„Je známou tanečnicí."
„Tanec - tanečnicí?!" Nyní smrtelně zbledl. Zdálo se, že v nejbližším okamžiku omdlí.
„Ano, velice známou tanečnicí. Chce se u nás nechat angažovat, a proto bude pozítří tančit Královnu noci. Píšou o tom ve všech novinách."
„Bydlí tedy zde?"-
„I se svou matkou."
„Je s ní ještě někdo?"
„nt.
„Žádný - žádný jiný příbuzný ani — ani dítě?"
„Dítě? Co vás napadá! Vždyť je svobodná!"
„Ach tak! V jakém pokoji bydlí?"

„V prvním patře, desítka a jedenáctka."
„Děkuji!" Vešel dovnitř a vystoupil po schodech. Aniž by se nechal
ohlásit, zaklepal na dveře číslo deset.
„Vstupte!" zaznělo uvnitř. Vstoupil. Jakmile ho Leda zpozorovala, vyjela zlostným hlasem:
„Co tady chcete? Proč za mnou běháte?"
„Protože s vámi musím mluvit."
„Už jsem vám naznačila, že o vás nechci nic vědět!"
„S tím se nemohu spokojit. Šel jsem za vámi, protože s vámi potřebuju mluvit, a neodejdu dřív, dokud mi neodpovíte na několik otázek."
„Co když se budu zdráhat?"
„Pak se dozvím jiným způsobem vše, co mi nechcete říct."
„Nevím o ničem, co bych vám měla říci."
„Nu, přece jste dívka, která si jeden čas nechala říkat Edita z Wartenslebenu?"
„To nepopírám."
„A byla jste milenkou pana poručíka Bruna voň Scharfen-berga?"
„Ano."
„Na nějakou dobu jste se stáhla a bydlela jste u mě?"
„Také to je pravda."
„Pak jste znenadání zmizela?"
„Nelíbilo se mi u vás."
„Opustila jste pana poručíka?"
„Ano."
„Podvedla jste ho?"
„Pane, mám nechat zavolat domácího sluhu, aby vám snad usnadnil odchod?"
„Děkuji! Až nastane vhodná doba, odejdu sám."
„Přesto vás
vyzývám, abyste šel hned!"
„Neodejdu, dokud mi neodpovíte!"
„Naposledy vám nařizuji, abyste odešel!"
„Přesto neodejdu, dokud se neospravedlníte!"
„Upozorňuji vás, že jsem paní tohoto pokoje. Uvědomte si, jaké následky by vám přineslo udání pro rušení domácího práva!"
„Proč myslíte?"
„Dozvěděla jsem se, že vás zavřeli. Není to příliš dlouho, co vás propustili." Přistoupil o krok blíž. Jeho oči metaly blesky, jeho hlas se chvěl.
„Dovolujete si mně něco předhazovat?!" zvolal.
„Ano. Každý to ví a každý vám to může říci i předhodit!" »Vy, vy!" pokračoval skřípavě.
„Vy máte vinu na tom, co mi bylo připsáno k tíži!"
„Já?" zeptala se zlostně.
„Vy!" potvrdil.
„Ach! Pokud se ihned ne-vzdálíte, nechám opravdu zavolat domácího sluhu, aby vás odvedl a nechal zavřít pro porušování domácí svobody!" Sáhla po zvonku.
„Aj!" zvolal přesvědčivě
„to neuděláte!"
„Proč ne?"
„Dobře víte, jakým díkem jste mi zavázána!"
„Díkem? Já? Vám?"
„Ano, samozřejmě!"
„O tom nic nevím."
„Ujal jsem se vás
jako pronásledovaného dítěte, chránil jsem vás, opatroval a vychovával, když vám váš stav nedovoloval, abyste se nechala vidět. Po vašem odchodu jsem"
„Dost!" zarazila jej rázným pohybem ruky.
„To jste dělal? Vy?"
„Chcete to snad popřít?"
„Nechcete nakonec tvrdit, že jste to dělal z vlastní vůle?"
„Pochopitelně!"
„Nedělal jste to kvůli panu poručíkovi z Scharfenbergu?"
„Ne."
„Ach tak! Rozumím vám! Přicházíte si vyžádat odměnu -- ale kriminálník ode mne nic nedostane!"
„Slečno!"
„Nerozčilujte se! Chcete mi snad vyhrožovat?"
„Ne, pouze chci informace."
„Hledejte si je jinde, u mne ne! Naposledy vám nařizuji, abyste odešel!" Chtěl rázně odpovědět, ale když opět sáhla po

zvonku, rezignoval.
„Dobrá, půjdu. Doufám, že nebudete nikdy litovat svého dnešního jednání!"
„Fráze na mne neplatí." Odešel. Sotva věděl, jak se dostal ze schodů dolů.
„Nuže?" otázal se vrátný přátelsky.
„Mluvil jste s ní?"
„Ano," odtušil skoro jako ve snu.
„Krásná žena, viďte?"
„Ano. Kde byla dřív?"
„To bohužel nevím."
„Zůstane tady?"

„Pokud dostane angažmá. Nejdřív musí porazit svou skvělou sokyni."
„Je opravdu svobodná?"
„Docela určitě."
„Děkuji!" Vrátný jen pokýval hlavou za mužem, který vypadal tak ohromeně a rozrušeně. Petermann kráčel dolů ulicí, ponořen do smutných myšlenek. Prošel několika uličkami a prostranstvími, aniž by si uvědomoval, kam vlastně jde a kde se nalézá. Konečně zůstal stát a rozhlédl se.
„Jak jsem se sem dostal?" divil se.
„Cítím se, jako by mě někdo praštil do hlavy. Musím se vzpamatovat. Vrátím se do svého minulého bytu, i když mne možná odmítnou nebo dokonce vyhodí. Je-li tam ještě starý Kreller, určitě mě přijme." Dříve, před odsouzením, bydlel v paláci Scharfenbergu. Nedá se říci, že to byl přímo palác, ale než přešel do vlastnictví zmíněného rodu, patřil rodině patriciů. Přišel k paláci a našel otevřená vrata. Na chodbě spatřil dveře s nápisem: Domovník. Zaklepal.
„Kdo je tam?" zaznělo zevnitř. Vstoupil. Ocitl se v malé, jednoduše zařízené místnosti. U stolu seděl letitý stařec, který za pomoci silných brýlí četl ve staré knize.
„Dobrý den, pane Krellere!" Domovník vzhlédl od knihy a podíval se na příchozího.
„Brej den" protáhl.
„Kdo - co chcete - - hm!" Sundal brýle z nosu, vyčistil si skla o ubrus, opět si je nasadil a prohlásil:
„Člověk stárne a voči slábnou. Ani nevím"
„Asi se na mě nepamatujete." Starý se zvedl ze židle.
„Že bych tušil správně? Jste skutečně ten, za koho vás mám?"
„Nu, záleží na tom, za koho mě máte."
„Pan - hm — pan Petermann, že?"
„Ano, to jsem já."
„Tak přece, přece, přece!"
„Nejsem vítán?"
„Ne, ne! Naopak, mám velkou radost, že vás vidím. Buďte vítán, srdečně vítán!" Podal mu ruku. Petermann se ujistil, že starcova slova nejsou v rozporu s jeho smýšlením.
„Tak si sedněte!" pokračoval domovník.
„Ani nevíte, jakou jsem měl radost, když jsem četl"
„Co?"
„Že vás omilostnili."
„Psali to v novinách?"
„Jasně, jasně! Ta moje dobrá stará plakala radostí. Škoda, že tady není."
„Kampak šla?"
„Na krtiny mýmu nejstaršímu.
No, nevadí. Aspoň si můžeme v klidu popovídat. Počkejte, něco přinesu!"
„Prosím, nedělejte si škodu!"
„Ale kdepak! Však víte, jakej lektvar si svařuju: kořeny puš-kvorce s drobtem skořice. To je nejlepší šnaps, jakej znám." Ze skříňky u zdi vytáhl láhev a dvě sklenky, které naplnil.
„Tak teda na zdraví! Pijte! Jen si pořádně přihněte! Teď mi můžete vyprávět, jak se vám vedlo." Pohodlně se usadil na židli, Petermann se přizpůsobil. Na starcovu otázku odpověděl:
„O zážitcích za poslední roky budu vyprávět až později. Nyní bych se chtěl dozvědět něco jiného."
„Copak?"
„Bydlí milostivý pán ještě tady?"
„Starej pán? Ne."
„A pan poručík?"
„Tak ten tu bydlí, ale odcestoval."
„Váš nejmladší u něho dosud slouží?"
„Heinrich? No jasně."
„Když nejsou pánové přítomni, můžu zanechat okolků a říci vám"
„No," přerušil jej domovník,
„co se tejká mladýho pana poručíka, nechme ho bejt, ale starej, jeho otec, je na vás pekelně naštvanej. Bože, člověk tu a tam šlápne vedle! A vy jste všechno napravil!
Nebylo od něj hezký, když s Petermannem jednal tak tvrdě!" Návštěvník pokýval smutně hlavou, téměř jakoby

odmítavě. Potom se zeptal:
„Dokážete si na tu dobu přesně vzpomenout?"
„Dokonale."
„Pak bych se vás rád na něco zeptal."
„Jen do toho, milej pane Petermanne! Rád vám odpovím. Můj Heinrich o tom často přemejšlel, když — no, už je to vlastně za náma."
„A co?"
„Nic! Bude lepší, když o tom nebudeme mluvit."
„Přesto bych vás o to laskavě požádal. Ani nevíte, jak důležitá pro mne může být i sebemenší informace."
„Pro mě za mě! Heinrich často - když jsme teda byli sami - Heinrich často říkal, že nevěří na vaší vinu ohledně těch ukra-denejch peněz."
„Ach, skutečně? To říkal?"
„Často."
„Měl k tomu důvody?"
„Může bejt."
„Sdělil vám je?"
„Něco jo."
„Můžu se to dozvědět? Moc prosím!"
„Nu, můžu vám říct, co jsem si z toho zapamatoval. Ale raději budeme mluvit tiše, jinak by nás někdo mohl slyšet." O čem si nyní dva muži povídali, zůstane prozatím tajemstvím. Když Ellen Startonová opustila v doprovodu Hildy byt baletního mistra, obrátila se na mladou šičku se slovy: ‚3udete mi vyprávět, co se vám nahoře stalo, ale nejdřív bych vás požádala o vaše jméno."
„Jmenuji se Hilda Holmová."
„Holmová?" Vrhla na dívku zvláštní pohled, potom se zeptala:
„Máte rodiče?"
„Jenom otce."
„A sourozence?"
„Pouze bratra."
„Čím je?"
„Reportérem novin."
„Nyní? A co dělal dřív?"
„Ach, dobře! Hudebníka." Oči Američanky se zaleskly.
„Na jaký hrál nástroj?"
„Na housle. Dokonce koncertoval i v Americe."
„Myslela jsem si to!" řekla Ellen v duchu.
„Ihned mi byla nápadná jejich podoba!" Ale hlasitě řekla:
„Můžete mne na několik minut doprovodit do mého bytu?"
„Je to daleko?"
„Vůbec ne! Pouze se musím cestou na okamžik někde zastavit."
„Tak s vámi půjdu."
„Vezmeme si drožku. Pojďte!" Nasedly, ale tanečnice po chvíli opět vystoupila, neboť nechala zastavit před domem kapelního mistra, který ji pozval. Kočí dostal příkaz počkat. Hilda čekala ve voze, Ellen se odebrala za dirigentem orchestru. Seděl při práci
jako prve, když jej navštívila Leda. Nejprve se tvářil, jako by dámu vůbec nezpozoroval, teprve po chvíli se zvedl ze židle a otázal se:
„Co si přejete?"
„Doufám, že vám předali mou navštívenku?"
„Jistěže."
„V tom případě předpokládám, že víte, proč jsem za vámi přišla."
„Nemám tušení!" < Ellen se ho se shovívavým úsměvem zeptala:
„Snad vám není mé jméno neznámé, pane kapelní mistře?"
„Už jsem je slyšel."
„Snad v souvislosti se zdejším divadlem?"
„Samozřejmě."
„Víte, že budu tančit na zkoušku?"
„Slyšel jsem o tom."
„Slyšel jste o tom? Pane kapelní mistře, připadá mi, jako byste mluvil o něčem, co se nijak nehodí do vašich plánů a netýká se nejbližších dnů!"
„Ó, nemám příliš mnoho času přemýšlet o podružnostech!"
„Ach tak! Pak si jistě nemohu dovolit vyrušovat vás z prá-f€, která je nepochybně přednější než návštěva tanečnice!" < Uklonila se a odcházela.
„Prosím, slečno!" zvolal rychle.
„Ještě několik slov! Znáte Ledu?"
„Ne."

„Ale slyšela jste o ní?"
„Velice málo."
„Je mimořádně
dobrá!"
„Snad."
„Ó, nepodceňujte ji!"
„Nepodceňuji ji ani nepřeceňuji - vůbec si jí necením."
„Ach tak! Jak chcete zařídit vaše zdejší vystoupení?"
„Jak to myslíte?"
„Nuže, vaše vyrovnání se mnou!"
„Jaké vyrovnání máte na mysli?"
„Nevíte?"
„Myslím, že budu tancovat za vašeho doprovodu — co dál?"
„Ach! Nic víc?"
„Nic, o čem bych věděla."
„Hm! Už jste někdy vystupovala na této straně oceánu?"
„Ne."
„Na druhé straně neexistují snad takzvané orchestrální tantiémy?"
„Co těmi slovy míníte?"
„Nevíte? Zřejmě to u vás neznáte. Adieu, slečno!" Rychle se posadil a tvářil se, jako by jej více nezajímala. Přes tvář tanečnice přelétl záblesk pochopení. S tichým smíchem se zeptala:
„Smím snad hádat, co vašimi orchestrálními tantiémy myslíte?"
„Neuhodnete," pravil chladně.
„Ó, vím velice dobře, co je míněno slovem orchestr a co slovem tantiéma. Za těchto znalostí nebude těžké definovat význam obou slov, pokud jsou spojena. Mluvil jste o odměnách, které připadnou
orchestru." Opět rychle vyskočil. Začínal doufat, že mu tato tanečnice nabídne snad ještě víc než Leda.
„Máte pravdu," přikývl.
„Takže se může jednat o odměnu, která je vyplacena orchestru, nebo o odměnu, kterou vyplatí orchestr tanečnici."
„Rozumí se samosebou, že se jedná jedině o první případ."
„Takže orchestr dostane tantiémy... od koho?"
„Od umělce nebo od umělkyně."
„Kdo je přijímá?"
„Samozřejmě dirigent."
„Takže vy! Jak je rozdělíte členům?"
„Přesně podle předešlé dohody."
„Předpokládám, že mademoiselle Leda na zaplacení těchto tantiém přistoupila?"
„Pochopitelně!"
„Jak j sou vysoké?"
„Záleží na dohodě."
„Znamená to, že vám mademoiselle slíbila zvláštní poplatek, bude-li angažována!"
„Říkejte tomu jak chcete."
„Očekáváte stejnou nabídku z mé strany?" Jeho tvář se očividně rozjasnila. S úsměvem přikývl a důrazně poznamenal:
„Musíte přece uznat, že stupeň úspěšnosti vašeho vystoupení bude velmi záviset na kvalitě doprovodu."
„Jistěže."
„Pak jistě uznáte, že se vyplatí získat orchestr na svou
stranu."
„Ne, to neuznám."
„Ach! Ne?"
„Ne. Konám svou povinnost a jsem za to placena - a také vy dostáváte plat, abyste konal své povinnosti. Jiná práva ani povinnosti neexistují. Orchestrální tantiémy by měly stejný význam jako baletní prémie, kterou musí dirigent zaplatit tanečnici nebo přímo baletnímu mistrovi!" Jeho tvář se po těchto slovech protáhla.
„K čemu toto zvláštní přirovnání, slečno?" otázal se.
„Abych vám jasně vysvětlila, že v případě mého angažmá ve vašem divadle nemůžete vůbec očekávat žádné zvláštní odměny." Výsměšně pokýval hlavou a opovržlivě odpověděl:
„Nepředpokládám, že byste mohla získat angažmá v našem divadle. Odejděte, jsem příliš zaneprázdněn! Adieu!"
„Adieu!" Vrhl na ni pohled, který ji mel zdrtit, ale ona mu nevěnovala pozornost. Lhostejně, jako by se nic nestalo, sestoupila ze schodů a nasedla do drožky.
„Hotel Union!" nařídila kočímu Hilda si připadala, jako by kráčela po boku královny, když Ellen vystoupila z drožky za pečlivého
dozoru číšníka a když se pak vrátný ukláněl, že se téměř dotýkal hlavou země. Přesto se odvážila tanečnici upozornit na domnělou zapomnětli-vost poznámkou:
„Milostivá slečno, drožka"
„Ó, prosím," usmívala se Američanka.
„Kočí dostane zaplaceno od vrátného. Pak mi to připíšou na účet. Pojďte, milé dítě!" Šička zčervenala nad svou

nevědomostí a ještě víc nad tím, že si dovolila tak vznešenou dámu podezřívat ze zapomnětli-vosti. Nahoře vešly do apartmá, které sestávalo z několika pokojů. V jednom z nich seděla velmi mladá, asi čtrnáctiletá černoška a právě rozvazovala velkou kytici.
„Co děláš, Sammy?" zvolala Ellen vyčítavě. Malá roztáhla ústa od ucha k uchu a zpoza krásných drobných zoubků zaznělo:
„Ó, missis! Kytky moc velké! Zkrátit je! Sammy pak lépe vonět ke květinám, lépe je k nos přistrčit."
„Hlupáčku! Běž a objednej čaj!"
„Ó, missis, čaj! Čaj a moc cukr pro Sammy!" S těmito slovy odběhla. Hilda zůstala státu dveří, neodvažovala se vstoupit dál. Ještě nikdy v životě neviděla takovou krásu.
„Prosím,
slečno Holmová," vyzvala ji Američanka,
„posaďte se vedle mne, abychom si mohly v klidu popovídat." Uchopila ji za ruku a zavedla ji k modrému sametovému křeslu, do něhož se šička musela posadit. Ellen na ni vrhla ostrý, bádavý pohled, a když se přesvědčila o dívčině čistotě, prohlásila:
„Za chvíli dostaneme čaj. Do té doby si můžeme o lecčems pohovořit. Takže váš otec ještě žije? Co dělá?"
„Byl hudebním ředitelem, ale nyní nepracuje. Ranila ho mrtvice a ochrnul." Ellen se vyptávala dál a po chvíli věděla vše, co se týkalo Hildiny rodiny a jejích poměrů.
„Proč je váš bratr reportérem?" ptala se dál.
„Má zraněnou levou ruku." Ellen ji však zpovídala dál, ale vyprávěla také o prostředí, v němž se tanečnice pohybují. Na mladou dívku působila jako víla, která dokáže jediným pohledem učinit druhé šťastnými.
„Znáte jméno tanečnice, o níž psal váš bratr v deníku?" zněla jedna z dalších otázek.
„Ne, jméno tam nestálo."
„Váš bratr o ní nikdy nemluvil?"
„Nikdy."
„Tak ji nemiloval, nebo na ni
dávno zapomněl."
„Ach ne! Max nezapomíná na nikoho, o koho se někdy zajímal. Považuje tuto lásku za nešťastnou, proto o ní mlčí."
„Je smutný?"
„Je vážný a jemný veselý býval dřív, ale to už je dávno. Dneska j sem na jeho tváři viděla po dlouhé době šťastný úsměv."
„Nevíte, z čeho měl radost?"
„Ze shledání s přítelem, kterého poznal v Americe. Nikdy nedoufal, že se s ním ještě někdy setká."
„Řekl vám jeho jméno?"
„Ne, avšak jeho oči jiskřily nekonečným blahem." Pro Ellen nebylo těžké ukrýt před prostou dívkou zájem, který v ní její slova vyvolala. Vtom otevřela černoška dveře a přivedla číšníka, který měl podávat čaj.
„Sammy, koláč!" volala při tom.
„Missis, hodně koláč pro Sammy!"
„Dobrá! Vezmi si a pak běž k oknu a počítej lidi, kteří projdou kolem." Černoška si vybrala dva největší kusy a odběhla s nimi k oknu.
„Nyní k našemu dnešnímu zážitku," pravila Ellen, když se číšník vzdálil.
„Jak je možné, že jste chtěla sedět modelem?" Hilda by se nejraději propadla studem, ale
chytré tanečnici se podařilo vniknout až do její duše.
„Váš bratr o tom nevěděl?" zeptala se později.
„Ach, kdyby to věděl, milostivá slečno! Musela bych — musela bych zemřít!"
„Nu, bude lepší, když mu nic nepovíte. Jak vysokou částku máte zaplatit židovskému lichváři?" Tázaná řekla sumu.
„Pro takový pakatel jste byla ochotna přinést takovou oběť?! Ubohé dítě!"
„Milostivá slečno, pro nás je to spousta peněz!"
„To vím. Bůh vám pomůže, abyste se již nikdy nedostala do podobné trapné situace. — Jste šička šijete také dámské róby?"
„Pouze pro sebe. K něčemu většímu nemám odvahu. Vesměs šiju jen prádlo."
„To se mi velice hodí. Mohu vám zadat práci?"
„Bože, jak ráda bych šila pro vás! - Ale svedu to?"
„Samozřejmě!"
„Ještě jsem nešila nic tak hodnotného, jako máte na sobě."
„Můžeme začít spolu. Přijdete, abyste si nechala poradit, později třeba zajdu já k vám. Máte teď hodně práce?"
„Ne. Práci pro baletní mistrovou jsem již odevzdala."
„Dobrá! Zaměstnám vás pro sebe. - Sammy, proč pláčeš?" Mladá černoška začala
zničehonic hlasitě naříkat. Odpověděla:
„Sammy být nešťastná, moc nešťastná!"
„Proč?"
„Sammy počítala lidi - ale lidí moc! Sammy umí počítat jenom jeden dva ale lidi chodit tak rychle a tolik moc, že Sammy nevědět víc číslo. Teď lidi přejít a Sammy nevědět, kolik!" Přitom se zakousla do koláče a hledala v jeho sladkosti rychlé uklidnění.
„Takže vás zaměstnám," opakovala Ellen.

„Zatím neberte jiné zakázky. Zítra půjdeme a nakoupíme látky. Smím vám vyplatit předem malou zálohu?"
„Ó, milostivá slečno, to přece nejde!"
„Naopak, jde to velice snadno, neboť jsem na to zvyklá. Většinou se starám o účet až po delší době, a tak bude pouze spravedlivé, když jeho část zaplatím předem. Máte s sebou peněženku?"
„Tady." Ellen si bez rozpaků vzala dívčinu taštičku na peníze a odešla s ní do vedlejší místnosti. Po příchodu zpět mínila:
„Tady, vezměte si to, milé dítě. Peníze patří vám. Přidala jsem vám k nim vizitku, abyste věděla, jak se jmenuji. Nyní se budeme věnovat čaji." Když se Hilda vracela domů,
cítila se šťastně, jako dosud nikdy. Nemohla to přenést přes srdce - na jednom místě, kde ji nikdo nemohl pozorovat, vytáhla peněženku, aby spočítala její obsah. Vedle navštívenky se lesklo samé zlato! Nemohla uvěřit vlastním očím. Několikrát počítala, ale částka byla vždy stejně vysoká: sto guldenů! A to měla být jenom záloha za práci šičky! Je to vůbec možné?"
„Takové štěstí, neuvěřitelné štěstí!" šeptala si vzrušeně.
„Nyní je nám pomoženo! Co asi řekne bratr? Jakou radost bude mít otec a hodná paní sousedka! Ještě je u něho. Čeká na mě. Byla jsem pryč mnohem déle, než jsem předpokládala. Musím si pospíšit!" HRA SKRYTE NEVYHNUTELNOSTI

KAPITOLA DRUHA Hra skryté nevyhnutelnosti

Max Holm, její bratr, odešel z bytu a bloumal po městě, aby učinil zadost svému zaměstnání reportéra a vyhledal něco, co mohlo čtenáře zajímat. Jeho snahy však byly marné. Dobrá nálada byla pryč, neboť byl značně závislý na své odměně - padesát krejcarů za senzační zprávu. Odebral se do lokálu, kde hrál - inkognito, jak se říká -k tanci, vytáhl housle a v udanou dobu se dostavil k panstvu, které si ho na dnešní večer objednalo. Měl zahrát několik klavírních duet s dcerou domu a doprovázet ji na housle. Jeho přednes vyvolal spokojenost a nadšení hostů. Všem bylo nápadné, že hraje obráceně, housle v pravici, zatímco smyčec tahal levicí. Když hosté usedli k tabuli, vstoupil do vedlejší místnosti, kde bylo pro něj prostřeno. Po jídle přistoupil k oknu a zamyšleně hleděl do zasněžené ulice. Jak namáhavý a neuspokojivý život nyní vedl! Ještě plných osmnáct měsíců bude pilně cvičit, než se snad dostane na stejnou úroveň, při níž musel zdárnou uměleckou dráhu tak nešťastně přerušit. To byly špatné vyhlídky, které
mu v souvislosti s bídou jeho rodiny nesmírně tížily srdce. Pohroužen v nepříjemných myšlenkách ani nezpozoroval, že k němu přistoupil jeden z pánů. Teprve, když jej uchopil za rameno, otočil se.
„Pane Holme!" Houslista zčervenal rozpaky, když pána poznal. Přesto se hluboce uklonil.
„Pane komisní rado!"
„Vyrušil jsem vás nebo polekal? To by mne mrzelo. Právě jsme dojedli, a tak jsem využil této příležitosti, abych s vámi prohodil několik slov, než budete opět nucen sáhnout po nástroji."
„Jsem vám k dispozici." Komisní rada vedl vydavatelství Vládních novin, nejdůležitějšího listu v rezidenci, dokonce v celé zemi. Byl znám jako vědecká kapacita, uctívaná jako úředník i člověk. Podřízení jej kupodivu milovali.
„Posaďme se na chvíli," pravil. Usedl na židli, také Holm vyhověl jeho výzvě.
„Víte, že jste mne dnes velice překvapil, pane Holme?" začal rada.
„Smím se zeptat, jakým způsobem?"
„Nevěděl jsem, že máte takový talent."
„Hraji od útlého mládí."
„Tomu věřím. Dokonale ovládáte svůj nástroj." Holm se smutně
usmál a poznamenal:
„Jste velice ohleduplný, pane komisní rado! Vždyť hraji jak hudlař."
„Ne, óne!"
„Ale ano."
„Leda byste si stavěl daleko vyšší cíle?"
„To samozřejmě dělám."
„Nesmíte zapomínat, že ne každý houslista se stává virtuózem."
„Já jím chci být." Neřekl, že už jím dokonce byl. Komisní rada přivřel oči, vrhl na mladíka zpola účastný a zpola zkoumavý pohled, pak přátelsky prohlásil: «>
„Téměř bych věřil, že na to máte."
„Mám na to." Znělo to sebevědomě, téměř samolibě. Zdálo se, že rada se tím necítí nijak dotčen, neboť lehce pokýval hlavou se slovy:
„Musíte si velmi důvěřovat, milý pane. Hrajete pro diletanty, ale jsem přesvědčen, že byste uspěl i jako první houslista v orchestru. Kdybyste však měl nadání virtuóza, musel byste přece jen hrát poněkud lépe."
„Tato ruka zavinila, že nehraji lépe." Ukázal mu zraněnou levici. Rada se podivil nad zvláštně tvarovanou rudočervenou jizvou uprostřed dlaně.
„Co je to?"
„Před Časem jsem se zranil."
„Ach! Proto hrajete
obráceně?"
„Ano. Musel jsem začít od kolébky."
„Pak jste to dotáhl velice daleko! Odpusťte mi dřívější poznámky! Hrajete pouze při takovýchto příležitostech, nebo vystupujete i veřejně?" Holm zčervenal a odpověděl:

„Hraji k tanci."
„Kde?"
„V Tivoli."
„Ó běda!"
„Musím žít, pane komisní rado."
„Jste přece reportér."
„Reportér mého postavení nezbohatne."
„To vím. Jak jste placen?"
„Promiňte, pane rado! Nevím, jestli vás mohu informovat o obchodních záležitostech mého nadřízeného."
„Ach, výborně! Jsem vaším konkurentem - nebo konkurentem vašich Listů rezidence, a těší mne, že jste tak zdrženlivý. To je úctyhodné - ale myslím na něco jiného: neučinil vám jeden z mých redaktorů jistou nabídku?"
„Ano. Chtěl mne přijmout."
„Vy jste však odmítl."
„Protože jsem několik dnů před tím nastoupil na současné místo."
„Slyšel jsem o vás jako o obdivuhodné síle. Člověk by neměl naléhat na zaměstnance jiné instituce, to je proti Lutherovu desátému přikázání, ale každý je tak trochu
obchodníkem. Pokud se člověk ocitne v situaci, kdy může zlepšit existenci dobrého muže, nepovažoval bych za hřích říci otevřené slovo. Jste spokojen se svým šéfem, pane Holme?" Mladík pokrčil rameny.
„Ne? Nuže, nemáte chuť nastoupit k nám?"
„Jste mimořádně vstřícný, pane komisní rado, ale nejsem si Jist, zda bych mohl takový přestup zodpovědět před svým svědomím."
„Ale jděte! Každý má právo využít příležitosti."
„I tímto způsobem?"
„Ano. Můj list a plátek, pro který nyní pracujete, nejsou přece konkurenty v pravém slova smyslu."
„To vím. Váš časopis stojí vysoko nad našimi Listy rezidence. Nerad bych byl svému místu nevěrný."
„Znamená to, že jste ochoten odejít z místa jedině tehdy, když vás sami propustí?" Místo odpovědi Holm opět pokrčil rameny.
„Potom jste skutečně přehnaně jemnocitný, i když si vás z tohoto důvodu cením ještě víc. Jste-li opravdu tak svědomitý, zřejmě mi nesplníte ani další přání, které jsem měl schované v záloze."
„Rád bych vám ve všem vyhověl, bude-li to možné."
„Nu, uvidíme.
Pamatujete se na články, které před několika měsíci vycházely ve vašem listu pod názvem ‚Úmělecké dopisy z Ameriky?"
„Jistě."
„Vyvolaly značný ohlas, a to nejen obsahem, ale i způsobem, jakým pisatel měl zpracovat text. Četl jste tyto články?" Holm opět zčervenal.
„Četl jsem je," odvětil.
„Víte, kdo je napsal?"
„Ano."
„Články byly bez podpisu, ale já bych rád znal jméno autora."
„Snad vám je řeknou v redakci."
„Vy to neuděláte?"
„Ne."
„Proč ne, když ho znáte?"
„Anonymita měla nepochybně své důvody. Buď si přál autor nebo redakce, aby pisatel zůstal neznámý, a tak není možné zodpovědět vaši otázku. Rád přiznávám, že nesmírně lituji vaší marné snahy, pane komisní rado."
„Myslel jsem si to! Vaše svědomí je víc než chvályhodné! Takové lidi má člověk rád. Kdyby se vám podařilo odejít z redakce, přijďte ihned za mnou. Jsem připraven zaměstnat vás ve své redakci. Chcete?"
„Jakmile to bude možné, rád se vám dám k dispozici."
„Dobrá, pane Holme! Ach, podívejme, kdo přichází!"
Ukázal otevřenými dveřmi do salonu.
„Neznám toho pána," odvětil houslista.
„Ne? Opravdu ne? Vždyť je to nejslavnější muž rezidence!"
„Ještě jsem se s ním nesetkal."
„A jste reportér! Těžko bych tomu věřil! Je to muž, o kterém lidé nejčastěji mluví."
„Pak je to buď"
„Nuže?"
„Jsou dva, o kterých se dá říci, že jsou přetřásáni po pavlačích. Prvním je kapitán"
„Ten to pochopitelně není!"
„A druhým je Kníže bídy."
„Také ten je pouze mystickou osobností. Kromě těchto dvou existuje ještě jeden, o němž neberou historky konce."
„Míníte knížete Befoura?"
„Ano."
„Je to on?"

„Jistě."
„To mne překvapuje."
„Proč?"
„Říká se, že kníže nechodí do společnosti."
„Od jisté doby se tu a tam přece jen objeví."
„Pouze ve vybraných a vysokých kruzích."
„Nu, náš hostitel je vysokým královským úředníkem. Slyšel jsem, že chce knížeti prodat jeden ze svých rytířských statků. Snad právě proto si dovolili pozvat Jeho Výsost. Apropos, budete ještě hrát?"
„Ano, pane komisní rado."
„Nuže,
připravte se! Kníže je znalec, a nejen to, je také ochránce umělců v nouzi, takový - mecenáš." Odešel. Max cítil, že právě proběhlý rozhovor zanechal stopy v jeho nitru. Vůbec nemyslel na společnost v salonu, dokud se hos-titel neobjevil a nepožádal ho, aby se odebral ke klavíru, u něhož l již seděla jeho dcera. i Během hraní Holm zpozoroval pohledy, které k němu kníže často vysílal. V tmavých, hlubokých očích Befoura se zračil nepochybný zájem, ano, snad víc než zájem! Holmovi se dokonce zdálo, že v rysech knížete vidí těžko potlačované překvapení. Když skončil bouřlivý potlesk za přednesené kousky, mladý muž si všiml, že kníže hovoří s komisním radou a dívá se ke klavíru častěji, než se dalo považovat za běžné. Po chvíli k němu přistoupil domácí pán a zeptal se: JL lií
„Umíte improvizovat, pane Holme?"
„Hm! Když jsem sám, občas to dělávám."
„Nu, nemyslíte, že byste to mohl zkusit i zde?"
„Jistě by to bylo troufalé."
„Výsost kníže Befour se o vás zřejmě zajímá a rád by
slyšel volnou improvizaci."
„V tom případě musím poslechnout."
„Výborně! Můžeme vám zadat téma?"
„Jistě!"
„Kníže prosí, zda byste nemohl zkusit variace na Yankee Doodle. Chcete?" Holm zčervenal. Na druhé straně oceánu bylo Yankee Doodle jeho nejoblíbenějším tématem a dokázal jím vyvolat bouřlivé nadšení u posluchačů. Jak jen přišel kníže na tuto skladbu?
„Rád," odvětil houslista.
„Ale prosím o shovívavost. Nejsem virtuóz." Hostitel hlasitě oznámil další číslo. Holm sáhl pro housle, přistoupil ke klavíru, uklonil se a spustil fantazii s jednoduchou melodií americké národní písně. Jak nekonečně byl dnešní přednes vzdálen virtuozitě, s níž dříve toto téma zpracovával, a přece dokázal strhnout posluchače k obdivu. Když skončil, rozburácel se všeobecný potlesk. Pouze jeden se nezúčastnil - kníže voň Befour. Stáhl se do okenního výklenku, kde zamyšleně zůstal stát. Všichni si všimli, jak je klidný, což bylo tím podivuhodnější, že právě on zadal téma. Záhy viděli, jak pokynul mladíkovi, aby k němu přistoupil. Holm
poslechl a přistoupil k výklenku. Hluboce se uklonil a čekal, až jej kníže osloví. Ten mu podal pravici se slovy:
„Hosté vám prokázali obdiv svým potleskem a také já se cítím povinen vyslovit vám svůj dík. Prosím, stiskněte mi ruku! Tak! Zhostil jste se svého úkolu na výtečnou." HRA SKRYTE NEVYHNUTELNOSTI
„výsosti, vaše ohleduplnost mne přivádí do rozpaků!"
„Ó ne! Máte cit a zručnost na sebe jistě nenechá dlouho čekat."
„Doufám."
„Bylo mi sděleno, že se jmenujete Holm."
„To je mé jméno."
„Hm! Jste zde inkognito?"
„Bydlím tady."
„Zvláštní! Ale myslím, že se nemýlím! Nebo máte bratra, který je vám nesmírně podobný a také hraje na housle?"
„Ne."
„Prosím, ukažte mi levou ruku." Sáhl po ní, vrhl na ni pohled a pokračoval:
„Správně! Jste to vy!" Holm se ocitl v ještě hlubších rozpacích. Váhavě vykoktal:
„Výsost se zřejmě mýlí!"
„Těžko! Mám velmi dobrou paměť na tváře. Neznáte snad jméno Holmers, Max Holmers?"
„Ano," přiznal tázaný.
„Německý houslový virtuóz, který vystupoval ve Spojených státech amerických?"

„Ano."
„Nu, viděl jsem ho a slyšel v New Orleansu. Byl to Bohem nadaný umělec. Tehdy tam byly dvě veličiny, které nadchly veškeré publikum, totiž tento Holmers a slečna Ellen Starto-nová, slavná tanečnice. Slyšel jste o ní někdy?" Na tuto otázku, pronesenou s úsměvem, Holm pouze přikývl. Nevěděl, co by měl říci.
„Jméno Holmers bylo přece poameričtěné jméno Holm, ne?"
„Výsosti!"
„Proč nechcete být upřímný? Vždyť to s vámi myslím dobře. Postaral jsem se, abychom si mohli promluvit mezi čtyřma očima. Nuže, jste virtuóz Holmers?" HRA SKRYTE NEVYHNUTELNOSTI
„Nu, pro mě za mě, ano."

„Děkuji! Proč se tedy skrýváte?"
„Stále cvičím. Zatím se považuji za ubohého hudlaře."
„Kvůli zraněné ruce. Slyšel jsem o tom souboji. Vaše zranění zanechalo následky?"
„Nevím. Musel jsem prchnout a neměl jsem možnost svěřit se nějakému schopnému chirurgovi."
„Nedokážete hrát pravou rukou?"
„Ne."
„Trpíte bolestmi?"
„Ne, netrpím. Ukazováček a malíček však nejsou dostatečně ohebné."
„Snad je to
důsledek nesprávné léčby."
„Snad, Výsosti."
„Obrátil jste se zde na nějaké lékaře?"
„Proč ne?"
„Už je pozdě, a pak" Rozpačitě se zarazil.
„Prosím, pokračujte!"
„Nu, vlastně se za to nemusím stydět: jsem chudý, velice chudý."
„Skutečně? Vždyť jste měl královské příjmy!"
„O peníze jsem přišel. Byl jsem spíš umělcem než obchodníkem."
„Ó běda!"
„Domů jsem se vrátil jako žebrák a mrzák, to znamená, bez prostředků a se zraněnou rukou. Přesto jsem se musel starat o svou rodinu."
„Jak jste to dělal?"
„Jsem reportér."
„Na tom jistě nezbohatnete! Ale řekněte mi, vy jste přece znal slečnu Startonovou, že?" Při této otázce mu zahrál kolem úst jemný úsměv.
„Ano," přikývl Holm rozpačitě.
„Víte, že u nás bude tančit?"
„Slyšel jsem o tom."
„Lze očekávat, že sklidí obdiv. — Prosím, ukažte mi ještě jednou svou ruku!" Holm mu nastavil dlaň. Kníže šiji pečlivě prohlédl, prsty ji jemně ohledal, potom se zeptal:
„Dovolíte mi, abych vám poradil?"
„Výsost je snad lékař?" zavtipkoval Holm.
„Nikoli ale znám mladého
lékaře, který sice upřednostňuje choroby ducha, ale i jako chirurg dosáhl neuvěřitelných výsledků. Nechtěl byste se na něho obrátit?"
„Bydlí zde v rezidenci?"
„Ne, v Rollenburgu. V této době je ovšem zde na krátké návštěvě."
„Pokud mne Výsost tomuto pánovi doporučí, vyhledám jej."
„Výborně! Víte, kde bydlím?"
„V Palácové ulici, jak jsem slyšel."
„Ano. Budete mít zítra ráno v devět hodin volno?"
„Ano."
„Přijďte v té době ke mně. Lékař bude přítomen a pozorně si prohlédne vaši ruku. Mohu ám ještě nějak pomoci?"
„Vaše Výsost je příliš dobrotivá! Jsem nesmírně šťasten, že jsem získal vaši účast."
„V každém případě. Zajímal jsem se o vás již v New Orleans, jako o krajana i o umělce. Toužil jsem po setkání s vámi, ale došlo ke katastrofě, kvůli níž jste zmizel. Těší mne, že se mé dávné přání splnilo alespoň teď. Takže, zítra přijdete?"
„Určitě."
„Je zdejšímu panstvu známa vaše minulost?"
„Ne."
„Smí se o ní mluvit?"
„Požádal bych vás, abyste to raději nedělal."
„Jak si přejete.
Ze srdce by mne potěšilo, kdyby doktor Zan-der zítra objevil příčinu ztuhlosti vaší ruky a dal vám naději na vyléčení. Nemám v úmyslu se zde déle zdržet. Žijte blaze, pane Holme!" Podal mu ruku a odebral se k hostiteli, aby se s ním rozloučil. Holm si záhy všiml, že jeho dlouhý rozhovor s knížetem vyvolal u hostů respekt. Když se později poroučel domácímu pánovi, tento se jej otázal:
„Kníže voň Befour vám zřejmě slíbil protekci?"
„Ano."
„Nuže, mohu vám jedině gratulovat! Musím ostatně přiznat, že jsem vašimi výkony velmi nadšen. Honorář, který jste dosud obdržel, byl přece jen poněkud skromný. Zde máte doplatek!" Holm si ve světle lampy všiml, že přidaná prémie obnášela celý zlaťák! Již dlouho nevydělal takovou částku jako dnes. S plesajícím srdcem pospíchal k šatně tančírny, kam si ukládal nástroj. Stávalo se, že tady cvičil celé noci, neboť domácí nestrpěl zvuk houslí. Otci ani sestře nebylo nápadné, když večer nedorazil domů. V bouřlivém životě rezidence, který neutichal ani v noci, kolikrát narazil na příležitost, jíž mohl jako reportér s úspěchem zužitkovat. Rozhodl se nejít domů ani dnes. Netušil, s jakou touhou jej

sestra očekává, aby jej mohla seznámit s radostnou novinou. Zapálil lampu v šatně a začal cvičit. Již dávno minula půlnoc, zvenčí sem začal pronikat ruch časného rána. Odložil housle, aby prošel ranní kavárny, kde doufal narazit na nějakou senzační novinku. V jedné z nich našel právě vydané číslo Listů rezidence. K nesmírnému údivu v nich narazil na článek o tanečnici slečně Ellen Startonové. HRA SKRYTE NEVYHNUTELNOSTI Obsah příspěvku jej tak rozrušil, že spěchal do pracovní místnosti šéfredaktora a tam netrpělivě očekával příchod nadřízeného. Chtěl jej vyvést z omylu, ale setkal se s již popsaným jednáním - byl propuštěn, dalo by se téměř říci... vyhozen. Bylo teprve osm hodin, když mladý muž kráčel částí města, v níž ležela Palácová ulice. Míjel kamelota, který prodával Vládní noviny. Vzpomněl si na včerejší rozhovor s komisním radou věděl, že ten přichází již kolem osmé do redakce,
aby rozdělil příkazy — a tak jej napadlo, že by se u něho mohl nechat ohlásit. Vyhověli mu. Rada seděl u psacího stolu, v ruce držel dnešní Listy rezidence. Na Holmův uctivý pozdrav odpověděl:
„Dobré ráno! Pane Holme, cožpak jste v Listech rezidence sami zaslepenci? Už jste četl článek o Američance?"
„Bohužel, pane komisní rado!"
„ždyťjetosamáleže!!"
„Ó, nejen lež! Obsahuje ďábelské machinace, nesvědomité lži a ubohé pomluvy, které mají zesměšnit umělkyni."
„Kdo jej napsal?"
„Zřejmě sám šéfredaktor."
„Hm! Znám ho. Dobře si dovedu představit důvody, které jeho špinavé pero přiměly k takovému hanopisu. Takovému člověku jste tak nesmírně oddán?!"
„S tím je konec."
„Cože? Dal jste výpověď?"
„On ji dal mně."
„Ach! Z jakého důvodu?"
„Právě kvůli tomuto článku."
„Mluvil jste s ním o té věci?"
„Ano. Požádal jsem ho, aby učinil opravné prohlášení, ale on odmítl."
„Máte důkazy, že napsal lži?"
„Víc než dost! Znám slečnu Ellen Startonovou už z
dřívější doby." Komisní rada vyskočil ze židle.
„Cože?! Vy ji znáte?"
„Ano."
„Odkud?"
„Byl jsem svědkem jejích úspěchů ve Spojených státech amerických. Shromáždil jsem všechny obdivné články tamních listů. Chtěl jsem je předložit šéfredaktorovi k přečtení, ale on mě s nimi vyhodil."
„Taková pošetilost! Podobné články jsou pravým pokladem pro každého našeho redaktora."
„Jsem o tom přesvědčen. Místo díků mne s nadávkami vyhodil."
„Nechal jste si to líbit?"
„Vyzval jsem jej."
„Skutečně? Zajímavé, navýsost zajímavé! Jak odpověděl?"
„Odmítl. Prý se nebude bít s obyčejným reportérem."
„Tomu věřím! Co jste udělal potom?"
„Řekl jsem mu, že když se bojí vyrovnání šavlí, pak mu nabídnu jinou zbraň."
„Ach, pero, viďte?"
„Ano."
„Pak tedy potřebujete arénu, pane Holme."
„Doufám, že mi dáte k dispozici váš časopis, pane komisní rado."
„Chcete u mne nastoupit na místo reportéra?"
„Rád, velice rád."
„Výborně, výborně! Nuže, vyhlásíme boj tomuto bezectnému listu! K tomu ovšem potřebuji vaše podklady."
„Ihned vám je dám k
dispozici. Mám je u sebe. Zde jsou!"
„Výtečně! Osobně pro časopis nepíšu, pouze jej řídím, ale podívám se do výstřižků a zadám zpracování zpráv vhodné síle."
„Již jsem poznamenal, že jsem šéfredaktorovi nabídl souboj perem."
„Chcete tím říci, že byste byl ochoten napsat článek sám?"
„Ano."
„Hm! Milý pane Holme, je velký rozdíl mezi psaním a psaním."
„To vím."
„Vy jste reportér. Jako takový jistě píšete skvělé zprávy o zatčených zločincích, o nehodách i jiném, a snad dokážete tyto poznámky i výtečně zpracovat - ale napsat rozsáhlý sporný článek, jaký mám v úmyslu, k tomu je zapotřebí něco víc: zkušenosti, rutina, duch a především - správné literární nadání."
„To ovšem u mne nepředpokládáte?"
„Abych se přiznal, příliš ne."
„Přesto vás prosím, abyste mne vyzkoušel."
„Později, později se jistě dostanete i k takovým zprávám -ale zatím vás příliš neznám. Nevím, kam až jste se vypracoval,

když vás vlastní šéfredaktor neuznal hodného satisfakce."
„Nuže, v tom případě se mýlil! Prosím pana komisního radu, aby si
přečetl tuto krátkou zprávu, která pojednává o slečně Star-tonové a vyšla v Cincinnati." Vytáhl jeden z novinových výstřižků, které mu před okamžikem podal rada si jej přečetl a prohlásil:
„Výtečně, výtečně! Umírn natolik anglicky, abych poznal, že pisatel těchto řádkuje velmi schopný a ovládá zvláštní schopnost vyjadřování. Tak ostře, rezavě a pohotově může psát pouze Yankee - článek je nabitý znalostmi."
„Nuže, jsem si jist, že autor tohoto příspěvku by v našem jazyce nepsal o nic hůř."
„Pak by byl nejlepším adeptem pro zamýšlený článek a přál bych si, aby stál v našich řadách."
„Už tam stojí."
„Tady? Stojí?"
„Ano. Prosím, nechcete se podívat na značku?"
„Doktor H. Akademicky vzdělaný muž! To mě hned napadlo! | Kde však tohoto autora najít?"
„Právě zde."
„Cože? Jak? Jeho jméno začíná na H... a vy se jmenujete Holm?"
„Jistě, pane komisní rado."
„Chcete snad říci, že tento článek vyšel z vašeho pera?"
„Jistěže."
„Žertujete?! Získal jste akademický titul?"
„Prosím, můžete
se přesvědčit."
„Muži, člověče! To jste se nechal zaměstnat jako obyčejný reportér?!"
„Mělo to své důvody."
„Už mi svítá! Nejste nakonec i autorem Uměleckých dopisů z Ameriky?"
„Ano. Dnes se mohu přiznat."
„Mohl byste napsat něco podobného i pro náš list?"
„Velice rád."
„Nesmírně jste mne překvapil, ovšem radostně! Jaký honorář jste dostával za své články?"
„Třicet guldenů."
„Lumpové! Ihned vás přijímám, ano, přijímám vás, a nebudete na tom nijak špatně! Za těchto okolností se zhostíte zamýšleného článku samozřejmě vy." Při těchto slovech vzal do rukou výstřižky z amerických novin. Po několika řádcích vytřeštil oči.
„Zastřelen - Němcem - houslovým virtuózem!" zajíkal se.
„Ach, to je historka, o níž svého času psaly všechny listy! Je snad pravdivá?"
„Jistě!"
„Nu, vy jste byl za mořem, snad o tom víte, snad jste o tom slyšel."
„Nejen slyšel — byl jsem u toho."
„Co povídáte?! I vy šťastlivce! Byl jste svědkem?"
„Od začátku až do konce."
„Nádhera! Nádhera! Slečna Startonová
je u nás odvážíte se o ní napsat krátkou stať?"
„Proč ne?"
„Nu, tak ji napište. Tato záležitost je bezesporu skvostná! Německý virtuóz se zúčastní kvůli této tanečnici souboje s Američanem a prožene mu kulku hlavou, takže musí prchnout! Tanečnice je nyní zde, hledá angažmá! Pomyslete, jaký ohlas by podobný příspěvek vyvolal. Čtenáři by se rvali o náš časopis."
„Tomu věřím. Jistě je to zajímavý námět, ale raději bych se jeho zpracování zřekl."
„Proč? Jako očitý svědek jste k tomu nejvhodnější!"
„Vím, ale nejsem si jist, zda by slečna Startonová souhlasila se zveřejněním této záležitosti."
„Pročpak? Jako Američanka miluje reklamu - a mohla by si přát lepší reklamu, než jako by byl váš článek?"
„A co by tomu řekl onen virtuóz?"
„Ale jděte! Toho se nemusíme ptát!"
„Myslím, že bychom na něj měli brát ohledy, neboť třeba nechce, aby jeho jméno proniklo na veřejnost v této souvislosti."
„Vždyť ani nevíme, kde je!"
„Snad bychom to mohli zjistit."
„Jako očitý svědek jste viděl celou záležitost zblízka?"
„Velice
zblízka. Kulka onoho Američana mi prolétla zde dlaní." Ukázal radovi zranění. Ten o několik kroků couvl, vyvalil oči a s nestrojeným překvapeaím zvolal:
„Hrome! Moje rušení!"
„Pouze bych je uvítal."
„Byl jste v Americe"
„Ano."
„Znáte tanečnici"
„Dobře."

„Byl jste svědkem souboje"
„Osobně."
„Hrajete na housle"
„Trochu."
„Druhou rukou"
„Z nezbytnosti."
„Kulka vás zasáhla do ruky — člověče, vždyť vy jste onen virtuóz!! Uhádl jsem?"
„Musím to přiznat."
„Nepochopitelná odhalení! Houslový virtuóz, akademický titul — a pracuje jako reportér! Pane Holme, přijímám vás! Plácneme si?"
„Nemohu."
„Proč ne?"
„Alespoň ne bezpodmínečně. K práci reportéra mne víceméně přinutila nouze musel jsem jíst. Mezitím jsem cvičil na housle. Jakmile dosáhnu cíle, který jsem si vytyčil, začnu opět koncertovat... ale do té doby bych rád uvítal pevné místo."
„Dobrá, přijímám! Jaká je vaše momentální finanční situace?"
„Upřímně přiznávám, že není růžová."
„Rád vám
vyjdu vstříc. Mohu vám vyplatit zálohu?"
„Ach, budu velmi rád, pane komisní rado!"
„Výborně! Matěji dostat!" Vytáhl blanket a vyplnil jej.
„Zde je! Jděte s tím hned do pokladny." Příkaz zněl na částku sto guldenů. Holm byl hluboce pohnut. Podal starému muži ruku a prohlásil:
„Pane komisní rado, jsem vaším dlužníkem! Děkuji vám z celého srdce!"
„Není zač! Sto guldenů není žádné bohatství! Teď mi řekněte, jak se postavíte k zamýšlenému příspěvku?"
„Neměli bychom se nejdříve zeptat slečny Startonové?"
„Považujete-li to za nutné, tak se jí zeptejte."
„Každopádně tím nic nezkazíme."
„Jednejte podle svého svědomí. A útok na špinavé Listy rezidence ?"
„Ihned se do toho pustím."
„Kdy mohu očekávat rukopis?"
„Brzy."
„Dobrá! Dovolte mi, abych vás zatím propustil. Mám dost práce. Apropos, zmíníme se ostatním o našem nynějším rozhovoru?"
„Ani slovem!"
„Souhlasím."
„Boj, který povedeme, musí přijít nečekaně."
„Máte pravdu, neboť pak udeří tím jistěji. Nuže, prozatím adieu, pane
doktore! Brzké shledání!" O chvíli později opustil Holm pokladnu, sto guldenů v kapse. K tomu zlaťák, který vydělal včera — už dlouho, dlouho neměl při sobě tolik peněz! Nejraději by se obrátil domů, aby jim oznámil skvělou zprávu, ale bylo téměř devět hodin - musel ke knížeti Befou-rovi. Byl ihned přivítán a odveden do pracovny knížete. Zde již čekal doktor Zander, jehož kníže podrobně o všem informoval. Prohlédl pečlivě zraněnou ruku, vyptával se na různé podrobnosti ohledně zranění, pak nechal mladého muže pohybovat jednotlivými prsty. Holm měl pocit, jako by před ním stálo vynesení životního verdiktu. Také kníže byl velmi rozrušen. Konečně se lékař nechal slyšet:
„Víte něco o anatomické stavbě ruky, pane Holme?"
„Jen málo."
„Nuže, ukazováček má zvláštní napínací sval, palec a malíček jsou ovládány jednak svaly v paži a jednak svaly v dlani. Tyto poslední způsobily vaše potíže."
„Lze je léčit?"
„Samozřejmě. Nebudu vám popisovat, jak došlo ke špatnému srůstu svalů
porušených kulkou, ale vesměs to způsobilo neodborné nebo žádné léčení. Chcete se svěřit do mé péče?"
„Rád."
„Jste přecitlivělý na bolest?"
„Nejsem dítě, pane doktore. Považujete operaci za nevyhnutelnou?"
„Ano."
„Bude rozsáhlá?"
„Ne. Svaly se trochu zkrátily. Postačí tři malé, nepříliš hluboké řezy."
„Jak dlouho potrvá léčení ran?"
„Zhruba tři týdny."
„Pak se má ruka uzdraví?"
„Měla by být stejně pohyblivá jako před zraněním. Zaručuji vám, že zvládnete hru na housle stejně výtečně jako dřív."
„Ó, kdybych tomu mohl věřit!"
„Věřte tomu!"
„Kdy hodláte přistoupit k operaci?"

„Hned teď, chcete-li."
„Tady?"
„Jistě. Záhy musím odcestovat."
„Ale Výsost přece!"
„Nikoli!" přerušil jej kníže.
„Sám se o tento úkon velmi zajímám a mohu jedině uvítat, dojde-li k němu zde. Jsme připraveni na všechny případy, takže zde máme potřebné věci." Holm chtěl cosi namítat, ale doktor Zander jej se smíchem předešel:
„Prosím, žádná zbytečná slova! Teď nebo nikdy! Zde máme umyvadlo, tady leží vše
potřebné. Prosím, následujte mne!" Vytáhl z kapsy nástroje a odvedl Holma k umyvadlu. Kníže podržel paži houslisty. Lékař uchopil levou rukou umytou dlaň pacienta, v jeho pravici se zaleskl malý skalpel. Předstíral, jako by si chtěl ještě jednou prohlédnout jizvu, ale rychle a nečekaně učinil tři nepříliš hluboké a téměř bezbolestné řezy. Poté pustil pacientovu ruku.
„Držte ji ve vodě!" nařídil.
„Už jste hotov?" otázal se Holm překvapeně.
„Ano. Nebo si myslíte, že vám chci uříznout celou ruku? Trochu chloridu železitého, několik kapek karbonu, nějaký ten obvaz — a můžete jít po svých." Tak rychle to přece jen nešlo. Po přiložení obvazu se musel zúčastnit rozhovoru s oběma pány. O chvíli později byl kníže dokonale seznámen se zážitky virtuóza. Když později Holm odcházel, nemohl tušit, jaký význam pro něho bude mít audience u knížete za nějaký čas! Ruka nebolela. Doktor tvrdil, že se nedostaví ani horečky. Mladík se vydal na cestu k domovu, která jej vedla kolem bytu divadelního intendanta. Několik metrů před ním cupital po ulici malý mužík.
„Redakční sluha!" pomyslel si.
„Musím ho dohonit! Jestlipak ví, co se odehrálo mezi mnou a jeho pánem?" Po několika krocích zatočil mužíček do domu, v jehož přízemí byla otevřená kavárna.
„Ach, šel dovnitř!" mumlal mladík.
„Budu jej sledovat. Nevadí, vrátím-li se domů později. Nemám s čím spěchat." Vstoupil do kavárny v okamžiku, kdy si malý sedal. Bylo zde pouze několik hostů.
„Pane Holme," vydechl sluha vesele,
„vy sem taky chodíte?"
„Výjimečně."
„Nemáte zde stálé místo?"
„Ne."
„Prosím, snad vám bude vyhovovat tato židle?" Nabídl mu židli.
„Proč ne?" přitakal Holm a posadil se.
„Nu, je to celkem pochopitelné: vy jste reportér, zatímco já jsem obyčejný sluha."
„Hloupost! Nejsem o nic víc."
„Hm! Ale nikde se s tím nechlubte. Většina reportérů se považuje za významné žurnalisty, literáty a básníky. Našinec pro ně nemá cenu."
„Nevím, proč bych si měl něco namlouvat, když jsem obyčejný sběrač novinek."
„Přesto není vaše práce bez významu. Co
by byl časopis bez reportérů a zpravodajů!"
„Na druhé straně jsme postradatelní."
„Myslíte u šéfa?"
„Ano."
„Nu, on považuje za postradatelné všechny kromě sebe."
„Toho jsem si všiml."
„Ach ano! Ráno jste spolu živě diskutovali."
„Téměř příliš živě!"
„Co se stalo?"
„Neshodli jsme se. Vy to nevíte?"
„rNC.
„Myslel jsem, že vám o tom řekl."
„Ani slovo."
„To bych se divil!"
„Divil? Myslíte, že je tak sdílný? Musel bych stát na jeho úrovni, aby se mi svěřoval s takovými věcmi. Kancelářský sluha je pro něho pouhým vzduchem. Snad jste se přímo nepohádali?"
„Ale ano."
„Smím se zeptat, proč?" Holm prckovi příliš nedůvěřoval. Považoval za nejlepší zůstat zdrženlivým. Kdyby sluha nevěděl, že byl reportér propuštěn, mohl prozradit leccos zajímavého. Proto Holm odpověděl:
„Šéf se domnívá, že mu nedodávám dostatek novinek."
„Nesmysl! Přece šije nemůžete cucat z palce!"
„Musím samozřejmě čekat, až se něco stane."
„On to však dělá jinak."
„Jak?"
„Vymýšlí si novinky sám."

„Takže novinářské
kachny?"
„Nejen to, ještě něco jiného."
„Například?"
„Životní osudy, charakteristiky."
„Toho jsem si dosud nevšiml."
„Ne? Ani dneska?"
„Četl jste dnešní číslo?"
„Dosud jsem k tomu neměl čas."
„Sháněl jste novinky?"
„Tentokrát ne. Jsem raněn. Podívejte!"
„Sakra! Bolavá ruka! Co se stalo?"
„Trochu jsem se řízl. Byl jsem u lékaře. - Nu, co stojí v dnešním čísle?"
„Támhle je. Musíte si to přečíst sám." Vstal, vzal z druhého stolu noviny, otevřel je na příslušném místě a řekl: „Tady! Jsem zvědav, co na to řeknete." Holm četl pozorně článek, jako by jej ani dosud neviděl. Potom odsunul noviny stranou a beze slova pokrčil rameny.
„No, co tomu říkáte?" zeptal se prcek netrpělivě.
„Jsem zvědav na váš názor."
„Žádný nemám."
„Ne? Sakra! Jak to?"
„Co je mi po baletu? To není můj obor."
„Snad přesto je mi líto té Američanky."
„Proč?"
„Protože dělá všechno špatně."
„Není snad pravda, co o ní píšou?"
„Vsadím hlavu, že lžou!"
„Mýlíte se! Přece musí psát pravdu."
„V tom případě
šéfa špatně znáte. Chce jí dát na pamětnou, jelikož-hm!"
„Jelikož? Nu, proč?"
„Neměl bych o tom mluvit."
„Tak úplně sklapněte! Nebylo třeba, abyste s tím začínal."
„Člověku to přece jen nedá."
„Tak na to nemyslete. Nic mi do toho není."
„Taková hezká, krásná ženská!"
„Kdo?"
„Američanka."
„Viděl jste ji?"
„Samozřejmě. Byla u nás."
„Kdy?"
„Včera dopoledne."
„Tááák? Vlastně se o Američanky příliš nestarám. Většinou jsou dlouhé, hubené a mají vole."
„Tahle nikoli. Je to dokonalá ženská, pravá meluzína, hotová víla, anděl!"
„Stává se z vás básník, starý!"
„Divíte se? Člověk přece má nějaký vkus a touhu, i když mu druhý odtáhne polibky od čumáku."
„Fantazírujete!"
„Ani mě nenapadne!"
„Takže máte tajnou lásku a soka, který ji smí líbat? Ubohý červe, jak vás lituji! Nechtě si poradit a poohlédněte se po jiné."
„Děkuji za rady, které nepotřebuju! Byl jsem zamilovaný pouze jedinkrát v životě."
„Jedinkrát?"
„Ano."
„Kdo měl tu čest?"
„Vdova po jistém kominíkovi."
„Och!"
„Nu, nebyla
nejhorší... ale den před svatbou jsem ji nachytal se spolubydlícím."
„To je smutné!"
„Každopádně! Ten chlap ji dokonce chtěl o svatbě doprovázet."
„Tak mu nemějte za zlé, že sejí zabýval už před obřadem."
„Jistě to nemusel dělat takovým způsobem!"
„Takže jste dal najevo svůj nesouhlas?"
„Samozřejmě."
„A co bylo dál?"

„Co by! Jednalo se o půl kopy pohlavků."
„Nepochybně na jeho hlavu?"
„Ne, na mojí - všechno se to nějak zhouplo."
„Ó běda! Nechal jste si to líbit?"
„Vůbec ne!"
„Nýbrž?"
„Raději jsem se nechal shodit dolů ze schodů, jinak by z půl kopy byla kopa celá."
„Co při tom dělala vaše nevěsta?"
„Pomáhala s fackami."
„A spolubydlící?"
„Ten mě držel, aby se mohla lépe trefit. Dolů mě shodili společnými silami."
„Ze svatby pochopitelně sešlo?"
„Vůbec ne."
„Cože? Vy jste šiji přes to všechno vzal?"
„Já? Ale kdepak - on šiji vzal."
„Ach tak!"
„Od té doby mě přešly myšlenky na ženění - ale člověk je člověk. V Bibli stoji: milujte se!
Jakmile vidím hezkou ženskou, vzpomenu si na tohle přikázání... a vždycky je tu člověk, který mě o tyto chutě připraví."
„Kdo?" Šéf." ‚Lto říkáte?!"
„Mluvím pravdu!"
„Snad nechcete říci, že v redakci!"
„A co jiného!"
„To by bylo!"
„Co by to bylo? Proklatě! Ano, jakmile ohlásím nějakou dámu, ptá se, je-li hezká."
„Mohu se spolehnout na vaše dobrozdání?"
„To se rozumí samosebou! Přichází umělkyně, malířky, herečky i jiné, o kterých se dá říci jen to nejlepší - totiž v novinách. Ale tuto chválu musí draze zaplatit."
„Čím? Jak draze?"
„Podle kurzu, podle jejich krásy a podle nálady, ve které se šéf teď nalézá. Už včera jsem věděl, že Američanku pomluví."
„To mne překvapuje!"
„Proč?"
„Je popisována jako umělkyně, která se nesnaží naklonit si redaktory."
„Snad to neměla ani v úmyslu. Byla dole v expedici - to jsem se dozvěděl až později - a tak ji snad napadlo, aby se stavila nahoře v redakci."
„Byla tam dlouho?"
„Ne. Stěží mohli vyměnit pár slov."
„Nepřátelských?"
„Ano. Když slyšel, že s ním chce
mluvit, rozjasnila se jeho tvář nadšením. Když se pak rychle vzdálila, chvěl se zlobou."
„A ona?"
„Nu, měl jste ji vidět! Vypochodovala ven jako císařovna, které se nějaká hokynářka zeptala, jestli by jí nezapůjčila svou hedvábnou garderóbu!"
„Vaše přirovnání je zajímavé!"
„Viďte? To je proto, že patřím k redakci."
„Proč se asi pohádali?"
„Zřejmě kvůli lásce."
„Jak to?"
„Asi si s ní chtěl začít jako s tou druhou, ale ona se nedala. Každopádně mu to neškodilo. Hned jsem však věděl, že se patřičně pomsti. Holt se zdá, že to není žádná Leda."
„I ona tam byla?"
„Hned včera ráno."
„Viděl jste ji?"
„Ano."
„Jak vypadá?"
„Nu, špatně zrovna ne. Není mladá, zato pěkně buclatá. Jestli bude takhle kynout, promění se za pár roků v několik centů l rybího tuku. Ale to nevadí! Je dost mužů, kteří ocení hojné pro- porce."
„Například vy, že?"
„Snad. Krom toho měla na obličeji půl pytle pudru a na hlavě cent falešných vlasů."
„Přeháníte!"
„Libra sem, libra tam, na tom u takových nesejde! Také boty měla pěkně sešlápnuté!"
„Jak
se zdá, dobře jste šiji prohlédl!"
„Proč ne? U tanečnice jsou nohy tím prvním, co člověku padne do oka."

„Jaká byla jinak? Hrdá nebo přátelská?"
„Přátelská."
„K vám?"
„Ano."
„Takže k šéfovi musela být daleko přátelštější!"
„Samozřejmě!"
„Byla u něho "dlouho?"
„Ano. Dneska přišla znovu."
„To je nápadné!"
„Ani v nejmenším. Rozumí se samosebou, že se mu chtěla zavděčit, když její sokyni tak znectil."
„I dnes u něho byla dlouho?"
„Jistě. Do toho jste přišel vy. Když jsem vás ohlásil, měli papuly u sebe a líbali se do taktu."
„Blázni!"
„Jasně - hlavně když je u toho našinec načape! Pak se člověku sbíhají sliny v ústech, ale nevynese to víc než stříbrňák."
„Jak to? Dostal jste tak vysoké spropitné?"
„Ano," smál se redakční sluha.
„Šéf totiž Ledě řekl, že u něho Američanka nebyla, ale ona tomu nechtěla věřit."
„Tak se obrátila na vás?"
„Ano. Řekl jsem jí pravdu, a za to jsem dostal - šest krejcarů. Skutečně, tahle umělkyně umí dobře zacházet se svou přízní, ale méně se svými
penězi. Ach, tady jde můj kolega! Pěkně vítám, monsieur! Jak se vede?" Nově příchozí totiž nebyl nikdo jiný než sluha intendanta městského divadla. Přistoupil ke stolu, podal malému ruku a řekl:
„Díky! Našinci se vede vždycky dobře. Kdopak je tento pán?"
„Velice dobrý přítel, skoro bych řekl kolega. Naše působiště je takřkajíc v redakci Listů rezidence. Pan Holm, reportér, a toto je pan Jean, osobní sluha intendanta městské scény." Holm se uctivě uklonil. Jean pouze nadřazeně přikývl a řekl:
„Je trpkým chlebem pracovat jako reportér! Mohu se snad posadit zde u panstva?"
„Jistě," přikývl malý. Jean si sedl, uchopil Holmův kávový šálek, přičichl k němu a prohlásil opovržlivým hlasem:
„Krejčovské moka! To není nic pro našince! Mohu snad pány poprosit, aby si se mnou vypili láhev vína?"
„Budu vám vděčný!" přikývl malý.
„A vy, pane Holme?" Tázaný se v duchu smál vyumělkovánému jednání osobního sluhy, ale protože jej chtěl vyslechnout, poníženě odpověděl:
„Bude to pro mne nejvyšší
poctou, monsieur!"
„Prosím, prosím! Jako reportér asi jen vzácně přičichnete ke sklence vína. S radostí vám dopřeji toto potěšení." Když bylo přineseno víno, ochutnal je a pokračoval:
„Doufám, že se přede mnou nebudete tajit s nejnovějšími událostmi. Vlastně je vaším úkolem takové vyhledávat. Na zdraví!" Holm svlažil rty a zatvářil se, jako by mu byl dopřán největší požitek života. Potom odpověděl:
„Bohužel vám tentokrát nemohu posloužit."
„Ne? Snad každý den dojde k nové události, ne?"
„Jistěže ale událost musí být natolik zajímavá, aby se o ní dalo vyprávět. Pro našince je teď velmi špatná doba."
„Nu, zato zítra budete mít o to bohatší náměty."
„Jak to?"
„Přece v městském divadle."
„Myslíte balet?"
„Ano. Když se měří dvě takové sokyně, bývá to žeň pro redaktory."
„Právě jsme o nich mlírvili," připojil se malý.
„Vy je znáte?"
„Jistě. Včera se obě představily v naší redakci."
„Která se vám zamlouvala?"
„Hm! Američanka je hezčí, ale!"
„Jaké ale?"
„Ale jestli
je přítulnější a milostivější, to bych netvrdil."
„Právě tak, jak sám usuzuji."
„Máte stejnou zkušenost?"
„Samozřejmě. Nejdřív přišla slečna. Musím uznat, že na mne její krása velmi zapůsobila. Ještě jsem podobnou dívku neviděl, a to znamená mnoho při zkušenostech, které mám."
„Máte pravdu. Je to Venuše."
„Tím bych si nebyl zcela jist. Připadá mi zpola jako Juno, zpola jako Diana. Je dostatečně čistá, ale nadmíru okouzlující plnosti, aby se zmocnila lidského srdce."
„Hm! Potrpíte si na plné, bujné vnady?"
„Pořádně tlustá kachna je mi milejší než hubená husa nebo slepice. - Střízlivý náhled, který Američanka vyvolala, však nepotrvá dlouho. Je bez ducha."

„Bez ducha a bez citu!"
„Ano! Nezná cit, je jako led. Pan intendant ji toužil poznat, ale dočkal se dokonalého zklamání."
„Nelíbila se mu?" zeptal se Holm.
„Ó, ta se musí líbit každému! Nejsem sice nejmladší, ale hodinku v její společnosti bych ocenil. Ale jak jsem řekl, je -chladná jako led. Poslouchal jsem slovo za slovem rozhovor, který vedla s mým pánem.
Snažil se ze všech sil zlomit její chladnost, ale marně. Víte, co mu odpověděla, když ji požádal o polibek?"
„Nuže?"
„Zeje příliš starý!"
„To je trochu silné!" mínil malý.
„Nazvala ho dědečkem a pradědečkem!"
„To je ještě silnější, to je dokonce drzé!"
„Nakonec mu vyčetla, že nosí paruku! Jen si to představte!"
„Člověk skutečně neví, co na to má říct! Nosí pan intendant skutečně paruku?"
„Hm! Víte, že našinec musí být diskrétní. Ona však dokonce byla tak odvážná, že se dotýkala jeho falešného příčesku, aby jej usadila na správné místo, neboť se mu smekl."
„Správně americké, jen co je pravda!"
„A pak, když odcházela, oči její leskly radostí z hloupostí, jichž se dopustila."
„Tanečnice by měla být rozumnější!"
„A důvěrnější!"
„Pozornější a povolnější! Naopak Leda se chovala úplně jinak."
„Byla tam před Američankou?"
„Ne, hned po ní."
„Jak se vám líbila?"
„Hm! Je už poněkud zvětralá. Je zkušená, ale to jí neubírá na ceně. Nesejde jí na několika polibcích."
„Přeháníte!" nechal se
slyšel Holm s úmyslem vylákat ze sluhy podrobnější informace.
„Ohó! Jen kdybyste věděl, co se stalo v kabinetu pana in-tendanta!"
„Vy to snad víte?"
„Proč ne? Jako reportér byste měl vědět, že existují klíčové dírky."
„Ach tak! Poslouchal jste!"
„Poslouchal a pozoroval."
„Pan intendant byl s Ledou také spokojen?"
„Byl dokonce nadšen - právě jako já."
„Jako vy? Hm!" Holm při těchto slovech nasadil výraz, jako by pochyboval.
„Co míníte tím svým ‚hm, pane Holme?" otázal se sluha přísně.
„Stále přemýšlím, čím -vás mohla nadchnout." HRA SKRYTE NEVYHNUTELNOSTI
„Nu, právě tím, čím pana intendanta! To se rozumí samo-sebou."
„Chcete tím snad říci, že paní Leda byla vůči vám milostivá?"
„Nepochybně ano."
„Chcete dokonce říci přátelská?"
„Ne, doslova něžná."
„Ajaj!" Monsieur Jean si přejel po hladce oholené tváři a vyjel nabubřelým hlasem:
„Pochybujete?"
„Snad mohu."
„Nesmysl! Jak se zdá, neznáte poměry ve vznešených domech."
„Myslím, že právě v této souvislosti nejsem
zkušený."
„Pak musíte vědět, že sluha má často větší slovo než pán."
„To se samozřejmě stává."
„Kdo si chce získat pána, musí si vysloužit sympatie sluhy."
„Leda to učinila?"
„Ano."
„Vy šťastlivce!"
„Ó, dokonce mne dobrovolně políbila!"
„Á sakra!"
„A slíbila mi i jiné něžnosti, pane Holme!"
„Tomu mám věřit?"
„Mohu to odpříséhnout. Je tanečnicí plnou ohně a vášní! Nejen, že rozpoutá veškeré city, dokonce je dokáže uspokojit a uklidnit. Slibuji si od ní leccos pikantního."
„Pak ji toužím poznat."
„Jděte zítra do divadla. Jak jsem ji poznal, nebude během vystoupení skrblit půvaby a krásou."
„Od Američanky to neočekáváte?"
„Připadala mi poněkud upejpavá. Jsem skutečně zvědav na šaty, v nichž hodlá vystoupit. Téměř si ji nedokážu představit v trikotu a krátké baletní sukénce." Přes Holmovu vážnou tvář přelétl tichý úsměv. Pokrčil rameny a řekl:

„Chce-li vystupovat jako jeptiška, udělá lépe, když se de-butuvzdá."
„Ať vystupuje, jak chce - výsledek vystoupení je jistý."
„Skutečně? Už teď?"
„Už teď!" přikývl Jean
vážně.
„Nuže, jak to tipujete?"
„Leda vyhraje."
„Je to jisté?"
„Naprosto jisté!"
„Mám za to, že člověk rnusí čekat, pro koho se rozhodne pub-likum."
„Publikum?" zeptal se sluha výsměšně.
„Co si vlastně představujete pod slovem publikum, nejctěnější pane Holme?"
„Přece přítomné diváky."
„Dobrá! Snad si nemyslíte, zejí toto publikum dá svůj hlas?"
„To si myslím."
„Pak se velmi mýlíte, mladý muži! Vidím, že j sté j ještě mladý a nemáte dostatek zkušeností."
„Vždyť se vždy mluví a píše o hlasu publika."
„To jsou kecy, věřte mi! Publikum je dav bez vůle a bez rozhodování."
„Hm! Nevyjadřujete se příliš silně, velectěný pane?"
„Ne. Hlas publika je vždy vykonstruovaný. Aplaus se musí řídit. Jeden chytrý charakter plný vůle dokáže přinutit dav k jistému názoru, aniž by to někdo zpozoroval. Publikum přikývne na vše, co se mu podstrčí."
„A proto si myslíte, že Leda zítra zvítězí?"
„Ano, právě tak."
„Pak tam musí být jeden nebo hned několik lidí, jejichž názor se podstrčí ostatním."

„Samozřejmě."
„Byl bych skutečně nadšen, kdybych mohl takové lidi poznat. Žádné podobné neznám."
„Pane Holme, s vámi je skutečně legrace! Pracujete pro veřejnost a musíte být jeden z těch, kteří dokážou názor davu přefiltrovat. Netvařte se jako nezasvěcený! Nemějte mi za zlé, že používám tohoto výrazu, ale příhodnější mne nenapadá."
„Mít za zlé? Co vás vede! Jak říkáte, jsem ještě příliš mladý a nezkušený. Takže musím být vděčný, když se mi dostane nějaké poučení."
„Jste velmi rozumný. Rád vám něco naznačím. Četl jste v dnešních Listech rezidence článek, který pojednává o obou tanečnicích?"
„Právě před chvílí."
„Znáte jeho autora?"
„Každopádně to napsal náš šéfredaktor."
„Jistěže! A myslíte si, že tento článek zůstane bez úspěchu?"
„Zřejmě ne, i když bych se rád zeptal, zda se autor držel pravdy."
„I kdyby přeháněl, účinek článku na sebe nenechá dlouho čekat. Víte, který prostředek je nejlepší, chcete-li někoho veřejně popravit?"
„Nepochybně pochybnosti o jeho morálce."
„Ó ne! Kdo by žádal po tanečnicích
morálku! I v jiných oblastech se setkáme s nemorálními lidmi, kteří se těší všeobecné úctě. Ne, nejlepší, nejhroznější zbraň je - výsměch! Ta zvítězí nad vším, nad vědou, nad krásou i nad slávou. Kdo chce získat lásku ženy, smí dělat cokoli, pouze se nesmí zesměšnit. Publikum je jako žena, dokáže vše odpustit a zapomenout - pouze směšnost ne. Rozumíte mi?"
„Začínám chápat vaše slova."
„Váš šéfredaktor je stejného mínění a jednal podle toho. Má v úmyslu zesměšnit Američanku, a to se mu podaří, i kdyby tančila sebelíp! Každý si vzpomene na děvečku a ztloukání másla. Autor tohoto článkuje mužem, jenž ovlivní hlas publika — to přece chápete?"
„Zde vám musím dát za pravdu."
„Pomyslete také na mého pána, intendanta. Američanka jej urazila, jednala s ním opovržlivě, kdežto mademoiselle Leda k němu byla nesmíme milostivá. Kterou z nich upřednostní?"
„Tu druhou."
„Samozřejmě. Nyní jistě chápete, že intendant má nesmírný vliv nejen na všeobecnost, ale i na každou jednotlivost vystoupení. Dokáže umělci nebo umělkyni položit do cesty tisíce překážek. Pan intendant je si svou věcí tak jistý, že už přislíbil paní Ledě angažmá."
„Takže skutečně položí překážky, o nichž jste mluvil?"
„Máte mu to snad za zlé?"
„Z jeho hlediska ani ne - trest je nevyhnutelný."
„Takže také pan intendant je nástrojem k ovlivnění veřejného mínění. Dál! Pomyslete na placený potlesk. Pan Leon Staudigel, šéf placeného potlesku, má naprosto v rukou, ne-chá-li umělce padnout nebo ne."
„Paní Leda ho pochopitelně vyhledala?"

„Jistě."
„Líbila se mu?"
„Mimořádně!"
„Mluvil o tom s vámi?"
„Ne, ale byl u mého pána, a já se stal svědkem jejich rozhovoru."
„Nepochybně prostřednictvím klíčové dírky?"
„Klidně se smějte! Je to jedna z mých slabůstek. Člověk přece musí vědět, co se děje ve vysokých kruzích, v nichž je nucen pobývat."
„Paní Leda byla tudíž milostivá i k panu Leonovi Staudi-gelovi?"
„Přirozeně! Pán to ani nedokázal popsat, tam se muselo jednat o strhující vášeň. Dokonale popsal její tvary a taje jejího těla - - ti dva se k sobě museli velice mít."
„Závidím vám, monsieur!"
„Proč?"
„Musí být skvostným zážitkem, když člověk slyší dva takové starce mluvit o tak jemném tématu!"
„Každopádně! Výsledkem bylo, že Leda musí být podržena. Pan Leon Staudigel byl také za ředitelem a dirigentem, chtěl navštívil i baletního mistra, a to jen proto, aby je přinutil ke stejnému mínění. Pochybuji, že by se mu to nezdařilo."
„Slečna Startonová jej také navštívila?"
„Ne. Jen si to představte!"
„Jak hloupé!"
„Ó, to není jen hloupé. V této souvislosti se chovala tak opovržlivě, že si váženého pána dokonce znepřátelila."
„Takže se na něho přece jen obrátila?"
„Ne ona na něho, nýbrž on na ni."
„Jak to?"
„Stručně jí nabídl pomoc a podporu."
„Nepřijala?"
„Ne. Lze to vůbec považovat za možné?"
„Každopádně je to téměř neuvěřitelné," pravil Holm, zvedl se ze židle a položil na stůl peníze za kávu.
„Člověk by se musel vzteky kousnout nad takovou hloupostí! Už nechci nic slyšet! Děkuji vám za víno, monsieur. Žijte blaze, pánové!" Odešel. Venku přede dveřmi zůstal stát a zhluboka se nadechl.
„Pakáž, pakáž, nic než pakáž!" vzdychl.
„Zdá se, že celé okolí je nasyceno touto nehorázností! Ano, báječná Ellen taková je, cudná, hrdá, čistá a vznešená. Tak se proti ní doslova spikli! Co s tím mohu dělat? Mám ji varovat? Nebo nad ní bdít a v tichosti podstoupit boj s těmito muži? Musím si to promyslet." Naplněn myšlenkami kráčel ke staré tržnici, v jejichž zadních vratech se nalézal jeho byt. Přitom musel jít kolem Korunního prince. Ještě zcela hotel neobešel, když se proti němu vynořil muž, oblečený v jakési livreji, jež sice byla stará a obnošená, ale přece jen čistá a udržovaná. V jeho hladce oholené hubené, bledé tváři se zračila bolest se smutkem. Na první pohled bylo zřejmé, že jej bída doprovází životem častěji, než mu mohlo být milé. Max Holm jej spatřil a zastavil.
„Dobrý den, papá Wernere," pozdravil přátelsky.
„Jak se vede?"
„Díky," odvětil tázaný.
„Bohužel nepříliš dobře."
„Ó běda! Stále stejná bolest?"
„Pořád. Ale už se to asi nezmění, milý pane Holm!" Přitom se otřásl a dýchal do dlaní. Potom dodal:
„Dneska je zas zima, krutá zima!"
„Topit, topit! Zvenčí i zevnitř!" mínil Max povznášejícím způsobem.
„Čímpak?"
„Zvenčí uhlím a dřevem, zevnitř kávou, čajem nebo grogem - tím, co je právě při ruce."
„Hergot, mluvíte, jak kdybyste měl naditou šrajtofli!"
„Ach, jsem bohatý!" smál se houslista.
„Vy ne?"
„Já?" otázal se druhý bolestně.
„Při divadelní mzdě dvaceti guldenů měsíčně - otec, matka, žena a pět dětí?"
„Potom je dvacet příliš málo! Neřekl jste si o nějaký přídavek?"
„Jo, ale mamě. Intendant mě nemá rád, protože se mnou ředitel smýšlí přátelsky. Ten sice mojí žádost odsouhlasil, ale první ji pořád zamítá."
„To je skutečně špatné, milý papá Wernere!"
„Jenom špatné? Ach, to je ještě horší! Říkám vám, že moje děti mají hlad, hlad! Emílie má ještě na dva dny šití, pak dostáném peníze moc toho však nebude."
„Cože? Vaše děti mají hlad?
Dá se tedy předpokládat, že jako otec hladovíte ještě déle než ony?"
„No, nemáte zrovna nepravdu, pane Holm. Jen kdyby bylo drobet uhlí, abysme mohli zatopit!"
„Uhlí bude!"
„Od koho?"

„Ode mne."
„Od vás? Vím, že máte srdce, ale asi si děláte legraci. Dyť jste stejně chudý jako já."
„Pár krejcarů na uhlí pro vás najdu."
„Ne, ne! Od vás bych je nemohl přijmout, od vás ne! Asi jste zapomněl, že vám ještě dlužím!"
„Dlužíte? Mně?" zeptal se Max jakoby udiveně, i když dobře věděl, že Werner mluví pravdu.
„Ano. Víte, tehda, když jsem neměl peníze na daně městu, potkal jsem vás na ulici a stěžoval jsem si na nuzotu. Pozval jste mě tenkrát do kavárny, poručil jste mi teplý kafe a žemle s máslem - pak jste mi dokonce půjčil čtyry guldeny, i když jste jich měl jen šest. Kafe jsem vypil, žemle jsem vzal domů pro děcka - a ty čtyry guldeny? Tisíckrát jsem na vás myslel, ale dosud jsem je nesplatil. Snad se na mě zlobíte, ale svato-svatě přísahám, že jsem to doteď nemohl vrátit."
„Nedělejte si starosti zatím je
nepotřebuju."
„To říkáte jen tak, abyste mě uklidnil. Přesto vím, jak se musíte starat."
„Je to pravda, ale Bůh vždycky pomůže. Nedáte si se mnou sklenku grogu?" Matný zrak muže ožil.
„Grog?" zvolal.
„Žertujete!"
„Ne. Myslím to vážně."
„Ke grogu jsem nepřičichl dlouhé roky, natož abych ho pil!"
„Tak tedy pojďte! Zajdeme na pár minut ke Korunnímu princi."
„Opravdu? Myslíte to vážně?"
„Jistě."
„Přesně jako tehda, když jste mi objednal kafe a žemle! Pane Holm, máte zlatý srdce!"
„A vy jste hodný muž, jemuž rád dopřeji malé občerstvení. Pojďme!" Zašli do hotelové restaurace, kde Holm objednal dvě sklenice grogu. Poté otevřel jídelní lístek, položil jej před divadelního sluhu a vyzval jej:
„Vyberte si něco, papá Wernere!" Jmenovaný se s udiveným obličejem zeptal:
„Vybrat si?"
„Samozřejmě."
„Z těchto jídel?"
„A z čeho jiného?" smál se Holm.
„Pane, posedl vás čert?"
„Jak jste přišel k této otázce?"
„Tady píšou: husí pečené za vosumdesát krejcarů, zajíc za gulden, srnčí hřbet, kejta z
divočáka - to všechno po guldenu. Pak mají řízek, ňáký nářez, kotlety, guláš, paprikáš, všechno za sedmdesát krejcarů! Něco takového si může dovolit jenom ten, komu cinkají peníze v měšci."
„Nuže, cinkají i mně."
„Cože?! Skutečně? Vyhrál jste v lotu?"
„Ne, ale nechal jsem se zaměstnat a dostal jsem skvělou zálohu."
„Ach tak! To mě ze srdce těší, hlavně kvůli vám. Ale přece se kvůli mně neožebračíte!"
„Nedělejte si starosti, papá Wernere! Peníze stačí, tak si něco vyberte!"
„No, když jinak nedáte! Hlad mám jak louskáček na vořechy. Tady dole píšou: hamburský chleba s máslem. Smím si ho dát?"
„Ne. Proč chcete to nejlevnější? Když už tak dlouho hladovíte, nemůže vám stačit krajíc chleba. Vyberte si něco z teplých jídel."
„Jsou moc drahá!"
„Po tom vám nic není!"
„Hm! Mám si tady dopřávat pamlsky, zatímco ti moji doma hladovějí?"
„Mlčte! Vaše rodina dál hladovět nebude. Podívejte se na tuto desetiguldenovku. Půjčím vám ji." Vytáhl udanou bankovku a přisunul ji před divadelního
sluhu. Ten rychle ucukl. Odmítavě rozpřáhl ruce a vydechl:
„Bože, ochraňuj mě! Nemůžu vás připravovat o peníze, které sám potřebujete!"
„Ne, zatím je nepotřebuji."
„Ale ano! Vím to."
„Nevíte nic!"
„Vím všechno, všechno!"
„Tak? Skutečně? Víte také, že mám v kapse něco přes sto guldenů?"
„S - s - sto - gul — guldenů?!" vyrazil muž koktaje překvapením.
„Ano. Takže vidíte, že vám klidně mohu půjčit. Kupte uhlí i dříví, nezapomeňte na jídlo pro rodinu!"
„Je to pravda, nebo to říkáte jen proto, abych ty peníze vzal?"
„Je to pravda! Tady, podívejte!" Vytáhl portmonku, otevřel ji a nechal jej do ní nahlédnout.
„Skutečně, skutečně! Bože, tolik peněz! Ano, rád bych si od vás půjčil, ale už vám dlužím čtyry guldeny."
„To nevadí!"
„Už to bude čtrnáct!"
„Však mi je vrátíte."
„Upřímně vám řeknu, že to ňákou dobu potrvá."
„Nu, vrátíte mi je, až budete moci. Takže prosím, schovejte ty peníze!" Divadelní sluha slzel radostí. Stiskl reportérovi

ruku a řekl:
„Pane Holm, nevím, co mám říct, a tak
budu raději zticha. Ano, peníze si vezmu, a jak budu moct, vrátím vám je. Bůh vidí, jak mi pomáháte, a tisíckrát vám to vynahradí!" Také Max byl pohnut. Poklepal dobrému muži na rameno a řekl:
„Rychle si vyberte nějaké jídlo!"
„Ještě to k tomu! - Vy nebudete jíst?"
„Hm! Myslíte, že vám nebude chutnat, když budete jíst sám?"
„Jo, tak je to. Měl bych pocit, jako kdybych polykal almužnu. Když si dáte se mnou, vemu to jako přátelskej dar."
„Tak dobře, dám si s vámi." Zrak divadelního sluhy zálibně tkvěl v horní části jídelního lístku. Přesto se neodvažoval něco si vybrat. Raději se zeptal:
„Co si dáte?" Max jej prohlédl a s úsměvem odpověděl:
„Dáte si to samé?"
„Měl bych?"
„Ano."
„Dobrá! Asi se s várna nemůžu hádat, milý pane Holm."
„Fajn! Dám si nejdřív husí pečínku, potom srnčí hřbet."
„Sakra!" ujelo Wernerovi, zatímco vyskočil ze židle.
„To si mám dát s várna?"
„Pochopitelně!"
„Husí pečínku jsem měl naposledy před vosmi rokama, totiž na svatbě, ale srnčí hřbet jsem dosud neochutnal... to si našinec nemůže
dovolit."
„Tak si ho dáte dneska." Objednal pokrmy. Při servírování divadelní sluha láskyplně nasával lahodnou vůni, přitom poznamenal:
„Už jen ta vůně stojí za gulden! Pane Holm, dneska jste si nepostavil jen schůdek, ale celé schodiště do nebe!"
„Tak pojďte za mnou! Nejlepší bude, když tam dojdeme spolu."
„Ano. Tam nahoře budu vyprávět Bohu, že jste správný chlapík." Dal se do pečené. Při každém soustu, jež si zastrčil do úst, bylo vidět, s jakou rozkoší tak činí. Také Holm už dlouho nic podobného nejedl. Čtyři guldeny za oběd, to nebylo málo! Přesto se věnoval víc hostovi než pečeni. Královsky se radoval, jak dobrému muži chutná, ale během jídla jej nevyrušoval. Teprve po srnčím hřbetu, když si divadelní sluha otřel ústa a mlaskl jazykem, zeptal se:
„Nevyrušil jsem vás svým pozváním z nějaké práce?"
„Ó ne! Nic nutného mě nečeká. Měl jsem zajít do divadelního archívu kvůli Královně noci."
„Ach, to je balet, který má být tančen?"
„Ovšem.
Mám vyzvednout partitury a přinést je kapelnímu mistrovi."
„K čemu?"
„Mám dojem, že chce něco upravit."
„Kdo to řekl?"
„Pan intendant."
„Bude se před vystoupením zkoušet?"
„Ne. Kapela to zná, tanečnice taktéž. K čemu by byla zkouška?"
„Proč se má změnit hudba?"
„Nevím."
„Nerozumím tomu. Už jste viděl tanečnice?"
„Ne. Mně může být jedno, kterou z obou ženských věrnou. Jejich tanec jim vynese desetitisíce, ale já zůstanu u své chudé gáže. Bože, když si člověk představí ten rozdíl! Svobodná ženská deset tisíc guldenů, aniž bych počítal peníze, které dostane za mimořádné kusy, a já se svojí rodinou - musel bych udeřit do stolu! Jste chudý, pane Holm, ale přijďte se někdy podívat ke mně. Takovou nouzi jste ještě neviděl! Netušíte, jak člověk může živořit. Vy jste tři?"
„Čtyři: otec, sestra, já a bratr, který studuje gymnázium."
„I to je dost starostí a máte se co ohánět. Říkáte, že otce ranila mrtvice?"
„Bohužel. Ochrnul."
„Bída, to je bída, ale není to nejhorší."
„Není to nejhorší? Co vás vede? Být ochrnutý, to
je největší neštěstí!"
„Snad - ale není to ňáká odporná, odpuzující nemoc, spíš naopak. Ale u mě! Ach, Bože! Kdybyste tak otevřel dveře mýho bytu!"
„Co bych tam našel?"
„Hned byste útek!"
„Proč?"
„Ještě jsem vám to neřek?"
„Ne."
„Jo, o takových věcech se většinou nemluví. Pokud to jde, tajím to k vám však můžu bejt upřímnej, protože to nevyžvaníte. Kdyby se to dověděl intendant, hned by mě vyhodil."
„Je to tak zlé?"

„Bohužel ano! Nejhorší věc, která mě mohla potkat: žena má rakovinu."
„Ó je! Kde?"
„V obličeji. Nedá se to léčit."
„Už to uzrálo?"
„Máji několik let. Žádný doktor neumí pomoct. Celý obličej je znetvořený, proto jí musíme balit hlavu do čtyř nebo pěti ručníků, a přece se tam - promiňte - nedá vůbec vydržet smradem. A k tomu dvacet guldenů na měsíc! Jen si to představte!"
„Ubožáci!"
„K tomu moji rodiče, otec s matkou. Jsou staří a nevydělají ani krejcar."
„Nemůže něco vydělat některé z vašich dětí? Před chvílí jste mluvil o Emílii, která šije."
„Jo. Věc se má
tak: měl jsem šest dětí. Nejstarší pracoval v kamenolomu, kde ho zabil kus pískovce. Už byl ženatý, takže u mně zůstala i jeho žena a dvě děcka."
„Tedy pět dětí a dvě vnoučata?"
„Ano."
„Pak vám není co závidět."
„Kam jsem měl vdovu poslat? Byla zdaleka a nebydlela tady ani dva roky. Kdybych sejí neujal, musela by pryč. Je pilná, čistotná a naučila se plést duševní ohřívače - víte, to jsou ty hadry, co si vznešená ženská váže kolem těla. Pak zaučila i Emílii, mojí druhou dceru. Teďky pletou obě ve dne v noci, aby mi trochu pomohly. Jejich mzda je bohužel tak malá, že nestačí ani na suchej chleba."
„Ostatní děti nevydělají nic?"
„Ne."
„Přece jste říkal, že Emílie je vaše druhá dcera?"
„Jasně."
„Takže máte ještě starší dceru?"
„Ano," přikývl Werner váhavě, a svraštil obočí.
„Myslím, jestli žije?"
„Žije."
„Nu, v tom případě vám může pomoci." Werner hleděl chvíli mlčky do stolu, pak s potlačovaným vzlykotem odpověděl:
„To taky dělá. Před dvěma roky nám poslala gulden, loni dokonce dva. Snad od ní ještě něco
dostánem."
„Tři guldeny za dva roky? To je málo. Co dělá?"
„Šije bižutérii."
„Ty drobné šperky?"
„Ano."
„Pak musí vydělávat daleko víc!"
„Ne, milý pane Holm! Vydělává tak málo, že by mi i přes mojí bídu bylo milejší, kdyby neposílala vůbec nic. Ale ta dobrácká chce dokázat, že patří do rodiny."
„Není s vámi?"
„Ne."
„Je pryč?"
„Ano. Nevíte, kde?"
„Ne, ani slovo."
„Myslel jsem, že jsem o tom s várna už mluvil."
„Ani slůvko."
„No, nerad o tom mluvím a tím víc mě udivuje, že jste o tom dosud neslyšel nebo nečet. Kdysi o té smutné skutečnosti psaly všechny noviny."
„Musíte si uvědomit, že jsem dlouhé roky nebyl v Evropě."
„I potom se o tom mluvilo."
„Kdepak. S nikým jsem nemluvil ani o vás, ani o vaší rodině. Co se vám jako jedinci může zdát důležité, ztratí se ve víru velkého města."
„Jo, jo! To je jediný štěstí! Nemoh jsem za to, ale stejně mě to málem připravilo o místo. Intendant mě chtěl bez milosti propustit, ale ředitel, nejhodnější člověk z celého divadelního
představenstva, to dotah tak daleko, že jsem směl zůstat."
„Takže se jedná o něco - o něco nemilého?"
„Nemilé, říkáte? Bylo to víc, mnohem víc! Bylo to tak smutné, že mi málem puklo srdce." Před chvílí slzel radostí, nyní si otřel slzu, jíž vytlačila bolestná vzpomínka. Holm s ním hluboce cítil, proto s účastí prohlásil:
„Nechme to být a změňme téma! Nemyslete na to, když vás to bolí. Jednoduše to pomineme."
„Máte pravdu," vzdychl divadelní sluha.
„Je lepší, když člověk zapomene, ale pokaždé to bohužel nejde. Tisíckrát vám to připomínají, nedá vám to klidu, jde to s várna spát, vstává to s várna, sedí to u vašeho stolu a opepří to každé sousto chleba, kterým chcete utišit hlad. A přece jen je dobře, když se s tím můžete svěřit dobrýmu člověku. Milý slovo je jako balzám na ránu — a přece si Laura takový osud nezasloužila. Dám v sázku hlavu, že to neudělala."
„Co?"

„Ach tak! Nevíte to! Hlavně se nelekněte, milý pane Holm - moje dcera je v Rollenburgu."
„V Rollenburgu? Bože!
V blázinci?"
„Ne, ale-ale" Zarazil se. Nemohl vyslovit tak špatné slovo.
„V blázinci ne, tedy v - v - snad nechcete říci, zeje zavřená?"
„Bohužel, bohužel! Právě to chci říct. Je ve - ve - ve vězení."
„Strašné!"
„Ano. Vůbec se divím, že mě to nepřivedlo do hrobu - ale stejně je to další hřebík do mojí rakve a zajdu na to."
„Tvrdíte, že nic neudělala?"
„Ovšem! Stojím za svým děckem!"
„Je nevinná?"
„Jako slunce na nebesích."
„Z čeho ji viní?"
„Odsoudili ji jako - jako vražedkyni dítěte."
„Spasiteli!" Werner tiše plakal. Naštěstí seděl tak, že jej ostatní hosté nemohli pozorovat.
„Není-liž pravda," pravil se slzami v očích,
„říká se, v nebi jsou andělé, kteří počítají slzy a shromažďují je. Kolik stovek a stovek džbánů s našimi slzami tam musí mít! Kdyby byla moje dcera vinna, člověk by se s tím smířil, řekl by, zeje spravedlivě potrestaná. Ale je bez viny. To dítě nebylo její."
„Nebylo její? Co tím chcete říci? Snad nezavraždila dítě někoho jiného?"
„Ne, vlastní."
„Vždyť
jste říkal, že nebylo její!"
„Ne, bylo cizí."
„Nerozumím vám. Pokud zavraždila vlastní dítě, musela je mít a musela být matkou."
„Jo, taky byla, to taky přiznala. Ani my jsme to nepopírali."
„Takže byla vdaná?"
„Ne. Sloužila v domě baronky z Helfensteinu. Najednou byla propuštěna, a když jsme se ptali proč, po delším váhání přiznala, že čeká dítě."
„Hrome!"
„Jojo! Nemůžete vědět, co rodiče při takové zprávě cítí. Vychovali jsme dceru ve vší počestnosti - a ona pak přijde domů a" Zarazil se. Sevřel ruce v pěsti a zaskřípal:
„Kdybych mu to tak moh oplatit! Ale holka za nic nemohla, dyť jí maloval vzdušný zámky!"
„O kom mluvíte?"
„O jejím pánovi, baronovi z Helfensteinu."
„Ach! On byl otcem?"
„Právě! Pořád jí nadbíhal, ale vždycky ho odmítla. Pak, jednou při čaji, sejí udělalo nevolno a musela ulehnout. Cítila se jako opilá. V noci se vzbudila a zjistila, že není sama. Baron byl u ní."
„Ničema!"
„Ó, prachmilionskej ničema!!"
„Byla vaše dcera hezká?"
„Jojo, byla téměř tak hezká jako Emílie, která je zatím
doma. Jediným mým štěstím je, že mám zdravý a dobře vypadající děti. Lauře však krása štěstí nepřinesla stala se její zkázou."
„Pochopitelně jste nařkl barona z otcovství?"
„Ne."
„Proč ne?"
„Nevěděl jsem to. Řekl dceři, aby se o něm nezmiňovala, zejí bohatě odmění. Tím jí popletl hlavu. Byli jsme chudí a ona věřila, že splní svoje slovo. Tvrdila, že neví, kdo ji tehdy v komoře přepadl, že ho nepoznala. Při tom zůstalo i později. Teprve, když jsem ji navštívil po ročním věznění v Rollenburgu, vyprávěla mi upřímně, jak se všechno semlelo."
„A dítě - měla ho zabít?"
„Ano. Bůh na nebije svědkem, že to neudělala."
„Jsem stále zvědavější! Byla odsouzena na základě indicií?"
„Právě tak! Nemohla nic, vůbec nic přiznat!"
„Jak k tomu došlo?"
„Jediným neštěstím byla moje nepřítomnost doma. Kdybych byl v té době tady, určitě by se to nestalo, všechno by dopadlo jinak. Porod bych každopádně oznámil."
„Bylo to opomenuto?"
„Bohužel ano."
„Taková neopatrnost?"
„Právě, nesmírná
neopatrnost! Ale to je jediný prohřešek, který můžou dívkám zazlívat."
„Dívkám? Koho tím myslíte?"
„Její sestru Emílii. Taky ona strávila několik měsíců ve vyšetřovací vazbě."

„To je mi líto!"
„Jak říkám, bylo to na umření. Personál městského divadla jel na turné a já musel s nimi. Během mé nepřítomnosti nastala Lauřina hodinka. Porodila chlapce. Po porodu se cítila dobře a zdravě, ale tím slabší bylo dítě... snad proto, že se do poslední chvíle stahovala, aby zatajila svůj stav. Chlapec byl tak slabý, že ani nekřičel spolubydlící nic nezpozorovali."
„Co porodní bába?"
„Žádnou nevolaly."
„Proč ne?"
„Kvůli falešnému ostychu. Porod však proběhl tak rychle a šťastně, že nebylo zapotřebí žádné pomoci. Když pak Laura viděla, že dítě nevydrží, napadlo ji, aby před ostatníma mlčela."
„Vaše žena přece musela vědět, co zákony pro tento případ předepisují!"
„Moje žena? Vždyť ani nevěděla, že se děcko narodilo!"
„Je to možné?"
„Ach tak, nevíte, že moje žena neslyší. Rakovina se jí
rozšířila v uších, taky už skoro neviděla."
„Hrozné, hrozné neštěstí!"
„Prckové z toho neměli rozum a Emílie, nejstarší z nich, se nechala svést prosbami sestry. Řekla si, že jsem na tom už tak bídně - a proto bylo ticho."
„Také u vás bydlí snacha..."
„Tehdy u nás ještě nebyla. Krátce a dobře, děcko po dvou dnech umřelo. Laura ho uložila do staré krabice a v noci ho odnesla na hřbitov. Tam chtěla všechno zahrabat."
„Jak neuvážené!"
„Máte pravdu. Trest přišel o chvíli později. Téhož dne pohřbívali ňákýho muže, jehož hrob dosud nebyl zasypán. Hlína byla kyprá. Laura vyhrabala díru"
„Rukama?"
„Vzala s sebou lopatku na uhlí. Takže vyhrabala díra a položila do ní krabici. Když jí chtěla zasypat, někdo na ní promluvil "
„Nebesa! Kdo?"
„Leknutí jí málem zabilo. Stála za ní cizí ženská. Pak šlo všechno ráz na ráz. Musela se přiznat a říct svoje jméno. Prosila tu druhou na kolenou, aby jí neprozradila, což jí nakonec bylo slíbeno."
„Kdo byla ta druhá?"
„Jo, to kdyby
člověk věděl!"
„Snad hrobařova žena?"
„Ne."
„Vaše dcera se jí snad zeptala?"
„Bohužel ne. Ve svých úzkostech na to ani nepomyslela. Pak odešla a přelezla hřbitovní zeď."
„I s cizinkou?"
„Ale kdepak ta zmizela v temnotě noci."
„Zvláštní!"
„Druhý den ráno dostala policie dopis, v němž stálo, že Laura Wernerová tajně pohřbila zapřené dítě tam a tam. Hledali a našli krabici. Lauru hned zatkli."
„Dítě jistě prohlédli?"
„Samozřejmě."
„Pak lékaři museli zjistit, že zemřelo přirozenou smrtí!"
„Ne... bylo uškrceno!"
„Jak to?" divil se Holm.
„Vždyť jste řekl, že zemřelo slabostí!"
„Ano - ale tohle děcko bylo uškrceno. Dokonce našli na jeho krku červenou šňůru od záclony."
„Pokud tomu někdo rozumí, já ne!"
„Já taky ne! A co bylo nejzvláštnější, dítě nebylo kluk, nýbrž holka!"
„Nesmysl!"
„A přece! Bylo to krásné a silné děvče."
„Jak je to možné?"
„Snadno, milý pane Holm: nebylo to děcko mojí dcery."
„Našli je na stejném místě?"
„Na stejném."
„Dokonce ve stejné krabici?"
„Naneštěstí ano."
„Vaše dcera musela přiznat, že
tuto krabici zná?"
„Nemohla to zařídit - a ani nechtěla. Ale tím si podepsala rozsudek."
„Přece museli najít i jejího chlapce?"
„Ne. Mamě hledali a v důsledku toho považovali její výpověď za výmysl."

„Co svědectví sestry?"
„Pchá! Vůbec na ní nedali. Laura byla odsouzena k osmi : rokům, přičemž přihlídli k polehčujícím okolnostem. Jinak by . dostala ještě víc."
„A Emílie?"
„Tu pustili, protože nemohli prokázat její spoluvinu."
„Kdy se to stalo?"
„Před čtyrrna rokama."
„Takže má polovinu trestu za sebou. Nebudete žádat o milost?"
„Ne."
„Proč ne?"
„Mám stejný názor jako dcera. Ředitel vězení jí radil stejně, ale ona nechce o milosti ani slyšet."
„To je stejně politováníhodné jako nepochopitelné. Když jí sám ředitel takto radí, dá se s jistotou očekávat, že žádost by , splnila svůj účel. Vždyť by se přimluvil."
„Tím by však Laura potvrdila svojí vinu!"
„To snad ne?"
„Jistě! Kdo žádá o milost, je vinen! Člověk bez viny nevolá po milosti."
„Nikdo nepátral po ženě, která se tak
nečekaně objevila na hřbitově?"
„Snad pátrali, ale dost povrchně, jelikož Laurinu výpověď považovali za výmysly. Byla to smutná, smutná doba! Milý Bůh ochraňuj každého před takovou zkušeností! Ani úhlavnímu nepříteli bych nepřál takovou - ach, a přece! Existuje jeden, kterému bych přál něco mnohem horšího!"
„Komu?"
„Baronovi z Helfensteinu. Dověděl jsem se teprve později, zeje otcem děcka, ale hned jsem se za ním vypravil, abych si s ním promluvil."
„Slyšel jsem o něm. - Co říkal?"
„Nic, vůbec nic."
„Vždyť se musel nějak vyjádřit?"
„Jo, vyjádřil se."
„Jak?"
„Přikázal, aby mě vyhodili."
„To snad ne?"
„Jasně!"
„Stalo se?"
„Ano. On odešel jedněmi dveřmi, mě vyhodili druhými."
„Ostuda! Staral se o vaši dceru?"
„Během mé nepřítomnosti jí několikrát navštívil, aby ji přinutil k mlčenlivosti. Přišel dokonce i tehda, když děcko umřelo."
„Viděl je?"
„Ano."
„Pak musel vědět, že to byl hoch."
„Samozřejmě."
„Proč ho Laura nepožádala o svědectví?"

„Musela dodržet slovo."
„Taková svědomitost je téměř nesmyslná! Vždyť by ji museli propustit!"
„Myslíte? Mám za to, že se mýlíte."
„Pod přísahou by potvrdil, že dítě bylo chlapec."
„Ne byl by se Lauře vysmál!"
„Nemožné!"
„A přece. Nakonec nás o tom sám přesvědčil. Laura stále doufala, že se nás ujme, a tak se mě na to ptala, když jsem ji navštívil. Jakmile poznala, že nás baron nechal na holičkách, přiznala, že byl otcem děcka a všechno mi vyprávěla. Šel jsem za ředitelem věznice, abych ho požádal o ňákou dobrou radu. Nedal najevo, že mě považuje za lháře, ale přece jen jsem poznal, že pochybuje. Nakonec mi slíbil, že zváží, co by se dalo v této záležitosti podniknout."
„Jaký byl výsledek?"
„Po pár týdnech mě pozvali k soudu. Měl jsem radost, neboť jsem doufal, že se dovím něco příjemnýho - ale houby s voc-tem!"
„Bylo to zlé?"
„Jojojo! Naznačili mi, abych už nikdy nevyslovil takové ne-japnosti, jinak by mě museli potrestat a mojí dceři zvýšit sazbu."
„Takže jste mlčel?"
„Jasně. Nic jiného dělat nemůžu!"
„Bohužel máte pravdu. Jsem přesvědčen, že Laura - - ach, kdopak to je?" Vstoupil totiž číšník, ale jiný, než který je dosud obsluhoval. Jakmile zpozoroval Maxe Holma, přistoupil k jejich stolu.
„Pane-Holme!" zvolal a podával mu ruku na pozdrav.

„Těší mne, že vás vidím."
„Sloužíte zde u Korunního prince?"
„Už několik týdnů."
„Asi ne v restauraci?"
„Nikoli, pracuji jako pokojový číšník v apartmá cizinců." Tento muž totiž před časem pracoval v podniku, v němž Holm hrával na housle. Odtud se tedy znali. Holm mu i přes svou neutěšenou situaci tu a tam podstrčil pár drobných, a to je okolnost, která vyvolává M číšníků stálou vděčnost.
„Pokojový číšník v apartmá?" otázal se divadelní sluha.
„Pak tedy znáte Ledu?"
„Samozřejmě."
„Leda bydlí zde?" přidal se rychle Holm.
„Ano," odvětil číšník. Hlavou reportéra ihned prolétla myšlenka, jíž začal sledovat, když se zeptal:
„Kdo ji obsluhuje?"
„Právě já," odvětil číšník.
„Kromě toho má pochopitelně i ženskou služebnou."
„Hm! Mohl byste
pro mne něco udělat?"
„Rád, velice rád, jak jistě víte! Co si přejete?"
„Až potom!" Chtěl být v přítomnosti divadelního sluhy opatrný. Werner si všiml, že zavinil jeho zdrženlivost, a tak se zvedl ze židle.
„Můj čas uplynul, pane Holm," řekl,
„proto vás žádám, abych se směl rozloučit."
„Ještě ne! Dáme si sklenku grogu."
„Díky! Víte, že musím do archívu, a už tak jsem se dost zdržel." Po několika běžných frázích poděkoval za pozvání a vzdálil se. Nyní se k Holmovi vrátil opět číšník a prohlásil:
„Je pryč. Nechtěl jste v jeho přítomnosti mluvit?"
„Jistě. Je čestný muž, ale rád bych před ním zamlčel žádost, se kterou se na vás chci obrátit."
„A před ostatními také?"
„Ano. Mohu se na vás spolehnout?"
„To se rozumí samosebou. Jen povězte, co pro vás můžu udělat."
„Pokud je to vůbec možné, záleží na okolnosti, jak vypadá pokoj paní Ledy. Chtěl bych ji totiž trochu špehovat."
„Sakra! To je choulostivá záležitost!"
„A pro vás příliš nebezpečná?"
„Hm! Nevím!"
„Pokud žádám něco, co není ve vašich silách, klidni mi to
otevřeně řekněte. Nebudu vám to zazlívat."
„Samozřejmě bych rád věděl, oč se jedná."
„Nu, nikomu to nepovíte, proto chci být upřímný. Leda má zítra soupeřit se svou sokyní, a já bych rád věděl, jak o ní smýšlí."
„Pak by bylo nejlepší, kdybyste její rovnou zeptal."
„To odporuje mému plánu. Jak jsou rozloženy pokoje, které obývá?" Číšník podrobně popsal rozmístění.
„Zadní místnost je propojena s postranní místností nějakými dveřmi?"
„Ano. Tyto dveře jsou uzavřeny z obou stran."
„Místnost je obydlena?"
„Nikoli. Tanečnice očekává, že ji necháme prázdnou, neboť by tam bylo slyšet každé slovo, jež by prohodila se svou matkou."
„To je dobré, výtečné! Mohl byste mě do této místnosti pustit, když vás za to patřičně odměním?"
„Je to proti mým povinnostem, drahý pane Holme!"
„Dobrá! Už o tom nemluvme!" Opřel se o opěradlo, jako by tuto záležitost považoval za ukončenou. Číšníkovi však vrtala hlavou slova ‚patřičné odměním. Proto začal:
„Právě vám bych v této věci rád vyhověl"
„Nechci vás nutit k porušování předpisů!"
„Nu, snad by to nebylo tak hrozné. Chcete přece slyšet jen to, co bude říkat tanečnice o své sokyni?"
„Ano."
„Nuže, na tom není nic špatného. Kolik byste byl schopen obětovat, pane Holme?"
„Myslel jsem, že mi to uděláte k vůli."
„Jistě ale mluvil jste o patřičné odměně?"
„Pro mě za mě! Kolik byste chtěl?"
„Kolik dáte?"
„Nevím. Řekněte, kolik žádáte."
„Snad tři guldeny?"
„Dám vám je. Kdy mohu nahoru?"
„Jakmile si budete přát."
„Leda je doma?"

„Ano."
„A její matka?"
„Také. - Jak dlouho chcete zůstat nahoře?"
„Dokud se nedozvím, co potřebuji."
„Ójé!" Číšník se rozpačitě podrbal za uchem.
„Copak se děje?" divil se Holm.
„Pokud chcete čekat na jejich rozhovor o americké tanečnici, můžete tam trčet až do zítřka!"
„O tom pochybuji."
„Vždyť se může stát, že si o ní řekly naprosto vše a už o ní nebudou mluvit."
„Postarám se, aby o ní mluvili."
„Jak byste to udělal?"
„Napíšu několik řádků, které Ledě předáte,
jakmile se schovám ve vedlejší místnosti."
„Smím si je přečíst?"
„Ano."
„A když se Leda zeptá, kdo dopis psal?"
„Pán, jehož neznáte. Byl tady a pochopitelně už opět odešel. Za vyřízení tohoto dopisu vám navíc vyplatím další dva guldeny."
„Tedy pět celkem?"
„Ano. Jak se dostanu nepozorovaně nahoru?"
„To nechtě na mně. Počkám na vhodnou chvíli a odvedu vás. Zaplaťte útratu a nechtě si podat pero s papírem, abyste byl připraven, až vám pokynu." Odešel. Holm si nechal přinést pero, inkoust, obálku a papír. Pak napsal následující řádky: Má zbožňovaná Venuše! Jak jsem slyšel, založila jste malé spiknutí proti Američance Ellen Star tónové. Ta však proti Vám něco chystá! Mějte se na pozoru, abyste nepodlehla právě ve chvíli, kdy máte vítězství na dosah! Věrný obdivovatel Zalepil obálku, zaplatil útratu a čekal. Po čtvrthodině se nenápadně otevřely dveře a ve škvíře se objevila ruka jeho spojence, který jej pokynem vyzýval, aby se zvedl. Pak se dveře opět zavřely. Nasadil si klobouk a pozdravil, jako by se skutečně
chystal odejít. Na chodbě spatřil číšníka, jenž na něho čekal na schodišti. Spěchal k němu.
„Cesta je volná?" zeptal se.
„Ano."
„Vrátný?"
„Poslal jsem ho dolů."
„A na patře?"
„Pokojská odešla do kuchyně. Pojďte, ale tiše!" Stoupali po schodech nahoru. Chodba byla pokryta silným běhounem, který dokonale tlumil zvuk kroků. Vzadu Holm spatřil přivřené dveře. K nim jej číšník odvedl.
„Máte dopis?" zeptal se nyní.
„Ano, tady je."
„Dobrá, zařídím to. Zatím si vlezte dovnitř!"
„Dveře nevržou?"
„Ne. Buďte pozorný a opatrný! Za sebou zase zavřete!"
„Kde je klíč?"
„Z druhé strany. Až skončíte, nechtě ho v zámku. Odcházejte pak klidně, jako byste bydlel v apartmá. Přeji hodně úspěchů!" < Přitom nastavil dlaň.
„Ach, správné! Na to jsem málem zapomněl!" šeptal Holm s tichým smíchem.
„Tady!" Podal číšníkovi pět guldenů, které vytáhl z kapsy.
„Děkuji!" uklonil se tento a vzdálil se. Holm vstoupil, tiše za sebou zavřel dveře a otočil klíčem. Hned vedle dveří, vedoucích do vedlejší
místnosti, stála židle, kterou tam nepochybně připravil číšník. Holm k ní opatrně přistoupil a neslyšně se posadil. Na druhé straně panovalo ticho, jako by tam nikdo nebyl, ale již po chvíli zaslechl lehké zaklepání.
„Vstupte!" zazněl ženský hlas. Holm slyšel, jak se otevírají dveře, potom poznal hlas číšníka:
„S prominutím, milostivá slečno, dopis!"
„Od koho?"
„Od jistého pána, který seděl dole v restauraci."
„Kdo to byl?"
„Nemohu sloužit, neznám ho."
„Je tam dosud?"
„Již odešel. Před tím mi dal dopis."
„Počkejte!" Zdálo se, že čte. Pak slyšel Holm její otázku:
„Toho pána jste zde dosud neviděl?"
„Ne, ne."
„Popište mi ho!"
„Vysoký, silně stavěný, černé vousy, tmavé oči, dlouhý kožich a vysoký klobouk."
„Hm! Z toho si nevyberu. Kolik mu mohlo být?"
„Čtyřicet."

„Vypadal vznešeně?"
„Velice ušlechtile."
„Nebyl to nějaký sluha?"
„V žádném případě."
„Dobrá, děkuji. Můžete jít!" Holm slyšel, jak se číšník vzdálil. Poté jej zaujal druhý ženský hlas, který se ptal:
„Snad milostný
dopis?"
„ne.
„Výzva ke schůzce?"
„Také ne, matko."
„Co tedy?"
„Varování."
„Před čím?"
„Před Američankou."
„To by bylo skutečně zvláštní!"
„Ano. Poslouchej!" Přečetla dopis a zeptala se:
„Co na to říkáš?"
„Nic."
„Přece si musíš něco myslet o nástrahách, které na mě chystají?"
„Nic si nemyslím."
„Ano, to jsi celá ty! Nic, nic! Vůbec nepřemýšlíš! Na všechno musím myslet já, o všechno se musím starat úplně sama!"
„Samozřejmě-je to tvá povinnost. Jsi mladá, kdežto já stará. Už jsem udělala dost a teď chci mít klid."
„Klid!" zaznělo zlostně.
„Klid, samý klid! Klid a peníze! Víc nežádáš!"
„Také nic víc nepotřebuji."
„Děláš, jako by to bylo málo! Mám snad já klid?"
„Tanečnice nezná klid."
„Nebo mám peníze?"
„Tanečnice vydělává dost penéz."
„Já se z tebe zblázním! Dokonce i s Petermannem jsem se musela vyrovnat sama."
„Mě se to netýkalo. A vůbec, zaonačila jsi to s ním tak, že se ti už víckrát nepostaví do cesty."
„To doufám, třebaže odešel s výhružkou, kterou zřejmě mínil
vážně."
„Pchá! U propuštěného vězně stačí jen málo, aby odešel tam, odkud přišel."
„Jak ho mohlo napadnout tvrdit, že jsem to všechno zavinila já?"
„Určitě jenom hádal."
„Hm! Teď mě něco napadlo! Není právě toto nástraha, kterou mi chtějí postavit do cesty?"
„Co?"
„Právě tento Petermann."
„Ten? Nástraha? Směšné!"
„Proč ne? Nemohl se třeba jen náhodně setkat s Američankou?"
„Taková náhoda by byla velice zvláštní - to považuji za vlasy přitažené."
„Proč by ne? Petermann se může snadno dozvědět, že Star-tonová je mojí sokyní. Třeba ji vyhledal, aby jí řekl, co o mně ví."
„Co vlastně ví? Akorát, že jsi měla dítě a žes byla milenkou poručíka voň Scharfenberg. Co je na tom? Každá tanečnice má milence, každá tanečnice má také děti. To klidně může vědět."
„Co když tuší i ostatní?"
„Copak?"
„Neptej se tak hloupě! Třeba o těch pěti tisících guldenech, které musel vzít Bruno na sebe."
„K čemu je tušení? Musel by to dokázat!"
„Pak to nešťastné"
„Buď ticho! Jak by to mohl vědět? To jsou zapadlé věci, na které není radno sahat! Raději přemýšlej, kdo mohl tento list poslat."
„Znám pouze dva, kteří by toho byli schopni."
„Koho?"
„Právě Bruna."
„Myslela jsem, že odcestoval."
„Mohl se vrátit."
„Přece jsi tvrdila, že o tobě nechce nic slyšet. Proč by tě tedy měl varovat?"
„Nemusí si přát, abych byla poražena."
„Je to jeho písmo?" . "Ne""
„To jsem si myslela! On to nebyl!"
„Proč to tvrdíš tak pevně?"

„On by se spíš staral, abys byla poražena."
„Ne, ne! Stará láska nerezaví!"
„Správně, nerezaví - ale dokonale se vypaří! Přemýšlej o tom! Přece mu může být jedno, zda tě tady angažují jako tanečnici. Ten by tě varoval ze všech nejméně. Koho druhého jsi myslela?"
„Barona."
„Tomu bych věřila spíš. Je to jeho rukopis?"
„Zdá se, že ano. Vypadá to, jako by jej chtěl nějak pozměnit."
„Nu, pak můžeme předpokládat, že to psal on. Vždy byl dobrým intrikánem, má dostatek inteligence. Je dost mocný, aby se dozvěděl, co se proti tobě chystá, a ze staré náklonnosti tě varuje."
„Co je mi to platné?"
„Hodně,
skutečně hodně! Vždycky je lepší vědět, že máš nepřátele, než nic netušit."
„Mohl se vyjádřit jasněj i!"-
„Snad to ještě udělá. Ostatně tě brzy navštíví, protože musí platit opatrovné. Nebo ti už zaplatil, a tys mi o tom neřekla?"
„Co si to myslíš? Sama bolestně očekávám jeho peníze. Zdejší dlažba je dražší, než jsem si myslela."
„Nu, vždy byl přesný, a snad to tentokrát nebude jiné. Vlastně je to skvělé!"
„Co?"
„Platit za dítě, které už tady není."
„Ano, tento nápad byl skutečně výtečný!"
„A vyšel z mé hlavy! Dokonce hned dvojí peníze - od barona i od ušlápnutého Bruna. Dítě, ani nechápeš, jak jsou muži hloupí! Hezká tvářička, kypré tělo, trochu strojené lásky - a jsou bez sebe. Kdyby Bruno trochu počítal, muselo by mu dojít, že ta dívka nemohla být jeho děckem. Vždyť jste se neznali ani osm měsíců. Skutečně bych ráda věděla, jestli tenkrát Peter-mann jednal z vlastního popudu."
„Věřím tomu. Měl mladého pána moc rád. Přesto bylo načase, že
jsem se vypařila."
„A dítě také! Tenkrát to všechno do sebe výtečně zapadlo. Jen si vzpomeň na scénu na hřbitově!"
„Jedinečný zážitek!" smála se Leda.
„Byla jsem ten den na pohřbu a zapamatovala jsem si hrob."
„Ale večer jsem s tebou musela jít až ke zdi. Jak jsem se bála! Brrr! Hřbitov zůstane hřbitovem. A když jsem tě vyzvedla nahoru, přikrčila jsem se a dala si kabát přes hlavu, abych nic neviděla. Představ si, jak jsem se lekla, když jsem tě slyšela mluvit."
„Také jsem se polekala, když jsem v blízkosti hrobu narazila na dívku, která se tam činila."
„Hahaha! Považovalas jí za strašidlo!"
„Skoro! Naštěstí jsem včas zpozorovala, zeje to holka. Položila jsem děcko stranou a opatrně jsem se blížila k ní"
„Ten její strach bych ráda viděla!"
„Doslova se zhroutila. A jak mě pak prosila! Pchá! Bylo mi právě vhod, že jsem ji potkala. Musela to vzít na sebe."
„Ano, to byl skvělý nápad! Tehdy jsem poznala, že jsi moje dobrá žákyně."
„Nechala jsem ji odejít, potom jsem vyhrabala krabici a dala do ní moje
děcko to její jsem vzala s sebou. Byl to takový ubohý drobeček. Dneska se často ptám, jestli baron věděl, že tt
„Co?"
„Že ta dívka bude na hřbitově."
„Jak by to mohl vědět?"
„Poradil mi, abych tam děcko zanesla."
„Cože? Takže on tě k tomu přinutil?"
„Ano. Dokonce mě upozornil na zmíněný hrob."
„O tom nic nevím!"
„Ještě jsme se k tomu nikdy nevrátily. Dokonce mi poradil, kdy přesně tam mám jít."
„Zvláštní!"
„A potom jízlivě dodal, že tam snad najdu něco na výměnu."
„Myslel snad to mrtvé děcko?"
„Nevím, ale skoro bych tomu věřila. Pochopitelně předpokládal, že ta holka už tam nebude."
„Pak si to určitě nevycucal z palce. Pokud tušíš správně, pak by mohl vědět i o stodole."
„Ano."
„Jak to?"
„Vždyť mi řekl, abych to, co vyměním, ukryla pod stodolu."
„Cože? To řekl?"
„Ano."
„A říkáš mi to teprve teď?!"
„Zakázal mi o tom mluvit."
„Proč?"
„Třeba ti nedůvěřoval."
„Hm! Vždycky mi důvěřoval - spíš tím sledoval nějaký úmysl! Je to zvláštní muž: vždy ví, co dělá, i když to druhému připadá naprosto nepochopitelné. Takže proto jsi šla ke stodole! Stejně jsme málem vběhly do zkázy! Kdyby nás místo

obrovské Aurory chytil někdo jiný-"
„Pak by s námi byl konec! Ještě lepší bylo, že jsem řekla jméno dívky, kterou jsem krátce před tím viděla na hřbitově. Jakmile to Aurora slyšela, se vším souhlasila. Dokonce se zdálo, jako by se chtěla jejich rodině pomstít. Pomáhala ukrýt dítě, sama vytáhla kameny a poradila mi, abych druhý den podala oznámení na policii."
„Dobře, že to tak dopadlo! Její rada nebyla dobrá."
„Proč?"
„Jak lehce mohli objevit, kdo dopis napsal! Neumíš napodobovat rukopisy."
„Kdo by znal moje písmo?"
„Nikdo, to je pravda ale několikrát jsi psala Brunovi. Třeba dopisy schoval - a člověk nemůže vědět, jak čert rozdal karty."
„Chachacha! Nemusím se bát."
„Ještě neopatrnější byla ta věc se šňůrou, kterou jsi utrhla. Co kdyby vzali polovinu z dětského krku a porovnali ji s tou, kterou máš v pokoji?"
„Něco takového nehrozilo."
„Musíš myslet na všechno."
„Museli by mne však také
podezírat, aby udělali něco takového."
„Jakákoli náhoda na tebe mohla vrhnout podezření."
„Pak by museli také vědět, že jsem žila u Petermanna. Vždyť mě vůbec neznali. Raději mluvme o něčem jiném. Ta holka sedí ve vězení, kdežto já se stanu baletkou, která lapí do své sítě nějakého bohatého šlechtice."
„Snad zase barona?"
„Ne. Nechci být jen milenkou, chci být ženou, manželkou! On je ženatý."
„Jeho žena je v blázinci. Může se rozvést, a to velmi rychle."
„Neslyšela jsi snad, že zmizela z blázince? Brzy se může opět objevit. Kdepak, s baronem už nechci mít nic společného. Nyní ulovím někoho jiného, lepšího!"
„Pak bych ti poradila knížete voň Befour."
„Ten visí příliš vysoko. Než mohu na něco takového myslet, musím získat angažmá. Abych je získala, musím podplatit všechny, kteří o tom rozhodují. Teď mne napadá, že musím ještě jednou za kapelním mistrem. Už zaručeně dostal partitury."
„Myslíš, že to pro tebe udělá?"
„Každopádně. Je lakomý, a já mu slíbila orchestrální tantiémy.
Mám je všechny v hrsti, ovšem kromě hlupáka a ignoranta ředitele. Monsieur Leon Staudigel udělá všechno, neboť nesmírně prahne po odměně."
„Máš z něho strach?"
„Strach? Nesmysl! Je to starý kostlivec, takže nijak netoužím, aby mne po představení unesl do Bellevue a hmatal po mně. Tuto odměnu požadoval, a protože spěchá, řekl mi předem, kam mě odvede. Pro jednou se musím podvolit, pak ho ale budu tahat za nos! Ted půjdu. Adieu!"
„Adieu! Vrátíš se brzy?"
„Ještě nevím."
„Tak zkrať něžnosti se starým kapelním mistrem!"
„Něžnosti? Co tě vede! Ten chce peníze. Jediný krejcar je mu milejší než tisíc polibků nejkrásnějších rtů. Jsem zvědavá, kolik procent bude žádat, když jsem za aplaus musela slíbit deset."
„Bohatý milenec to vynahradí."
„Tak mi pomoz nějakého rychle najít, protože naše pokladna už mele z posledního." Holm slyšel, jak se otevřely a zavřely dveře. Poté nastalo ticho. Co všechno vyslechl! Připadal si jako ve snu. Byly vyslechnuté
události v nějaké souvislosti s tím, co mu před chvílí vyprávěl divadelní sluha? Zdálo se to být pravděpodobné. Kdo byl onen Petermann, Bruno a baron, koho mínily ženy obrovskou Aurorou? Ohledně barona a Petermanna se naskýtaly záchytné body: první měl ženu, jíž se podařilo zmizet z blázince, druhý se vrátil z vězení. Jistě nebude těžké je vypátrat. Slyšel jen málo z toho, oč mu vlastně šlo, ale právě ostatní zprávy pro něho byly tím důležitější. Kdyby se mu podařilo vypátrat počátek nitě, s Ledou by nastal konec. Zazněl také titul poručík voň Scharfenberg, jehož milenkou měla tanečnice být. Nu, vždyť se mohl v tomto směru dozvědět víc. Teď už jistě nic neuslyší. Proto považoval za nejlepší opustit úkryt. Vyplížil se ven, zavřel dveře a opustil hotel, aniž by jej někdo obtěžoval. Nyní pochopitelně spěchal rovnou domů. Schody vyběhl po třech, otevřel tiše dveře a spatřil otce spícího v křesle. Ve tváři nemocného četl šťastný úsměv, jaký už dlouhou dobu neviděl. Hilda seděla u stolu a šila. Byla již sama,
neboť sousedka odešla domů. Jakmile spatřila bratra, rychle vyskočila od práce a běžela mu radostně vstříc.
„Konečně, konečně!" zvolala a nabídla mu ústa k bratrskému políbení.
„Jaký jsem o tebe měla strach!"
„Skutečně, Hildo?" zeptal se tiše.
„Ano! Vždyť ses od včerejška nevrátil domů!"
„Nebylo to poprvé."
„Ale právě nyní jsem se tě nemohla dočkat!"
„Jak to?"
„Musím ti mnohé vyprávět."
„Něco dobrého?"

„Ano." Usmívala se tak šťastně, že udiveně pokýval hlavou a ptal se dál:
„Zdá se, jako by se k nám přistěhoval dobrý anděl? Otec se směje ze spaní a ty se tváříš, jako bys našla poklad."
„Téměř to se stalo."
„Vyprávěj!"
„Teď ne. Nejdřív se přece musíš najíst."
„Už jsem jedl."
„Ó, ó, tomu nevěřím!" pravila a pohrozila mu šibalsky prstem.
„Proč ne?"
„Protože vždycky říkáš, žes jedl, ale většinou to říkáš jen kvůli tomu, abychom s otcem dostali víc."
„Tentokrát je to pravda."
„Uvidíme. Nic necítíš?" Teprve tato otázka jej upozornila na vůni pečené, jež prolínala světnici.
„Pečené!" zvolal.
„Hildo, taková marnivost!"
„Ach," usmívala se.
„Už můžeme žít lip, neboť na to máme peníze."
„Odnesla jsi včera práci?"
„Ano."
„Nu, odměna, kterou ti dali, jistě dlouho nevydrží. - Ale já mám peníze, slyšíš?" Nasadila čtverácký výraz a zeptala se:
„Ty? Ty máš peníze?"
„Ano, já."
„Asi toho také moc nebude."
„Ó, je jich hodně, mimořádně hodně!"
„Jen nepřeháněj! Tolik peněz co já určitě nemáš!" Považoval to za žert, proto odpověděl:
„Rád věřím. Tak počítejme!"
„Teď ne. Nejdřív se musíš najíst. Pojď ven, abychom nerušili otce." Otevřela dveře do ložnice. Také tam se dnes topilo. Malý stolek uprostřed místnosti byl prostřen k jídlu.
„Hildo! No tohle! Dneska je svátek?" žertoval.
„Ano, dneska je svátek," odvětila.
„Posaď se. Přinesu jídlo."
„Vždyť ti říkám, že jsem už jedl!" Přitom se tvářil tak vážně, že mu musela věřit.
„Opravdu?" ujistila se.
„Ano."
„Kde?"
„U Korunního prince, v hotelu."
„Tam prý mají velmi draho?"
„Ano. Platil jsem čtyři guldeny."
„Ježíšku!"
„Vidíš, jak se divíš! Teď
hádej, co jsem si objednal!"
„Raději to řekni sám."
„Inu, husí pečeni a srnčí hřbet."
„Husí pečeni a srnčí hřbet! Málem jsem uvěřila, že jsi jedl, ale nyní jsem si jista, že to říkáš jen tak. Myslíš si, že máme málo, a chceš nám to nechat — ale hned poznáš, jak se velice mýlíš."
„Nemýlím se - podívej sem!" Otevřel peněženku a vyložil peníze na stůl. Když je spatřila, spráskla ruce a zvolala:
„Tolik peněz! Jsou tvoje, skutečně tvoje?"
„Jistě."
„To je k nevíře! Kde jsi je dostal?"
„Dal mi je můj nový šéf."
„Nový šéf? Nějakého máš?"
„Ano."
„Mluvíš v hádankách."
„No, už nejsem v Listech rezidence, nýbrž pracuji u Vládních novin."
„Ó, to by bylo štěstí!"
„Nebylo by -je to štěstí. A to nejsem jen pouhým reportérem. Mohu psát články." V radostném obdivu sepjala ruce a řekla:
„Maxi, vůbec by nebylo hezké, kdyby sis dělal legraci!"
„Hildo, je to pravda."
„Bože, takže nás potkalo nevýslovné štěstí!"
„Samozřejmě, sestřičko! Sám komisní rada mne zaměstnal a dal mi zálohu sto guldenů."
„Sto guldenů?!"
„Ano. A také jsem mluvil s knížetem voň Befour. Jen si to představ!"
„S tím slavným pánem? Kde ses s ním setkal?"
„U tajného rady už včera večer. Hrál jsem na večírku. Byli spokojeni, proto mi dali zlaťák prémii. Kníže mne dokonce poznal."

„Poznal? Jak to?"
„Viděl mě v Americe a slyšel, co mě potkalo. Hned si na mne vzpomněl. Nemohl jsem mu však lhát, a tak mě pozval k sobě."
„Pozval? Maxi, víš, co to znamená?"
„Samozřejmě, Hildo."
„Kdy k němu máš přijít?"
„Dneska ráno."
„Dneska - ráno - - vždyť to už bylo!"
„Jistěže."
„Byl jsi u něho?"
„Pochopitelně!"
„Musíš mi všechno vyprávét! Co chtěl? O čem jste spolu mluvili?"
„O tomhle!" Doposud ukrýval obvázanou ruku, aby ji dívka neviděla. Nyní, když ji vytáhl, polekala se.
„Bože!" vydechla.
„Máš obvázanou ruku! Pověz, co se ti stalo? Co s ní máš?"
„Nic zlého. Neboj se, milá Hildo! Byl jsem operován."
„Operován? To ti připadá k smíchu?"
„Ano. Brzy budu s touto rukou hýbat stejně dobře jako dřív."
„Myslíš, že budeš
moci opět hrát?"
„Ano." Vyprávěl jí vše, co prožil od včerejšího večera, pouze o Ellen Startonové se nezmínil. Bedlivě naslouchala. Její krásná tvář se zbarvila radostným ruměncem. Když skončil, ronily se z jejích očí slzy nenadálého štěstí."
„Takové štěstí, takové obrovské štěstí!" zvolala.
„Byl jsi vděčný, Maxi?"
„Vděčný? A jak!"
„Myslíš knížeti a komisnímu radovi?"
„Ano."
„Já myslím někoho jiného."
„Koho?"
„Míním milého Boha. Už ses pomodlil?" Sklopil víčka, na jeho skráních naskočily rudé skvrnky. Neodpověděl. Tu se otočila k oknu, jímž vnikaly do místnosti paprsky zimního slunce, sepjala ruce a polohlasně začala: Buď sláva a čest Spasiteli, Otci všeho dobra, naší víry Vykupiteli, co duši klidu dodá. Pln jeho věčné dobroty, v duši překypující svobody, mé srdce k Němu volá! Stržen zbožností sestry přistoupil k dívce, objal ji levicí, přivinul ji k sobě, pravicí uchopil její ručky a pokračoval: Pána svého volám v nouzi, Bože, slyš mé volání, pomohls mi z kalných louží, vyslyšels mé zoufání. Bože, patří Ti můj vděk, chvalozpěvy budeme teď pět, velebit Té bude celý svět. Potom oba pokračovali společně: Přistupme před jeho tvář, s veselou svou myslí, a splaťme jeho lásky zář, veselou svatou písní. Vše urovnal ve správný čas, a správnou cestou vedl nás, pozvedněme svých díků hlas! Ještě chvíli setrvali tiše v obětí, pohrouženi do vděčných myšlenek. Potom se Hilda jemně vymanila z jeho náruče a vytáhla tobolku. S rozpálenou tváří váhavě pravila:
„Podívej se sem, milý Maxi!" Pátravě pohlédl na dívku, pak otevřel tobolku, aby si prohlédl její obsah.
„Co je to, Hildo?" otázal se překvapeně, téměř zdrceně.
„Zlato! Jak jsi k němu přišla?"
„Mám ti o tom vyprávět?"
„Ano! Jistě!"
„I když to pro mne bude velice těžké?"
„Alespoň se toho rychle zbavíš. O čem nemůžeme mluvit s lehkým srdcem, lze považovat za nepravost, za hřích!"
„Raději budu mlčet."
„Vyprávěj!"
„Slib, že mi nevynadáš!"
„Pojď ke mně!" Přitáhl ji k sobě, vzal ji za obě ruce a pátravě
sejí zahleděl do očí. Jasně viděl její rozpaky a bázeň. Její obličej žhnul, ale přece jen vydržela jeho pohled.
„Ne, Hildo," prohlásil,
„nevynadám ti. Snad jsi udělala chybu, avšak nepravosti bys nebyla schopna, není-liž pravda?"
„Ano, udělala jsem chybu, ale nemohla jsem tušit, že přineseš tolik peněz. Bylo mi těžko, opravdu velice těžko, to mi věř!"
„Co? Při čem ti bylo těžko?"
„Při tom, co jsem nakonec neudělala. Pevně jsem se rozhodla, protože bylo zapotřebí patnácti guldenů pro žida Salomona, který už brzy přijde-", zarazila se,
„aby předložil směnku." Ulekl se.
„Aby předložil směnku? Slyšel jsem správně?"
„Ano, milý Maxi."
„Má v rukou nějakou směnku?"
„Ano."
„Nic o tom nevím!"

„Buď klidný, milý bratře! Nebezpečí je zažehnáno. Raději mě poslouchej!" Vyprávěla, proč se s nemocným otcem upsali lichváři. Když skončila, řekl:
„Jak neopatrné! Abyste mne nerozrušili, vrhnete se sami do desetinásobných starostí! Já - - -"
„Tiše!" prosila a položila mu dlaň na ústa.
„Jinak vzbudíš otce! Kromě toho
jsi mi slíbil, že nebudeš nadávat."
„No dobře! Bohužel musím dodržet slovo. Dosud však nevím, jak jsi přišla k tolika penězům."
„Všechno uslyšíš. Chtěla jsem vydělat rychle hodně peněz, a tak jsem si lámala hlavu, jak to zaonačit. Nic vhodného mě nenapadlo. Když jsem donesla paní baletní mistrové práci, spatřil mě její muž. Víš, je navíc uměleckým malířem."
„To vím."
„Chtěl namalovat Psýché a potřeboval model." Max se zaposlouchal.
„Žádnou vhodnou nenašel. Jakmile mě spatřil, prohlásil, že lepší model nenajde, a nabídl mi gulden za sezení." Bratr vyskočil bleskurychle ze židle a bez ohledů na spícího otce hlasitě zvolal:
„Peklo a ďábel! Hildo, děvče, máš rozum?!"
„Nechtěla jsem," pokračovala sestra,
„ale kdykoli jsem přišla, snažil se mě přemluvit. Teprve včera jsem souhlasila." Nechal klesnout paže, jeho zrak potemněl, rty zbledly.
„Ty jsi - seděla — modelem?!" vyrazil ze sebe. Ne "
„Přece jsi řekla, žes souhlasila?"
„Nakonec jsem to přece jen neudělala. Poslouchej
dál!" Vyprávěla pravdivě o svých zážitcích. Když došla k okamžiku, kdy stále oblečená vystoupila z kabiny, hluboce si oddechl a řekl:
„Díky Bohu! Byl bych baletního mistra zabil! Co řekl?" Pokračovala. Nyní, když jí bylo podstatně lehčeji u srdce, našla přiléhavé výrazy, jimiž dokonale popsala komickou bojovou scénu, takže i Max se musel hlasitě smát. Pak se zmínila o cizí dámě, jež ji vzala pod svou ochranu.
„Kdo to byl?" otázal se.
„Hned se to dozviš. Myslela jsem, zeje andělem nebo vílou. Netušila jsem, zeje tak krásná, tak neskutečně krásná! Kdybych ji tak uměla popsat. Odvedla mne pryč a vzala mě s sebou k sobě do hotelu Union"
„Tam žijí pouze cizinci!"
„Také ona je cizinka. Má s sebou černošku." Max zpozorněl.
„Kolik je let té černošce?" zeptal se rychle.
„Snad čtrnáct let."
„Slyšela jsi její jméno?"
„Ano."
„Jak se jmenuje?" Řekla mu jméno a velmi se podivila, že rychle přistoupil k oknu. Chtěl skrýt ruměnec, který polil jeho tvář. Konečně se otočil zpět s
otázkou:
„Proč tě odvedla k sobě?"
„Aby mi dala práci."
„Dostala jsi objednávku?"
„Mám pracovat jenom pro ni. Jako zálohu mi vyplatila sto guldenů." Rychle si přejel rukou přes čelo, jako by chtěl cosi setřít. Poté se zeptal:
„Jak se jmenuje?"
„Tady leží její navštívenka." Vrhl pohled na kartičku a spatřil jméno, jež mu bylo ze všech nejdražší. Smutně vzdychl:
„Hildo, ó Hildo! Kéž bys k ní nechodila!"
„Proč? Vždyť mě vzala s sebou. Mohla jsem dělat něco jiného?"
„Neměla jsi brát peníze!"
„Pročpak? Vždyť mi dala práci, aby nám pomohla z té naší bídy!"
„Raději jsi měla odmítnout." Pohlédla na něho s tichou výčitkou a snažila se ospravedlnit:
„Nevěděla jsem, že dneska přineseš peníze!"
„Co si o nás asi myslí?!"
„Že jsme chudí."
„To není ostuda - horší je, že jsi vzala zálohu. Ptala se po našich poměrech?"
„Ano."
„I na jednotlivé osoby?"
„Ano - také na tebe."
„Řekla jsi, co jsem zač a čím se živím?"
„Jistě. Neměla jsem snad?"
„Ne! Víš, kdo je ta dáma?"
„Nuže, kdo?"
„Americká
tanečnice. Zítra večer se má utkat se svou sokyní." Teprve nyní začala Hilda něco tušit. Proč byl bratr včera tak šťasten? Proč dnes tak hluboce litoval, že si od ní vzala zálohu? Je Ellen Startonová onou tanečnicí, o níž četla v jeho deníku? Pokud to byla skutečně ona, pak Hilda chápala, proč do dnešního dne nedokázal vyrvat její obraz ze své duše.

Stejně tak si uvědomovala, jak převzatou zálohou zranila jeho mužskou hrdost. Právě se chtěla omluvit, když zaznělo zaklepání na dveře pokoje. Hilda šla otevřít a nechala spojovací dveře trochu pootevřené.
„Pozdrav Pán Bůh, milé dítě! Přišla jsem, abych splnila svůj slib," zazněl tlumený, avšak krásně znějící hlas.
„Vítám vás, milostivá slečno!" odpověděla Hilda.
„Přivádíte mne svou návštěvou do rozpaků!"
„Do rozpaků? Ach ne! Kdo je tento starý, ctihodný pán?"
„Můj ubohý otec."
„O kterém jste mi vyprávěla? Spí! Neměly bychom jej rušit. Pojďme raději vedle, abychom ho neprobudily hovorem."
Otevřela dveře do rnalé, chudobné místnůstky, v níž stály postele,
potažené přehozem z levné barevné látky a — zde se opíral o zeď Max, bledý jako smrt! Oči Američanky se rozjasnily. Přesto se zeptala klidným hlasem:
„Ach, neruším? Kdo je tento pán?"
„Můj bratr, Max Holm, slečna Startonová." Ellen se uklonila. Max se snažil její pozdrav opětovat, ale příliš se mu to nezdařilo. Vrhla pohled na jeho ruku - a téměř se zhroutila. Přesto se přinutila ke klidnému tónu:
„Jste zraněn, pane Holme?"
„Ne," odvětil. Hilda ihned pochopila situaci a ujala se slova místo něj:
„Dávné zranění bylo špatně ošetřeno, proto se bratr podrobil operaci."
„Neříkala jste, že pan Holm pracuje jako reportér?"
„To jsem říkala."
„Velice namáhavé zaměstnání, není-liž pravda, pane Holme?"
„S tím souhlasím," odpověděl.
„Také nyní mne volají povinnosti, takže se vám musím poroučet." Sáhl po klobouku. Kdyby viděl, jaký pohled za ním vrhla, jistě by necítil takovou trpkost, jaká se nyní rozlila po jeho srdci.
„Je ztracena, ztracena!" mumlal, když sestupoval ze schodů.
„Hilda netuší, jakou bolest mi připravila!" Vyšel na ulici a kráčel bezmyšlenkovitě vpřed. Nerozhlížel se vlevo ani vpravo, takže se málem srazil s chodcem, který jej uchopil za ruku a zvolal:
„Ale ale, pane Holme, sníte nebo skládáte básně?" Polekaně zvedl zrak.
„Promiňte, pane komisní rado!"
„I když jsem opačného mínění, nepůsobíte dojmem dobrého reportéra! Hledáte novinky na špičkách svých bot?"
„To ne. Každého člověka potká chvilka, kdy musí uvolnit své myšlenky."
„Tento okamžik právě prožíváte? Dobrá! O čem jste přemýšlel?"
„O úkolu, jímž jste mne pověřil."
„Výtečně! Vyřešíte jej?"
„Kvasí spokojenosti."
„Ne tak sangvinisticky, můj milý!"
„Nikdy se nepřeceňuji, pane komisní rado, ale látka, jíž jsem shromáždil, mi zajistí výtečný výsledek."
„Je to zajímavé?"
„Ještě víc než to!"
„Takže nanejvýš zajímavé?"
„Ještě daleko víc - je to doslova šokující! Můj článek vybouchne jako granát."
„Držte slovo... nebude vám to na škodu. Mohu se dozvědět něco bližšího?"
„Rád bych vás
požádal, abyste mne nenutil odpovídat."
„Jak chcete. Kdy dostanu rukopis?"
„Jakmile jej dokončím."
„Hm! To je poněkud nekonkrétní. Počítal jsem s tím, že už se něco objeví v zítřejším čísle."
„Nemožné!"
„Proč?"
„Nemohu vám dodat nic nezralého. Také okolnosti kolem mého článku se musí nejprve vyvinout."
„Jen aby už nebylo příliš pozdě! Chceme přece dát Listům rezidence za uši!"
„Nemějte obavy. Rozneseme je na kopytech."
„Nu dobrá, budu vám věřit. - Navštívíte zítřejší představení?"
„Ano. Ještě dnes si zajistím vstupenku."
„To není nutné. Zde máte průkaz. Nechtě si jej, neboť vám otevře všechny dveře." Pokračoval v cestě. Holm zastrčil legitimaci do kapsy a rozhlédl se, aby se zorientoval. Nalézal se v Palácové ulici.
„Skutečně jsem snil!" mumlal.
„Nevím, jak jsem se mohl dostat až sem! Ale nevadí! Pokud půjdu tudy dál, dostanu se do Bellevue, kde si chce povyrazit ředitel potlesku s Ledou. Zjistím, zda si rezervovali pokoj." Právě když míjel palác knížete, vystoupil Befour ze dveří. Holm uctivě smekl, kníže mu srdečně poděkoval.
„Jak to vypadá s vaší rukou?" zeptal se poté.
„Dostavily se bolesti?"
„Ne, Výsosti. Zdá se to být dobré."
„Doufejme! Jdete na procházku nebo za obchodem?"
„Obojí. Procházím se a myslím přitom na obchody."

„Také bych se rád nadechl chladného vzduchu. Kam míříte?"
„K Bellevue."
„Vezmete mne s sebou?" Holm byl nadšen, že může jít na procházku s tímto mužem, a neskrblil díky.
„Prosím, žádné přehánění!" zarazil jej kníže.
„Lidé si jsou rovni, pokud každý z nich plní své povinnosti. Jak jsem slyšel, změnil jste místo?"
„Cože? Výsost už o tom ví?" Kníže se usmál a odpověděl:
„Něco takového se rychle rozkřikne. Dostal jste nějaký zkušební úkol?"
„Něco takového, dalo by se říci."
„Smím se dozvědět bližší podrobnosti?"
„Jistě. Týká se to zítřejších tanečních vystoupení. Jak jsem včera vyrozuměl, Výsost již Američanku viděla?"
„Několikrát. Zvítězí."
„Pochybuji."
„Trvám na tom."
„Proti ní stojí soupeři, kteří se neštítí sáhnout po nečestných způsobech, jen když
jim to pomůže k vítězství."
„Přesto zvítězí - i když ne zítra."
„Ano. Pokud Výsost smýšlí takto, souhlasí s mým názorem.,Ale běda intrikánům, poženou-li to příliš daleko! Budou mít co dělat se mnou!"
„Ach! Jste tak hrozný?"
„Alespoň doufám, že se jim mohu postavit."
„Chcete tedy vsadit své kopí pro čest Američanky?"
„Jistěže. Koho toto kopí zasáhne, je ztracen."
„Vaše slova dávají tušit, že jste získal silné zbraně."
„Ano. Měl jsem to štěstí, že jsem se dozvěděl věci, které podpoří mé vítězství. Protivníci naší slečny Ellen odkryli slabiny, které nelze opevnit."
„Smím se dozvědět podrobnosti?"
„Nejdřív byste musel znát protivníky."
„Nu, kdo je to?"
„Například pan intendant městského divadla."
„Co je to za člověka?"
„Hrdý, hloupý, namyšlený muž - a přitom velký obdivovatel krásy."
„Ach! Američanka je krásná - - takže by neměl patřit mezi její protivníky."
„Je krásná, skutečně krásná, to je pravda — ale její krása je krásou Diany. Je počestná a čistá, nedotknutelná. Intendant jí učinil jisté návrhy, avšak byl ponižujícím způsobem odmr-štěn. Naopak Leda jej vyslyšela."
„Pak je snadno pochopitelné, z čeho pramení jeho zášť. A co ostatní protivníci?"
„Kapelní mistr, baletní mistr, ředitel aplausu a šéfredaktor Listů rezidence."
„Jak si znepřátelila tyto pány?"
„Zcela stejným způsobem. Prostě se domnívali, že pro angažmá u zdejšího divadla obětuje cokoli, co by jiná nikdy nepřinesla. Vznešeným způsobem odmítla jejich návrhy, zatímco mademoiselle Leda se poddala, kdykoli to po ní bylo žádáno. Všichni jmenovaní pánové se shodli, že budou angažovat Ledu."
„Hm! Třeba se přepočítají."
„Vliv, který mají, bych nerad podceňoval."
„To nedělám. Viděl jsem slečnu Startonovou a vím, že strhne publikum na svou stranu."
„Třeba to nedopustí."
„Jak by tomu chtěli zabránit?"
„Různými intrikami. Musíme pomyslet, že pět vlivných pánů z divadla si přeje, aby propadla. Tito pánové stojí v čele divadelní správy a mají k dispozici tolik prostředků, že o
výsledku svých snah nemusí pochybovat."
„Snad máte pravdu. Velice se o tuto mimořádnou dámu zajímám, rád bych ji vzal pod svou ochranu. Třebaže jsem v kruzích dvorního divadla en vogue, znám tamní poměry příliš málo, než abych si mohl dovolit působit svým vlivem."
„Snad se podaří mně zošklivit těmto pánům jejich úmysly, třebaže jsem pouhý reportér."
„Jak to chcete udělat? Jakým způsobem chcete obrátit jejich intriky, aby se vymstily jim samým? Vždyť máte pouhý den času, abyste pronikl do jejich úmyslů."
„Neodvažuji se dokázat něco takového. Nemohu vystupovat jako ochránce, což znamená, že nedokážu ničemu zabránit, ale mohu udělat něco mnohem lepšího: mohu udeřit klackem, poznám-li, že se dopustili nějaké nespravedlnosti."
„Jste přesvědčen, že se něco takového stane?"
„Každopádně. Jsou si tak jisti porážkou Američanky, že si šéf potlesku nechal slíbit velkou prémii."
„Od Ledy?"
„Ano."
„V čem má tato prémie spočívat?"
„V postelovém dostaveníčku."
„Ach! Víte to určitě?"
„Mám to z dobrých zdrojů."

„Kdy má k tomuto dostaveníčku dojít?"
„Zítra večer hned po představení."
„Tak brzy? Kde?"
„V Bellevue."
„To je velmi dobré! Pak vám mohu poskytnout příležitost k žertu."
„Jistě! Napadlo mne totéž a rád se takové příležitosti chopím."
„Co jste vymyslel?"
„Dosud nic."
„Pak tedy přemýšlejte!"
„Nejdřív se chci dostat do Bellevue. Číšník je mým dobrým známým, který nepokazí žádný žert."
„Půjdu s vámi."
„Znáte toho číšníka, Výsosti?"
„Ano. Kdyby měl nějaké pochybnosti o vašem úmyslu, rozptýlím je."
„Nejdřív chci zjistit, jestli už ví, zda pan Leon Stáudigel zítra večer přijde."
„Tak se jmenuje ředitel aplausu?"
„Ano."
„Skvostné jméno! Pokud je muž stejný jako jeho jméno, musím jej označit za zvláštního tvora! Vida, zde je Bellevue. Jdeme dovnitř!" Jmenovaný podnik byl postaven na úbočí pahorku, odkud byl nádherný výhled přes celé město. Odtud také pramenilo jméno Bellevue - Krásná vyhlídka. Byla zde restaurace, taneční sál a pokoje. Oba muži vešli do restaurace. Neseděli dlouho, a dostavil se
číšník. Jakmile spatřil oba hosty, zarazil se. Chudý reportér a hudlař u stejného stolu s knížetem Befourem! To se mu zdálo nepochopitelné. Max Holm na něho kývl, číšník přistoupil blíž. Před knížetem se hluboce uklonil.
„Máte na okamžik čas?" otázal se Holm.
„Ano, pro vás vždycky, jak víte."
„Nechtěl byste si na chvíli přisednout?"
„K vám?" vyrazil překvapeně.
„Vy znáte tady tohoto pána?"
„Ano," odvětil kníže.
„Klidně se posaďte. Také já vás o to žádám."
„Nu, pokud Výsost poroučí, musím vyhovět." Uvelebil se na židli.
„Znáte pana Staudigela?" ptal se dál Holm.
„Šéfa potlesku?"
„Ano."
„Toho znám."
„Je vám známa mademoiselle Leda?"
„Tanečnice, která bude zítra večer vystupovat v Královně noci?"
„Právě ta."
„Slyšel jsem o ní, ale zatím jsem ji neviděl."
„Myslím, že ji zítra spatříte."
„Bohužel nikoli."
„Skutečně?"
„Ne. Rád bych navštívil představení, ale musím zůstat doma. Nesmím zanedbávat své hosty."
„To nemyslím."
„Co tedy, pane Holme?"
„Myslel jsem, že spatříte
tanečnici zde."
„Zde? Jako hosta?"
„Ano."
„O tom nic nevím. Má sem přijít?"
„Ano."
„To mne těší. Rád bych ji poznal! Nepochybně přijde odpoledne?"
„Ne, až večer."
„Vždyť má vystupovat!"
„Míním až po představení." Číšník pokýval hlavou.
„Jste reportérem, pane Holme," prohlásil,
„takže asi víte leccos, co se našinec nikdy nedozví. Ale představení skončí až kolem jedenácté hodiny, takže dost pochybuji, že by tato ctěná dáma navštívila pozdě v noci tak vzdálený podnik."
„Chytráčku!"
„Cože?" otázal se číšník, překvapen tímto slovem.
„Byl jste požádán o mlčenlivost!"
„Já?.
„Vy! Musel jste slíbit, že nic neprozradíte!"
„Nevím, o čem mluvíte."
„Nesmysl! Jen se nedělejte!"

„Pane Holme, dávám vám své čestné slovo, že nemám ani potuchy, zda Leda zamýšlí navštívit náš podnik."
„Skutečně?"
„Čestně."
„O panu Leonovi Staudigelovi také nic nevíte?"
„Ani slovo! Co je s ním?"
„Přijde také."
„S Ledou?"
„Ano."
„Ach, safra!" Hostinský luskl prsty a tiše zahvízdal.
„Nu, už si vzpomínáte?"
pokračoval Holm.
„Hm! Nevím, zda to souvisí."
„Nemám o tom mluvit."
„Snad jste nepřísahal, že budete mlčet?"
„To samozřejmě ne."
„Nu, pak jsem si jist, že se nepřipravíte o svou blaženost, naznačíte-li nám trochu, o čem jste právě uvažoval."
„Byla mi sice ohlášena jistá návštěva"
„Dvou osob?"
„Ano."
„Pán a dáma?"
„Ano."
„Na kdy?"
„Na zítřejší večer mezi jedenáctou a dvanáctou hodinou."
„Kdo je ohlásil?"
„Muž, kterého neznám. Objednal lehkou večeři pro dva."
„V oddělené místnosti?"
„Ano."
„Pokud neřekl řádná jména, uvrhl vás tím do jistého rizika!"
„Jak to?"
„Taková večeře stojí peníze!"
„Jistě, není laciná."
„Musíte nachystat vše potřebné. Co kdyby pak nepřišli?"
„Ó, to je zajištěno."
„Jakpak?"
„Žádal jsem záruky."
„Dali je?"
„Ano. Muž, který vše objednával, garantoval zálohu dvaceti guldeny."
„Nu, to je něco jiného!"
„Skutečně si myslíte, že to bude Staudigel a Leda?"
„Hm! Něco takového jsem tušil. Pouze je zvláštní, že se nechtěl nechat poznat."
„Přece je tedy uvidíte!"
„Tomu nerozumím."
„Bylo mi řečeno, že se nemám divit, pokud bude mít panstvo škrabošky. Prý se odeberou rovnou na pokoj a přejí si, abych je obsluhoval osobně já. Po večeři se mám vzdálit. Oněch dvacet guldenů je pouhá garance, jinak se rozumí samosebou, že večeře bude zaplacena zvlášť."
„Pan Staudigel si zřejmě jednou zahraje na vznešeného. Nechtěl byste mi udělat něco k vůli?"
„Co?"
„Rád bych je vyslechl."
„Nežádáte příliš?"
„Asi ne."
„Musím pečovat o své hosty!"
„I já jsem vaším hostem."
„Žádáte porušení důvěry."
„Získali si snad vaši důvěru lidé, kteří ani nechtějí dopustit, abyste věděl, kdo vlastně jsou?"
„Hm!"
„Nebude i pro vás lepší, když je vyslechnu? Co asi schovávají pod poklicí? Snad je večeře pouhou přetvářkou! Snad víte, že my, reportéři, jsme částečně i policisty?"
„Dobře vím, že jste s policií v dobrém kontaktu."
„Co kdybych měl v tomto případě pádné důvody zjistit kdo ti dva jsou a co zamýšlejí?"
„Jo, kdybych věděl, že nic
nepoznají!"
„Je vaší věcí, abyste se o to postaral!"
„Vy nic neprozradíte?"
„Ne."

„No dobrá, pomohu vám. Prosím, pojďte se mnou do místnosti, kde hodlají večeřet. Poznáte-li místnosti, snad sami přijdete na nápad, jak to nejlépe zaonačit..."

Karel May
Střet bez předsudků
román z cyklu Ztracený syn VIII. svazek
Translation by Vladimír Sundá
Technická redakce Libor Zachoval
Graphic design by Jiří Hanák
Nezkrácené vydání Vydal R. Suchánek, úl. Kosmonautů 2, Brno, v nakladatelství NÁVRAT, Brno jako svou 386. publikaci v roce 1997
Vytiskla CENTA, spol. s r. o., odštěpný závod Brno
Doporučená cena vč. DPH 109 Kč
ISBN 80-7174-399-2